

Лий Тринууд

Омагьосан
кръг

Издательска къща „КОМПАС“

ЛЕЙ ГРИЙНУУД ОМАГЪОСАН КРЪГ

Превод: Анна Димитрова

chitanka.info

1.

— Ако не намериш малко пари отнякъде, ще трябва да затворим това място.

Думите на управителя на фермата ѝ преследваха Кортни, докато тя, облегната на бялата ограда, наблюдаваше едногодишното жребче, лудуващо из полето. Беше подпряла брадичка на ръцете си, а бризът развяваше пуснатата ѝ коса. Времето бе изненадващо горещо за октомври, така че обичайното ѝ облекло — дънки и ботуши, се допълваше от връхна дреха без ръкави.

Беше започнала да търси нови клиенти още след смъртта на дядо си, преди три години, но повечето собственици нямаха желание да държат конете си в потънала в дългове ферма, притежание на двадесет и четири годишна жена. Дядо ѝ посвети десет години от живота си, за да я обучи как да се грижи за фермата, но повечето хора смятаха, че тя все още е прекалено млада и неопитна.

— Отработих дълговете си, всичко до последното пени — каза тя на Тед, като се опитваше да звучи убедително. — Ако бъдем пестеливи, ще можем да оцелеем, докато Гас започне да се състезава.

Опитното ѝ око забелязваше всеки детайл от движенията на кончето, докато то се перчеше, тичаше в тръс към нея, завърташе се и галопираше обратно към средата на полето. Червеникавокафявата му козина, много близка по цвят до косата на самата Кортни, ярко лъщеше на слънцето. Мускулите му играеха, докато жребчето неуморно тичаше с пълна сила.

— Ти ще спечелиш толкова много състезания, никога повече няма да ми се наложи да се притеснявам за пари — каза Кортни на глас. Тя никога не оставяше мислите си за кончето неизказани.

Сякаш я бе разбрало, жребчето премина през полето в галоп, надбягвайки пеперудите и водните кончета, все едно че бяха петстотинкилограмови коне, които се мъчат да стигнат преди него до финала. След като измина половината от дължината на полето, то се

обърна и спря, разтърси грива и пое обратно в тръс, за да получи наградата си — лакомство, скрито в джоба на Кортни.

— Ти си разглезен, Гас, и знаеш това, нали? — прошепна тя, докато с едната си ръка галеше красивата извивка на врата му, а с другата подаваше захарче на жребчето. — Може би няма да мога да намеря треньор, който да съумее да направи нещо от теб, и в крайна сметка ще се наложи да гледам как до края на живота си се надбягваш с пеперудите.

Кортни потръпна. Тя знаеше, че ако Гас не печели състезанията, ще трябва да го загуби. Не мислеше, че би могла да го понесе. Беше го отгледала, присъствала бе на раждането му, беше край него при първата му настинка. Той беше нейното конче, нейното бебе и щеше да стане голям шампион. Трябваше да стане!

— Наистина прекрасно животно.

Кортни се обърна при звука на непознатия глас. Мъж гигант, нещо като Атлас в дрехи, стоеше на три крачки от нея и се усмихваше по начин, който заплашваше мисълта и тялото ѝ да изгубят способността си да функционират. Безупречно облечен, с тъмnochервено сако, вратовръзка и кафяви панталони, със старателно сресана вълниста руса коса и току-що излъскани тъмнокафяви кожени обувки той просто стоеше там и я наблюдаваше с момчешка усмивка, за каквато рекламните агенти биха дали живота си.

— Кой сте вие? — измънка Кортни, прекалено объркана, за да отдава значение на добрите маниери.

— Сет Камерън. — Протегнатата му ръка обхвана нейната. — Минавах оттук и не можах да устоя на желанието да погледам кончето ви.

Макар и все още заслепена от присъствието на този огромен мъж, тя присви очи.

— Не бихте могли да видите пасбището от пътя.

Как бе възможно някой толкова грамаден да изглежда така отнесен? Добре де, не точно отнесен, но в него имаше нещо, което ѝ напомняше за мече играчка, а и тази усмивка... Кортни отново облегна елегантното си тяло върху оградата.

— Имах предвид алеята към фермата — обясни той, сочейки към мястото, където беше паркирал сивия, като цвета на очите му, ягуар.

— Какво правите в моята ферма?

— Наблюдавам жребчето ви.

— Откъде разбрахте за него? — Трудно беше да се проведе смислен разговор с този мъж...

— Боя се, че не мога да ви отговоря на този въпрос. Професионална тайна.

— Но какъв сте вие, да не сте репортер?

— Нищо подобно — увери я Сет с дълбок гърлен смях, — макар голяма част от това, с което се занимавам, да се свежда до издирване.

— И с какво се занимавате?

— Купувам и продавам коне. Надявах се да поговоря с вас за продажбата на това жребче.

Кортни блъсна оградата и се отдалечи от нея.

— Не е за продан — процеди през зъби в отговор.

Сет примигна при тази неочаквана промяна, но всичко, което каза, беше:

— Какво е родословието му?

При цялата тази провокираща мъжка привлекателност, при целия този възхитителен съблазняващ чар той беше търговец на коне! Почувства се предадена, а устните ѝ се извиха в ядна гримаса.

— Какво значение има? Никога няма да продам Гас!

— Гас?

— Да, Гас — повтори тя с раздражение. — Да не би да очаквахте, че го наричам Мистър Пролетна Светлина?

— Предполагам, че не, но Гас?

— Той е достоен син на селото. — Гласът ѝ омекна. — Няма нищо, което да обича повече от това да се търкаля в прахта. Мисли си, че Бог е създал калта специално за него.

— Хм, ярка индивидуалност.

— Разглезила съм го, ако това имате предвид — каза Кортни и усмивка смекчи изражението ѝ. — Той мисли, че аз по цял ден нямам друга работа освен да охкам и да ахкам след всичко, което прави, и всеки път очаква някое лакомство.

— Изглежда доста добър.

— Може да галопира, с дължина на отскока шест крачки — отбеляза Кортни, възмутена от равнодушната похвала, отправена към кончето ѝ от този нагъл натрапник. Но какво би могла да очаква от един търговец на коне, който не вижда нищо друго, освен доларова

банкнота всеки път, когато погледне към породисто животно. Още повече че когато го каза, в очите му играеха закачливи пламъчета, а ъгълчето на устата му се изви в усмивка. Ако не беше компетентна по темата, би се заклела, че той ѝ се подиграва и това дори му доставя удоволствие.

— Да разбирам ли, че планирате той да се състезава?

Кортни кимна.

— Имате ли треньор?

Тя поклати глава.

— Сигурна ли сте, че няма да решите да го продавате?

Кортни не можеше да спре да кима утвърдително. Почувства се като дресирано животно. Дори не можеше да остане ядосана на това огромно нещо с блестящи очи и палава усмивка. На двадесет и четири години тя съвсем не беше никаква невинна ученичка, но в момента се държеше точно като такава.

— Конете на дядо ми винаги са се състезавали.

— За вас няма да е толкова лесно, колкото за него.

— И какво точно искате да кажете с това? — Защо всеки път, когато започваше да мисли, че го харесва, той трябваше да казва нещо, с което да я провокира?

— Нищо лично, просто състезанията с коне са мъжка игра. Само няколко жени са участвали, и то обикновено като партньори.

— Значи мислите, че няма да се справя с това? — Фактът, че собствениците, които отказаха да оставят конете си във фермата ѝ, мислеха по същия начин, само още повече засили яда ѝ към него.

— Не знам какво можете. Всъщност аз дори не ви познавам.

Ако не беше сигурна, че той се опитва да се държи гадно, би се заклела, че думите му съдържат открита покана, а не предизвикателство. Светлинните в очите му преминаха в нещо нежно, сивкаво-синьо, а извивката на устните му съвсем слабо загатваше усмивка.

— Аз не съм съвсем без приятели — предизвикателно отбеляза Кортни и получи още една доза от онзи гърлен смях, който така коварно подкопаваше устоите на нейната враждебност. Този мъж не играеше честно.

— Сигурен съм, че е така, но реших, че страховитото изражение на лицето ви означава, че за нищо на света няма да потърсите помощ

от тях.

Кортни преглътна своите, напирани в отговор, думи. Не стига че този мъж успяваше да разклати твърдостта ѝ само с усмивка, а на всичкото отгоре четеше и мислите ѝ.

— Това какво възнамерявам да правя, наистина не е ваша грижа — сопна се тя, като се стараеше да прозвучи негодуваща, а не напрегната. — Всъщност нищо от това, което върша, не ви влиза в работата.

— Това не бива да остава така.

Защо не можеше да продължава да му се ядосва, мислеше Кортни, докато опитваше да успокои ускорения ритъм на сърцето си. Колкото по-бързо си отиде, толкова по-добре.

— Ако няма друго, което бихте искали да кажете...

— Сигурно ли е, че не мога да ви заинтересувам с продажбата на жребца? Бих могъл да ви намеря купувачи от двете страни на Атлантика, които ще наддават за него.

— Не! — Защо продължаваше да настоява?

— Бих могъл да го включа в зимните продажби или в тези за двегодишни животни.

— Колко пъти трябва да ви повтарям, че той не се продава? — Истинският търговец никога не се предава, припомни си Кортни, а този Сет Камерън се показваше като такъв до мозъка на костите си.

— Защо не се продава?

— Това също не е ваша работа — процеди Кортни. Леката му усмивка увеличи раздразнението ѝ дотолкова, че най-накрая тя се изтърва: — Той ще стане шампион. Скоро аз ще купувам коне.

— Ще купувате?

Не можеше да не му признае способността да се прикрива. Нито лицето, нито гласът му издаваха изненадата, която би трябвало да е изпитал при нейното изказване.

— Да, ще купувам — повтори тя, щастлива, че е надделяла поне веднъж. — Някога Айдъл ауър беше най-добрата ферма в Кентъки и се надявам отново да бъде така.

— Ако продадете жребчето, ще имате капитал да купите нови животни. Така ще се застраховате от евентуални парични загуби и ще разпределите риска върху няколко животни, вместо върху едно. Повечето хора биха постъпили по този начин.

— Аз не съм повечето хора.

— Доста трудно е да поддържаш такъв бизнес съвсем сам.

— Аз не съм съвсем сама, засега, но планирам твърде скоро да остана — процеди Кортни — и искам до пет минути да напуснете моята собственост.

— Това вече не звучи твърде гостоприемно. Мислех, че жените от Юга са по-дружелюбни към посетители.

Не можеше да разбере как, докато през цялото време се опитваше да открадне коня ѝ, той успяваше да изглежда толкова огорчен, че ѝ се искаше да го утеши. Неговото изражение на наранена чувствителност би направило чест и на най-талантливия актьор в света.

— Винаги сме сърдечни с джентълмените, но сме малко предпазливи с мъжете.

— Охо! Южната красавица хапе.

Кортни не можа да потисне една нежелана усмивка.

— Акцентът ви е достатъчно красноречив, така че престанете да се преструвате, че не сте южняк като мен. Макар че не мога да си обясня защо един уважаващ себе си жител на Кентъки ще продава коне, вместо да ги подготвя да се състезават.

— Е, в такъв случай помислете известно време върху това. Така следващия път, когато дойда, ще имаме тема за разговор.

— Но аз не желая да идвате пак — изрече Кортни малко забавено. Трябваше да престане да го гледа в очите. Не можеше да разсъждава, докато я гледаше сякаш тя е пастичка с крем, а той изгаря от желание да хапне нещо сладко.

— Ще ви призная нещо. Ако порботите над отношението си към търговците, аз ще поработя над моето към жените в конния спорт. Човек винаги трябва да бъде готов за нови преживявания. А аз със сигурност ненавиждам мисълта, че толкова симпатична жена като вас може да бъде затворена по характер.

— Изчезвайте — изрече Кортни толкова рязко, че Гас изпръхтя, отдалечи се на няколко крачки от оградата и се спря там, втрещен в нея. — Видяхте ли какво направих заради вас? — Кортни се обърна свирепо към Сет.

— Не мога да разбера как добродушен човек като мен може да изкара извън нерви жена като вас...

Кортни копнееше да му обясни, но не можеше да измисли начин, който да не включва поне половин дузина нецензурни думи. Освен това какво право имаше той да я нарича симпатична жена.

— Просто си тръгвайте!

Тя рязко се обърна и тръгна към яслите, но не можа да се сдържи да не погледне през рамо. Този досаден мъж все още стоеше на същото място и гледаше след нея с онази особена усмивка. Той ѝ козирува и се отправи към лъскавия си ягуар, толкова скъп, колкото и всичко останало по него, злобно помисли тя. Ядосано тръсна глава и продължи по посока на яслите, но сърцето ѝ биеше така, сякаш току-що е правила крос, а самата тя се чувстваше странно възбудена.

Не знаеше защо му позволи да я обезпокои. Беше точно от онзи тип напористи търговци, които тя ненавиждаше. Изглежда никой не можеше да им противостои. Всеки път, когато отвореше вестника, четеше за някоя фамилна ферма, която се продава, за някой скотовъдец, който продава едногодишни животни, или как млад, многообещаващ кон за надбягвания спешно е бил изпратен в конезавод и всичко това заради подобни сладкодумни търговци, които нямат търпение да продадат богатствата на Кентъки на първия най-голям публичен търг.

Той може би е отглеждал дръглива кобила или трикрак еднорог, след като вярва, че младо, обещаващо жребче може да бъде продадено на добра цена на публичен търг. Тя не знаеше защо Сет се интересува от Гас. Жребчето не притежаваше онова показно родословие, което би впечатлило богатите купувачи. Може би мистър Камерън все още се учеше.

Не, каквато и да беше причината за интереса му към кончето, Сет Камерън в никакъв случай не беше новак. Всичко, свързано с него, от скъпите дрехи до сребристосивия ягуар говореше за стабилност и успех. Но може би е изпратил собствените си родители в старчески дом и е продал фамилната ферма на някой гръцки корабен магнат... Можеше да си го представи как е израснал във ферма за тютюн или кравеферма. Сигурно е играл футбол в колежа, може би дори професионален футбол, беше достатъчно огромен, за да надиграе дори възрастни мъже. Сега се опитваше да се държи като обикновен човек. Явно някой би трябвало да му каже, че сладкодумните мъже със заучени реплики и по-големи мускули от Джоли Грийн-Гиганта съвсем не са обикновени.

В същото време имаше нещо по момчешки обезоръжаващо в неговите блестящи сиви очи и сламеноруса коса. Ако не беше споменал продажбата на Гас, може би все още щеше да си говори с него. Можеше да се окаже доста привлекателен, който знае... Да се опитваш да видиш доброжелателното изражение на лицето му беше също като да разглеждаш планина, застанал в подножието ѝ. На ръст около сто седемдесет и два сантиметра, Кортни се смяташе за висока, но сто седемдесет и два сантиметра съвсем не изглеждаха много, докато стоеше до близнака на Пол Бъниън.

Кортни ритна буца пръст и измърмори нещо, което за щастие никой не чу. Защо си губеше времето с мисли за Сет Камерън? Ако още веднъж кракът му стъпи във фермата, ще насъска Хамлет срещу него.

Беше толкова замислена, че почти се блъсна в своя мениджър, който излизаше от офиса.

Тед Басет изглеждаше като счетоводител — нисък, оплешивяващ, с коремче и дебели очила — но в Кентъки нямаше някой, който да разбира повече от него от управлението на коневъдни ферми.

Без да спира да мисли за парадоксалността на ситуацията, Кортни попита:

— Тед, познаваш ли мъж на име Сет Камерън? Висок е около два метра, би трябвало да е търговски агент.

— Разбира се. Защо?

— Беше тук, преди малко.

— За какво? Той се занимава само с много скъпи коне.

— Опитваше се да ме убеди да продам Гас. Зададе ми много въпроси, но имах чувството, че предварително знае отговорите им.

— Най-вероятно е било така. Камерън никога не си губи времето да ходи до някаква ферма, ако не знае предварително какво ще намери там.

— Но как би могъл да научи за Гас?

— О, Боже, Кортни, всеки селскостопански работник в Лексингтън се хвали, ако има ново жребче във фермата. Кеш ли ти предложи?

— Не. Един от търговете.

— Спомена ли цена?

— Знаеш, че няма да продам Гас — процеди Кортни и изгледа Тед проникателно.

— Само се чудех...

— Мъже като него унищожават конните надбягвания. Винаги са досаждали на дядо ми. Всеки път, когато отгледаше добро животно, се опитваха да му го отнемат. Те правеха пари и не ги беше грижа, че унищожават нещо.

— Кортни, трябва да разбереш, че нещата няма винаги да бъдат такива, каквито са били когато дядо ти е бил млад.

— Знам, но положението нямаше да е толкова лошо, ако не съществуваха хора, като твоя прекрасен мистър Камерън, готови да натъпчат джобовите ти с пари, ако продадеш най-добрия си кон. Никога няма да получи Гас — вирна глава Кортни.

— Кортни, мога ли да поговоря с теб за малко?

Тя спря и се обърна назад. В последните дни по лицето на Тед непрекъснато се четеше тревога и Кортни знаеше, че тя е причината за това. Влезе в офиса и се отпусна на стола срещу бюрото му. Знаеше какво смята да й каже, но независимо от това щеше да го изслуша. Дължеше му го, беше работил за фермата с цялото си усърдие.

— Знам, че ще намразиш това, което смятам да ти предложа, но те моля да ме изслушаш.

— Не се опитвай да ме подготвяш, просто ми кажи каквото си решил.

— Искам да продадеш североизточния дял на *Валентърпрайзис*.

— Не! — Кортни стана от стола, а гласът ѝ подскочи с една октава.

— Със сумата, която са готови да платят, фермата би могла да работи още десет години.

— Не ме интересува, дори да предлагат по един милион долара за всеки акър. Трябва да издържим още само година. Гас е от типа коне, за които дядо е мечтал през целия си живот.

— Знаеш ли какво е съотношението на *за и против* в тази връзка? Двадесет хиляди срещу едно, че той ще бъде шампион, и повече от половин милион срещу едно, че точно той ще е конят, от който се нуждаеш.

— Ще успеем, сигурна съм! Той ще бъде най-бързият. Засичах времето му, докато тичаше из полето.

— Няма да продаваш никаква земя, нали? — попита Тед разстроен.

— Не.

— Не знам как да ти го кажа, Кортни, но вече прекалено дълго отлагам.

Нещо в гласа му ѝ подсказа, че това не беше поредният палиатив.

— Започвам да си търся нова работа.

Кортни беше прекалено потресена, за да каже нещо. Тед беше мениджър на фермата, още откакто тя дойде да живее при дядо си. Беше част от Айдъл ауър, както и самата Кортни. Никога не ѝ бе идвало наум, че той няма винаги да бъде тук.

— Съжалявам, но трябва да мисля за семейството си. Най-малкият ми син още ходи на училище, а знаеш и какъв е случаят със сърцето на Една. Трябва да се занимавам с нещо сигурно.

— Не можеш да напуснеш.

— Нямам избор.

Кортни излезе от офиса му изумена. Решението на Тед я беше потресло. Започна да обикаля около любимата си пейка, под един от големите дъбове пред офиса. Не би могла да оцелее без Тед. Дори и ако можеше да прави всичко така добре, както той, управлението на една ферма беше прекалено обемна работа за сам човек. Дори ако подготвяше Гас за сериозните тренировки само по няколко часа на ден, а през останалото време се занимаваше със сегашната работа на Тед, пак нямаше да смогне да се справи с повечето от задълженията си. Беше прекалено притеснена, за да мисли точно в този момент, но трябваше да намери начин да задържи Тед. Малко по-късно щеше да изхвърли всичко останало от съзнанието си и да се концентрира върху проблема. Това беше една от разликите между тях. Тед обичаше да изяснява всичко докрай, тя предпочиташе да решава проблемите един по един.

Сет се отпусна в едно от дълбоките кожени кресла в кабинета на Клей Марчмънт. След ден като този беше цяло щастие да бъдеш поканен да хапнеш с Клей и съпругата му. Това означаваше да се

отдаде на едно от най-добре приготвените в Лексингтън ястия и да дегустира най-скъпия бърбън. Изкушаваше се да изхвърли от съзнанието си всички мисли, свързани с работата, но в този ден имаше нещо, което не му даваше мира, и това нещо беше Кортни Клонингер.

— Днес посетих фермата Айдъл ауър — каза на Клей.

— Тази на Кортни Клонингер ли имаш предвид?

— Да не би да има и друга ферма със същото име?

— Не, но виждам, че си съвсем наред, а ако си отишъл там заради това, което си мисля, би трябвало вече да не си между живите.

— Е, тя не се съгласи с идеята, но все пак не ме застреля.

— Ако още веднъж отидеш там, а по извивката на устните ти съдя, че възнамеряваш да направиш точно това, може и да не си такъв късметлия. Имам предвид кучето й.

— Куче?

— Очевидно не си срещнал Хамлет. Тя казва, че е куче, но аз съм на мнение, че е малък кон с много остри зъби.

— Не мислиш, че ще си промени мнението, нали?

— Можеш ли да откажеш уискито, конете и жените?

— Вече отказах едното. — Клей наостри уши. — Временно — добави Сет с многозначителна усмивка.

Клей избухна в смях.

— Разкажи ми за нея — погледна го Сет.

— Половината мъже в Лексингтън, имащи шанс да бъдат избрани, се пробваха при нея и бяха категорично отхвърлени. Дядо й й остави хиляда хектара земя, но тя е ипотекирана до последния сантиметър.

— Не ме интересува земята й, искам да продам онова жребче.

— На твое място бих се отказал. Тя побеснява само при споменаването на думата търговец на коне. Изненадан съм, че не те е подгонила с пушка.

— Защо е толкова зле настроена към търговците?

— Трябва да попиташ нея, но търговците доста поизцедиха дядо й, когато играта започна да загрубява.

— Какво е станало?

— Нещо като съчетание на лош късмет и човек, който не може или не иска да се промени адекватно на времената.

— Според моите впечатления тя е в голяма беда, но не го показва.

— Кортни е горда жена, но е разорена до последния си цент.

— В такъв случай можеш да си представиш колко бях шокиран, когато ми каза, че скоро ще започне да купува коне. Сигурен съм, че бих могъл да я придумам, ако не беше убедена, че нейното жребче ще бъде втори Секретариат.

— Това пък кой ти го каза?

— Самата тя, и то надълго и нашироко.

— В такъв случай си разбрал защо няма да продава. Ако ти беше собственикът на Секретариат, би ли го продал?

— За Бога, не! Щях да го дам под наем за най-добрата цена, която бих могъл да получа, и да си купя половин дузина чистокръвни кобили.

— Добре, това за даването под наем го забрави — Кортни не вярва в продажбата на каквото и да било — и ще разбереш нейната позиция.

— О, Боже!

— Аз съм нещото най-близко до финансов консултант за нея, но тя не иска да възприеме и частица от това, което я съветвам.

— Нима?

— Така изглежда.

— Проклятие! Току-що пропуснах шанса да продам един от най-добрите коне на десетилетието.

Клей присви очи:

— Мислиш ли, че този жребец наистина е добър?

— Да. Не съм виждал Секретариат като жребче, но досега не съм срещал нищо подобно на нейното конче. Един ден го наблюдавах с група други кончета. Тичаха заедно, но той бързо ги изпревари. На няколко пъти се опитаха да го догонят, логично беше да се втурне да бяга с всички сили, но той дори не ускори ход и въпреки това те не успяха да го настигнат.

Известно време Клей не каза нищо.

— Радвам се, че има добър кон, но ми се струва, че освен него Кортни ще има нужда и от помощта на приятелите си.

— Може ли да получи такава?

— Не знам. Коневъдите, дори ако са милионери, са доста стиснати, а това, от което има нужда Кортни, са пари в брой.

2.

Сет намали скоростта, когато наближи пасбището, но Кортни не беше до оградата, а и жребчето не се виждаше. Той продължи надолу по алеята, подмина полетата и пасищата, обрасли с буйна трева, и стигна до разклон — дясната пътека водеше към конюшните, а лявата — към къщата — огромна бяла сграда, която можеше да види само смътно, защото я закриваха листата на огромните дъбове, растящи от двете страни на пътя. Поколеба се за секунда, после зави надясно и спря пред конюшните.

Може би не трябваше да идва отново. Кортни му показва достатъчно ясно, че няма намерения да продава Гас, но нещо непрекъснато връщаше мислите му към жребчето. Всъщност може би причината не беше толкова в кончето, колкото в самата Кортни. Високото й стройно тяло му направи силно впечатление, макар червенокосите да не бяха негова страст. В повечето случаи те се оказваха капризни и темпераментни, а по всичко личеше, че Кортни не е изключение от това правило. Като добавим и дозата ирландска кръв, се получаваше опасна комбинация.

Тя не го впечатли по начина, по който го правеха жените с безразлично държание към мъжете. Чудеше се дали темпераментът ѝ бе причината нито един от местните младежи да не успее да я спечели. Лесно можеше да си представи как поглежда отвисоко някой нахакан момък, още по-лесно — как го шамаросва, но не му се удаваше да приеме, че през остатъка от живота си тя ще си ляга сама. В нея имаше прекалено много огън, прекалено много живот, за да остане стара мома.

Сет мислено потръпна и тихичко се изсмя. Чувствата винаги пречеха на бизнеса, а за да се справи с тази жена, трябваше да разсъждава съвсем трезво. Той взе папката с информацията, която беше събрал за Кортни, фермата и жребчето, но дори не я погледна. Нямаше нужда. Запомнил бе всичко.

Не се беше отказал от кончето, но може би трябваше да почака няколко месеца. Междувременно можеше да се опита да я убеди да продаде част от фермата. Това би струвало повече от дузина коне, а тя едва ли се нуждаеше от хиляда хектара, при положение че имаше толкова малко жребци.

Отново се засмя наум. Ако знаеше за какво мисли точно сега, Кортни най-вероятно щеше да го застреля. Той никога не бе принуждавал някого да продава каквото и да било, но се съмняваше, че Кортни би повярвала в това. Както изглежда, тя мислеше, че търговецът на коне е не по-добър от Атила Варварина и се ръководи не от изтънчени чувства, а само от примитивния инстинкт за самосъхранение.

Сет остави неотворената папка настрана и излезе от колата. След нетипичната за сезона горещина живителният полъх на бриза му действа добре. Наоколо цареше гробна тишина, но мирисът на сено и торове му подсказа, че наблизо има коне. Макар че в следобедните часове фермите притихваха, той все пак очакваше да види някакви признаци на живот. Приблужи се към офиса и отвори вратата. Вътре нямаше хора. Климатикът беше изключен, което го наведе на мисълта, че едва ли ще се появи някой.

Надникна в първата конюшня, застоялият въздух и насъбралият се прах му подсказаха, че тя отдавна не е използвана. Същото беше положението и в следващата. Но третата го посрещна с познатата смесица от аромати и той влезе вътре. Постройката беше висока, а през отворените врати на срещуположната страна проникваха светлина и въздух. Една от преградите, отделящи местата за конете, беше отворена, а отпред бе оставена ръчна количка с едно колело. Докато оглеждаше наоколо, някой започна да хвърля в количката тор и влажно сено, но Сет не можеше да види работещия, а само горната част на вилата, с която човекът гребеше. Съвсем не очакваше сред сеното да е самата Кортни, вързала червеникавата си коса със забрадка и напъхала дънките си в ботушите. Независимо от странния ѝ вид, той не можеше да откъсне очи от нея. Кортни бе красива жена с прекрасна фигура, но не това, а нейната жизненост и енергичност будеха възхищението му. Ако и да бе имал някакви съмнения относно желанието си да ѝ помогне, вече беше абсолютно сигурен, че ще го направи.

— Ако продължавате да стоите там с отворена уста, ще изсипя следващата порция слама върху главата ви — заплаши Кортни, без да прекъсва работата си. — Никога ли не сте виждали жена да работи в конюшня?

— Виждал съм, и то често — отговори Сет, опитвайки се да събере мислите си, — но не мога да си спомня случай, когато жената е била собственичка на конюшната.

Не бе изгубила и капка от вчерашната си заядливост, нито пък изглеждаше по-зле заради стръкчето слама, стърчащо от яката ѝ.

— Не съм толкова богата, колкото хората, с които общувате. В момента нямаме твърде много коне, така че се справяме сами.

Тя приключи с почистването на бокса, затвори преградната врата, премести количката до следващия и продължи да работи.

— Ако ми позволите да продам жребчето, никога повече няма да ви се налага да почиствате конюшни.

Кортни не му обърна внимание и Сет реши да се приближи. Харесваше му да я гледа.

— Бих могъл да получа два, дори три милиона за него.

Кортни все още не отговаряше.

— Убеден съм, че ще можете да оползотворите парите. Място като това сигурно поглъща цяло състояние.

Кортни му хвърли смразяващ поглед.

— От вашия неентузиизиран отговор разбирам, че все още не искате да продадете жребчето. Мислили ли сте за частна продажба? Няма да зависите от благоволението на участниците в публичните търгове. Можете да поканите само определени купувачи. Можете да продадете само някаква част, дори само една трета.

Тя отказваше да му обърне внимание. Беше говорил на стените хиляди пъти преди, но при Кортни това му харесваше още по-малко от обикновено. Тя дори не погледна към Сет, когато се премести във втория бокс, само започна да изхвърля торта в неговата посока.

— Мога да ви помогна да си намерите съсобственици. Така ще продадете само толкова дялове, колкото желаете. — Кортни продължи да работи мълчешком, докато Сет най-после не издържа. — Господи, няма ли да ми проговорите?

— Не и докато темата е продажбата на Гас.

— Вие определено сте упорита жена — кимна Сет, чудейки се дали не е по-добре да я харесва само отдалече. Може би бе по-лесно да се сдобри със старата си приятелка, отколкото да тича след тази червенокоска? Не, само преди около пет минути той бе установил, че русата коса вече не е любимият му цвят. Беше започнал силно да си пада по червеникавокафявото в съчетание с лешникови очи.

Кортни прекъсна работата си и го погледна право в очите:

— Ако бяхте на мое място, щяхте ли да позволите на някакъв сладкодумен мошеник да ви убеди да продадете Гас? Чакайте, ще го формулирам по друг начин — каза тя и вдигна ръка, за да изпревари възмутения протест на Сет. — Ако това жребче беше най-важното нещо в живота ви, щяхте ли да позволите на някакъв сладкодумен мошеник да ви убеди да го продадете на най-подходящия купувач?

Сет осъзна, че Кортни, Бог знае защо, все повече и повече му влиза под кожата. Никога не бе предполагал, че продажбата на един кон може толкова да го обърка. Дори и ако конят беше като Гас. Господи, та той беше човек! Можеше да говори, да кара кола, да смята, без да потропва с копито, а и нямаше нужда от някой, който да чисти след него.

— Надявах се да пропуснете това за сладкодумния мошеник — каза Сет.

— Може би мошеник не е най-подходящата дума.

Облекчението на Сет беше краткотрайно.

— Мъжете, на които може да се вярва, звучат малко банално, докато измамниците добре заучават речите си, но лично аз мисля, че прекалено преувеличават.

— Ако това е мнението ви за моята личност, учудвам се, че все още не сте насъскали кучетата си срещу мен — каза Сет. Чувстваше се прекалено развълнуван. За мъж, способен да убеждава жените, беше изгубил прекалено много време, за да се пребори с Кортни.

— Мислех си да го направя, но имам само едно куче, а то в момента е на разходка с Тед. А сега се качвайте обратно в колесницата си и изчезвайте оттук. Имам много работа.

Е, реши да отложи продажбата. Може би ако престане да говори за Гас, тя щеше да спре да го третира като един от утайката на обществото. Взел това решение, с учудване установи, че чувства облекчение. Усмихна се.

— Повече няма да споменавам продажбата на Гас. Искате ли да ми покажете фермата?

Кортни забодя вилата в земята, облегна се на дръжката ѝ и го изгледа скептично.

— Ако планирате да ме ласкаете, като се възхищавате от красотата на фермата, с надеждата, че ще променя мнението си, само ще си изгубите времето. Не вярвам нито на вас, нито на хората от вашата професия. Нещо повече, дори не харесвам повечето от вас. Няма да ви позволя да продадете жребчето.

— Не знам какво сте преживели в миналото си — каза Сет доста отегчен, — но аз нямам нищо общо с него. Освен това е твърде несправедливо да считате, че всички търговски агенти са еднакви.

— Защо не? Вие сте на мнение, че аз съм като всички богати жени, които познавате и които смятат, че е забавно да притежаваш един-два коня.

Е, добре, и той щеше да се включи в играта. Любопитно му бе как ще се почувства тя в отбранителна позиция.

— Извинявам се, ако съм прозвучал оскърбително, приравнявайки ви към останалите представителки на вашия пол. Все още имам някакви резерви по отношение на това, че ще успеете в конния бизнес, но ми става все по-ясно, че не сте като другите жени, които познавам.

— Това е добре.

— Не е задължително. Останалите може и да имат някои общи недостатъци, но притежават и няколко типично женски и твърде желани качества. След начина, по който се държахте с мен, започвам да се чудя до каква степен все пак се отличавате.

— Виж какво, момченце...

Точно както предполагаше. Този подход никак не ѝ хареса.

— Никога няма да се опознаем по-добре, ако продължаваш да ме атакуваш всеки път, щом си отвориш устата. Защо да не сключим примирие и да не се разходим из фермата? Имам чувството, че това е единственото нещо, за което бихме могли да говорим, без да треперя от страх, че вместо да гребеш тор с вилата, ще я засилиш върху мен?

— Нима между двете неща има разлика?

Сет не направи пауза, не се поколеба, нито пък заекна:

— Мислех, че сме сключили примирие?

— Ти го реши и както правят всички мъже, сметна, че аз трябва да се съглася с теб.

— Добре де, добре! Дали не можем да приключим войната? Бих искал да разгледам фермата.

— Трябва да ти призная едно — каза Кортни, сваляйки ръкавиците си. — Настойчив си. Тед каза, че преуспяваш в бизнеса. Предполагам, че това е свързано с тактиката да досаждаш на хората, докато те най-сетне са готови да платят каквато и да било цена само и само за да се отърват от теб.

— Ако това е твоето разбиране за примирие, искам тридневен предизвестие, преди да ми обявиш война — ухили се Сет. Божичко, тази дама се бе оградила с крепостни стени, които биха спрели дори въоръжен танк. Нужно бе много време, за да се добереш до нея.

— Добре, оттеглям се след тази реплика — промърмори Кортни и неохотна усмивка смени намръщеното ѝ изражение. — Обещавам повече да не ти казвам истината, без да съм те предупредила предварително.

— Навик ли ти е непрекъснато да се противопоставяш? — попита Сет, защото раздразнението му започваше да надделява. — Ти може да не харесваш мен, нито пък моята професия, но няма ли най-сетне да прекратим престрелката?

— Не исках да кажа това, наистина не исках — извини се Кортни. — Имаш честната ми дума, че няма да позволя на друга обидна дума да се отрони от устните ми.

Но ще позволиш на множество такива да минат през ума ти, си каза Сет. Кръвта му кипеше. Досега нито една жена не го бе отхвърляла с такава лекота и в личен, и в професионален план едновременно. Добре де, не беше Том Круз, но не беше и някой грозник. Започна с грешен ход, но тази дама щеше да научи доста повече за конкретния търговец, преди той да се качи обратно в колесницата си и да се оттегли.

— Не знам защо искаш да разгледаш фермата — промърмори Кортни, докато го водеше към една конюшня с вътрешен двор. — Никой от останалите търговци не го е правил.

— Моля те, уважи желанието ми! След като ме лиши от шанса да направя страхотна сделка, продавайки жребчето ти, би могла да повдигнеш духа ми с една индивидуална разходка из твоята ферма. —

Зеленината изчезна от очите на Кортни и те се присвиха заплашително, но Сет пресрещна беглия ѝ поглед с най-невинната си усмивка. Настроението ѝ се промени, когато излязоха от конюшните и едно огромно куче се залепи за нея.

— Малкият кон с големите зъби — сухо вметна Сет.

— Моля? — попита Кортни, докато опитваше да опази лицето си от дългия език на Хамлет. Изправен на задни лапи, той беше по-висок от Кортни.

— Мърморя си — смънка Сет.

— Това е Хамлет — обяви тя, когато кучето отново застана на четири крака и насочи вниманието си към посетителя, издавайки леко ръмжение.

— Ако остана тук, има ли риск за живота ми? — заинтересува се Сет, защото ръмженето продължаваше. — Като домашен любимец ли го отглеждаш, или за да изяжда — на една хапка, съдейки по размера на челюстите му — всеки търговец, който се окаже достатъчно неразумен да навлезе в границите на твоето владение?

— Мисля, че за теб ще му трябват поне три хапки — отговори Кортни с широка усмивка.

— О, утихна.

— Ще стои кротък, освен ако не реши, че се опитваш да ми причиниш болка.

— Винаги съществува възможността да заръмжи, уж че се оплаква от прякора си. Явно имаш усет към нетрадиционните имена.

Кортни се изчерви:

— Той наистина е втори Хамлет. Първия си Хамлет получих на моя пети рожден ден. Когато той умря, дядо ми донесе този младеж, беше още пале. Кръстих го със същото име.

— Но защо Хамлет?

— Можеш ли да познаеш?

— Ами да. Хамлет беше принц на Дания, следователно е велик датчанин и тук е връзката с породата на кучето — Great Dane. — Сет развеселен поздрави Кортни. — Доста добра логика за петгодишно хлапе.

Тя се изчерви:

— По-добре да вървим. Днес трябва да свърша още доста неща.

Хамлет, изглежда, хареса предложението ѝ. Спря да ръмжи и започна да размахва опашка. Когато малко по-късно опря влажния си нос в ръката му, Сет разбра, че е преминал през едно от препятствията към Кортни.

Бързо се убеди, че калдъръмената пътека и алеята, по която беше дошъл с колата, всъщност са само прелюдия към същинската Айдъл ауър. С изключение на няколко места за атракции, построени от арабски петролни магнати, Сет никога не бе виждал нещо подобно извън Европа. Конюшните бяха разположени около просторни, покрити с дървета вътрешни дворове от калдъръм, с боксове, достатъчно големи за два коня. Самите конюшни бяха от тухли и дъски, а покривите — с плочки от аспид. Към тях водеха павирани пътечки — по една от всяка страна. Това бе най-пищната демонстрация на разточителна екстравагантност, която бе виждал.

— Защо дядо ти е вложил толкова много пари в това място? — попита Сет. — Само конюшните струват цяло състояние.

— Дядо ми винаги казваше, че няма нещо, което да е прекалено добро за неговите коне.

— Може би, но на практика той те е обременил със своя огромен подарък. Би имало място за двойно повече коне, ако се прекрои разположението на конюшните и ливадите.

— Дядо ми искаше конете му да имат достатъчно пространство — каза Кортни раздразнено. — Тази ферма беше любовта на живота му, а превръщането ѝ в място, за каквото бе мечтал, винаги бе неговата страст.

— Какво се случи?

— Късметът му изневери. Най-добрият му кон окуця преди важно дерби, а впоследствие се оказа, че е стерилен и не става дори за разплод. Друг от жребците умря на хиподрума.

— Какво стана с останалите?

— Не искаше да се разделя със земята си, затова бе принуден да ги продаде. В продължение на двадесет години се опитваше да отгледа кон, който да му възвърне загубите, но търговци като теб непрекъснато го дебнеха и му вадеха душата да продава най-добрите си животни, докато най-накрая не остана нищо. Единственото, което наистина желаше, преди да умре, бе още един шампион.

— Може би го е имал.

— Но никога няма да го види като такъв — промълви тъжно Кортни.

— Понякога мислиш ли за нещо друго, освен за коне?

— Защо, какво лошо има в това да мисля за коне?

— Нищо, ако си кон, но ти твърде много ми приличаш на човек. Откъм външност определено го докарваш. — Сет се изпусна без да иска и, видял реакцията на Кортни, щеше да избухне в смях. Тя изглеждаше така, сякаш се чуди дали да се чувства поласкана, или да му зашлеви шамар. Компромисното решение бе да игнорира забележката. Това беше първата проява на несигурност от нейна страна и вдъхна смелост на Сет.

— Знаех, че някой ден той ще ми остави Айдъл ауър, затова се стремях да науча колкото се може повече за управлението ѝ.

— Би могла да оставиш управлението на мениджъра или на съпруга си.

— Нямам съпруг.

— Но няма цял живот да останеш неомъжена. — Не можеше да разбере как така някой не я бе грабнал досега въпреки червената ѝ коса и силния темперамент.

— Защо не? Толкова ли е важно да имаш съпруг и деца?

— За повечето хора — да.

— Аз не съм като повечето хора. Гас е семейството, което искам. Той поне не може да ме изостави.

Кортни избърза напред. Явно бе казала повече, отколкото трябваше. Сет обаче бе по-заинтересуван от изражението на силна болка, което забеляза на лицето ѝ, преди да ускори крачка, отколкото от последните думи на момичето. Явно някога, някъде, някой, когото много е обичала, я е наранил силно и тя все още изпитваше болка. Учуди се дали това бе причината да е толкова рязка с него. Тя вече не изглеждаше толкова сурова и нахакана, беше просто самотна жена, която не искаше той да разбере за болката в сърцето ѝ.

— Трябва да се връщам да работя. Заради теб вече изоставям с няколко часа.

Това явно беше сбогуване.

— Благодаря за разходката — каза Сет. — Независимо от всичко, което наговорих, това място е хубаво и ми беше приятно да го

разгледам. Ако някой ден имаш нужда от някой, които да ти помогне да направиш работата му по-ефективна...

— Да се обърна към теб, така ли? — прекъсна го Кортни, започвайки отново да се пали. Мигът на слабост беше отлетял.

— Всъщност най-вероятно няма да мога да се справя с това толкова добре, колкото теб. Аз продавам коне, не ги отглеждам. Мислех да ти препоръчам мой приятел. Сега няма да те притеснявам повече, но ако някога имаш нужда от съвет...

— ... Ще ти се обадя.

— Винаги ли довършваш чуждите реплики?

— Само когато се подразбират.

— Ще поработя над това. А сега по-добре да си вървя, и без това закъснявам за среща. Помисли за нещата, които ти казах. Ще дойда отново.

— Само ще си изгубиш времето.

— Циганско лято е. Освен това ми се струва, че всички южняци, донякъде, имат склонността да си губят времето.

— Може би, но първите студове понякога идват без предупреждение.

— Отправи ми доста предупреждения — каза Сет и унило се засмя, — почти всеки път, когато си отваряше устата.

— А сега кой нарушава примирието? — предизвика го Кортни.

— Аз — призна Сет, — но понасям и тежко поражение. Ще се видим пак.

— Надявам се, че няма — провикна се Кортни след него, но усмивката ѝ опроверга тези думи. — Почакай, забравих да те питам нещо.

Сет се обърна изненадан и изчака Кортни да се приближи.

— Откъде знаеш толкова много за фермите? Търговците, които идваха при дядо ми, не разбираха нито от конюшни, нито от разположение на пасбищата, нито пък имаха желание да научат.

— Не ти ли казах? Докато банката не продаде ипотекираната ферма на баща ми, той си изкарваше прехраната с отглеждане на коне.

Стъписана, Кортни се втренчи в Сет, докато той бързаше към ягуара си. Откъде можеше да знае, че баща му е изгубил фермата си? Сет се изтърси без никакво предупреждение и макар на няколко пъти да беше казал, че заключенията ѝ за него не са основателни, все пак се

опита да я накара да продаде Гас. Той беше, както казваше дядо й, един откачен ирландец.

В края на краищата сам си го просеше, като си вреше носа където не му е работа и като не приемаше отрицателен отговор. Всеки, който се държи по този начин, би трябвало да е подготвен, че все някога чувствата му ще бъдат наранени. Тя не искаше Сет да си мисли, че е груба или неучтива, но също така не искаше и да смята, че е неспособна сама да се грижи за себе си. Мистър Сет Камерън трябваше да разбере, че Кортни Клонингер е жена, която би могла да успее в този бизнес, и че ще го направи, без неговата помощ.

Звукът на автомобилен двигател привлече вниманието на Кортни и обръщайки се, тя забеляза яркочервен остин, който се движеше с безумна скорост и тъкмо правеше ляв завой, насочвайки се към къщата. Марша Рибсдейл, доволно си помисли Кортни и се устреми бегом натам.

Тя измина пътеката, осеяна със зеленика, и стигна до мястото, където беше спряла Марша — ослепителна блондинка, облечена по последна мода — и се бе облегнала на колата, без да се притеснява, че е прашина от пътя и може да си съсипе дрехите.

— О, Боже, това не са ли същите ужасни дънки, които носеше, когато те посетих преди шест месеца? — възкликна Марша, преструвайки се на възмутена, и се хвърли да прегръща Кортни. — Сигурно вече са достигнали твоята възраст.

— Не са и няма да го направят. Освен това не всеки може да се омъжи за тъпкан с пари английски лорд, който насърчава жена си да пълни гардеробите с маркови дрехи.

— О, скъпа, не бъди ревнива! Изобщо не ти отива. Ако имах фигурата ти, никога нямаше да облека прозрачна рокля. Имаш ли някаква представа колко затормозяващо е цял живот да се чувстваш като ужасен парашут? Сякаш съм Айсидора Дънкан. А сега ме покани вътре и ми дай нещо за пиене. Не знам защо реших да се върна у дома тъкмо по време на тази ужасна гореща вълна, при положение че можех да си стоя в Шотландия.

Въздъхна и махна с ръка.

— О, не, всъщност знам — каза тя, влачейки Кортни за ръката по посока на къщата. — Копнеех да чуя звука на истинския южняшки говор. По дяволите, аз дори съм прихванала бостънски акцент,

примесен с кокни, само за няколко седмици, а да не споменавам типичната шотландска реч. Да не мислиш, че тези хора могат да говорят английски? А на всичкото отгоре се смята, че са създали този ужасен език.

— Те може би си мислят, че пие не говорим правилно.

— Да, мислят си, но стига само да ги послушаш малко, за да разбереш, че не са прави.

Спряха се в широката зала в средата на къщата, за да могат очите им да привикнат към светлината, преди да влязат в библиотеката — любимата стая на Кортни — тъмна, прохладна и пълна с книги и кожени мебели.

— Благодаря ти, Господи, за климатичната инсталация — въздъхна Марша и се разположи на дивана в най-неподходящата за една дама поза. — В Англия никъде не слагат климатици. Според тях никога не става ужасно горещо.

— Ако спреш да говориш за една ужасна минута, бих могла да те запitam какво ще е ужасното нещо, което желаеш да пиеш.

— Наистина го употребявам прекалено често, нали? — изкикоти се Марша. — Това е заради Джералд. Той не може да изговори и две изречения, без да го каже поне три пъти.

— И ти не си много по-добре. И все пак какво искаш за пиене?

— Мляко.

— Моля?

— Казах мляко.

— Чух какво каза. Искam да разбера защо.

— О, не ти ли казах? — Марша изведнъж се изчерви и придоби много самодоволно изражение.

— Не си ми казала нищо и знаеш това ужасно добре.

— Добре де, добре, няма да го употребявам повече. Що се отнася до млякото — докторът ми го препоръча.

— Защо? Нали нямаш язва? Нали?

— Глупаче, млякото отдавна вече не се използва за лечение на язва.

— Никога не съм имала язва, така че не бих могла да знам. И все пак какво е това, което не си ми казала?

— Бременна съм.

— Но ти се опасяваше, че не би могла...

— Знам, но се оказа, че мога. Всъщност *имам*.

Кортни се отпусна на дивана и прегърна Марша.

— Значи затова си дойде през този рекордно горещ октомври?

Марша кимна.

— Родителите ти знаят ли?

— Не можех да чакам, докато се прибера. Звъннах им веднага, щом докторът потвърди със сигурност. Мама изпадна в екстаз. И, представи си само, татко ме посрещна на летището със сълзи в очите си. Явно, дори в неговите пълни с ирония гърди все пак има и сърце.

— Той дава мило и драго за теб и ти го знаеш. Навремето беше строг, защото си единственото му дете, и то момиче.

— Строг! — изписка Марша. — Той се държеше с мен като мъжете от средновековието. Разрешаваше ми да избирам между това да стоя заключена или да бъда целомъдрена, а после изискваше и двете, а после ми осигури въоръжен бодигард. Аз дори не бях говорила с Джералд достатъчно, че да установя дали го харесвам, или не. За щастие, Джералд направи колосалното откритие, че любимият двегодишен кон на баща ми подскача с извит гръб и изпънати крака. Докато треньорът, конярят, двама ветеринари и един ковач успеят да убедят баща ми, че жребецът просто страда от възпаление, ние с Джералд бяхме почти сгодени. Извинявай — Марша изведнъж прекъсна разказа си, — този, с когото се разминах на идване, не беше ли Сет Камерън?

— Може би — промърмори Кортни. Без да знае защо, изведнъж се почувства много смутена. Причината не беше в Марша, но Кортни знаеше, че се е изчервила.

— Какво правеше тук? Не ми казвай, че най-сетне си се отказала от леденото си държание и си се заинтересувала от един истински мъж.

— Не се държа ледено — изчерви се Кортни. — Просто от управлението на фермата не ми остава време да ходя по срещи, а що се отнася до Сет — нямаше да изляза с него, дори ако бях вампир. Единствената причина, поради която беше тук, бе да се опита да ме накара да продам Гас.

Марша се надигна.

— Ти си продаваш жребчето?

— Разбира се, че не, но не мога да накарам твоя мистър Камерън да повярва в това. Вече за втори път идва тук и съм сигурна, че ще го направи отново. Никога не съм виждала толкова настоятелен човек.

— Нито толкова грамаден — додаде Марша. — Не те ли кара да изпитваш усещането, че цялата потръпваш?

— Не, защо да ме кара да се чувствам така? — Тя не изпитваше точно потръпване, но нямаше никакви намерения да споделя усещанията си с Марша. Не искаше да го признава, дори пред себе си.

— Стига си се преструвала — сопна се грубо Марша. — Ти си жена, а в този мъж има толкова много чар, че освен ако не си мъртва, не можеш изобщо да не го почувстваш.

— Е, не изобщо — избъбра Кортни с виновно изражение. — Усмивката му ме кара да се разтапям независимо от това какво говори, а той говори прекалено много, не мога да му се сърдя.

— Никой не може. Много е забавно да гледаш как студентите шотландски девойчета го обсипват с въздушни целувки, когато пристига за есенните търгове.

— Хващам се на бас, че той няма нищо против. — Можеше да си го представи как се усмихва, по начин, който би накарал всяка жена да се жертва за него.

— Е, не мога да кажа, че винаги отказва на жените, но Сет не е донжуан. Той предпочита да се установи някъде. — Тя направи многозначителна пауза и повдигна вежди. — Между него и Синтия всичко е свършено, но не мога да си го представя да тича след теб. Ти имаш страхотна фигура, за която ти завиждам от четиринадесетгодишна, но не си негов тип.

— Какво ми е?

— Нищо, скъпа.

— А ти откъде знаеш толкова много за Сет и това, което харесва? — Кортни едвам се сдържа да не изгуби контрол. — Нали си в града само от ден или два.

— Три, за да бъдем точни. Аз съм безнадеждна клюкарка, също като майка ми, а освен това не съм се погребала в някаква ферма, за да чистя след конете. Само се опитвах да те предупредя. Не можеш да очакваш да го впечатли едно осеяно с лунички лице, червена коса и дънки, при положение че сума ти умопомрачаващи блондинки са влюбени в него.

— О, не се притеснявай, нямам намерение да го очаровам повече, отколкото той желае. Сет смята, че трябва да променя мирогледа си, дори целия си начин на мислене.

— Аз ти повтарям това от години.

— Особено що се отнася до Кентъки и бизнеса с коне.

— И това съм ти го казвала. Семейството на Джералд е в този бизнес от векове или поне така изглежда, съдейки по безбройните снимки, които е окачил из цялата къща, но той започна да отглежда и коне за продажба. Беше принуден, в противен случай трябваше изцяло да се откаже от бизнеса. Не сме чак толкова богати, колкото си мислят хората.

— Него го разбирам, все пак повечето от конете му се надбягват, а мистър Камерън се интересува единствено от продажбата.

— Точно затова е най-добрият. Той е експерт в оценяването на коне. Не би купил или продал нещо за по-голяма сума от тази, на която го е оценил, и никога и за никого не прави компромиси. При това е само на двадесет и девет години. Ако не бях омъжена за Джералд, самата аз щях да хлътна по него.

— А да не говорим, че носиш бебето на Джералд.

— Това също — кимна Марша със самодоволна усмивка. Тя стана от дивана. — Трябва да тръгвам. Искам да си погукам с една брюнетка, която ми наговори доста неприятни неща, когато разбра, че ще се омъжвам за английски лорд, който задължително ще иска да има наследник. Освен това искам да се прибера преди майка ми да си е внушила, че съм се блъснала с колата в някой от твоите седемдесет и пет годишни дъбове и да е почнала да звъни по спешните кабинети на всички болници в радиус от сто километра.

Излязоха заедно и Кортни проследи приятелката си, която запали колата и изхвърча с такава скорост, сякаш бе Дейтона Бийч. Може би майка ѝ имаше основание да сънува спешни кабинети в нощните си кошмари, но мислите на Кортни не се задържаха дълго върху рискованото шофиране на Марша. Установи, че разсъждава върху това, което тя ѝ бе казала за Сет, и не можа да потисне една изпълнена със задоволство усмивка. Кортни бе привлякла вниманието му. Вече се бе връщал веднъж и тя бе сигурна, че ще го направи отново.

Не му позволявай да те омае, сама си отправи предупреждение Кортни. Може и да флиртува с теб, но това, което наистина иска, е

жребчето.

3.

Сет караше обратно към Лексингтън много бавно. Почти не забелязваше преминаващите покрай него коли, нито пък красотата на есенния пейзаж. Въпреки разкоша на Айдъл ауър, въпреки глупавото от финансова гледна точка решение на Кортни да не продава нито земята, нито конете, Сет съвсем по донкихотски искаше да ѝ помогне и щеше да направи каквото може, за да успее тя да запази фермата.

Никога нямаше да забрави чувството, което изпита, когато баща му му каза, че ще трябва да продадат фермата си и да се преместят в Лексингтън. Те не пострадаха финансово — баща му печелеше дори повече от продажбата на застраховки за коне, с която започна да се занимава — но Сет никога не успя да преодолее тягостното чувство на поражение. В продължение на години се надяваше, че баща му ще откупи фермата, но той не го направи и накрая Сет престана да мисли за това.

Така ли бе наистина?

Да изгуби фермата щеше да е много тежко за Кортни, но много по-тежко щеше да ѝ бъде, ако изгуби коня си. Тя нямаше семейство, което да я подкрепи, нито пък имаше професия, която да задоволи необходимостта ѝ от реализация. Беше мислила само за Гас в продължение на толкова дълго време, че вече го приемаше като част от себе си. Може би всичко най-важно в живота ѝ се свеждаше до успеха на жребца, от него зависеше дори самоуважението ѝ.

Първият му импулс беше да се възпротиви, да каже, че никой не бива да оценява себе си според своите постижения, но беше достатъчно честен, за да признае, че самият той го прави. Не знаеше поради какви причини — явно свързани с някаква дълбока психическа травма, но Кортни се бе изолирала от света и се бе посветила на целта си. Сет много силно искаше да ѝ помогне да запази жребчето, но в самата нея имаше нещо, което още повече си струваше да бъде запазено, и Сет не би могъл да понесе то да бъде разрушено.

Сет се разположи върху любимия си стол в кабинета на Клей. Все искаше да попита приятеля си откъде го е купил. Би желал да има същия, когато си построи къща.

— Тя ме разходи из цялата външна част на фермата — заразказва на Клей, докато пиеха поредната чаша бърбън, този път с малц, гореща вода и лимон. — Старецът трябва да е бил много богат, за да купи такава забележителност.

— Той е купил само къщата, останалото е построил сам.

Сет подсвирна.

— Точно така. Било е преди около четиридесет години, но си спомням, че баща ми казваше, че е вложил почти всичко, което е имал. Трябвало е да купи три ферми, за да получи земята. Разрушил е съществуващите сгради, съборил е оградите, разкопал е пътеките и е започнал наново. Дори е направил езеро, на мястото на една от ливадите, а дърветата от двете страни на главната алея са били донесени от Апалачите. Татко казваше, че известно време хората говорили само за това. След като е продал конете си, не е имало причина някой да посещава това място и то постепенно било забравено.

— Сигурен ли си, че Кортни ще може да оцелее, докато жребчето започне да се надбягва? Не съм се отказал от опитите да го продам, но тя е толкова убедена, че той е превъплъщение на Пегас, че дори не желае да ме слуша.

— Мисля, че ще може.

— Не те питам какво мислиш. Искам факти и цифри, всичко, което можеш да ми кажеш за финансовото ѝ състояние.

— Тази информация е поверителна. Не бих могъл да ти я дам, дори ако я имах, но я нямам. Кортни не работи само с мен.

— Слушай, когато загубихме фермата, баща ми имаше и друго поле за реализация, но, както изглежда, Кортни не разбира от нищо, освен от коне.

— Няма да умре от глад.

— Само ако продава. Синята трева на Кентъки не съществува никъде по света, но ако веднъж бъде павирана, тя умира завинаги. Намери начин да забавим кредиторите ѝ, а аз ще помисля как да увеличим доходите на Кортни. В онези конюшни могат да живеят

стотици коне, а не само шепата, които видях. Да не говорим, че те не успяват да опасат тревата дори само от най-близките до къщата ливади. Ще можеш ли да го направиш, без целият свят да разбере? Имам предвид, че тя ще се противопостави, ако узнае и реши, че сме я превърнали в съвместен проект.

— Сто процента ще го направи — каза Клей със сърдечен смях.
— И пет пари не давам за теб, ако това се разчуе.

— Благодаря. Просто исках да се уверя, че ще си държиш езика зад зъбите. Всъщност по-добре да не се заяждам, а да си пазя силите за бизнеса.

— Или за леглото?

— Дано да имам шанс за това в скоро време. Колкото повече преуспявам в бизнеса, толкова по-малко ми върви в любовта. Мислех, че парите трябва да привличат, не да отблъскват жените.

— Не и типа жени, от които се интересуваш. Те могат да се влюбят само в един истински мъж.

— Не я намерих, докато бях беден, не я намирам и когато съм между бедността и богатството. Явно на въпросния истински мъж нещо му липсва.

— Не се продаваш евтино.

— Да се продавам? По дяволите, не ме искат дори без пари.

Свирещият клаксон на идваща насреща кола изкара Сет от вглъбението му. Той игнорира гневния поглед на шофьора — човек, когото познаваше от години — и се прибра в своята пътна лента. Ако в най-скоро време не престанеше да мисли за Кортни, сигурно ще бъде убит.

Пътуваше за среща с един от клиентите си. Уговореното място бе фермата Айдъл ауър, защото човекът търсеше къде да настани няколко кобили и Сет реши, че ще се пребори с Кортни да го приеме. Струваше му се, че ако той ѝ препоръча нещо, тя задължително ще го отхвърли. Един петминутен телефонен разговор бе достатъчен, за да убеди Сид Фелпс, че Айдъл ауър бе най-подходящото място за неговите кобили. За да придума Кортни само да се срещне със Сид обаче, му бяха необходими цели тридесет минути и всичките му търговски умения.

Сет първо обсъди идеята с мениджъра на фермата и чак след това я предложи на самата Кортни. Да говори с Тед зад гърба ѝ съвсем не беше по вкуса му, но той беше сигурен, че Кортни изобщо няма да изслуша предложението му. Тя явно бе твърдо убедена, че всички търговци на коне са си поставили за цел да унищожат отглеждането на породисти коне като индустрия и конкретно — самата Кортни.

— Бих искал да доведа един клиент да разгледа фермата ти — каза Сет, когато най-сетне реши да предложи идеята си на Кортни. — Не е доволен от условията, в които живеят кобилите му, и търси ново място.

— Защо избра мен? — попита тя с подозрение. Ако си внушеше, че тази среща е нагласена, тя най-вероятно щеше да откаже да се срещне с Фелпс.

— В момента това е единственото място, където има достатъчно място за конете му. Не всеки може да приеме сто коня веднага след инцидентно обаждане.

Това не беше пълната истина, но достатъчно се доближаваше до нея.

— Ще трябва да наема още работници.

— С парите, които ще получиш от Фелпс, ще можеш да наемеш колкото работници поискаш.

Тед беше казал на Сет, че възможността отново да върне на работа хората, които беше освободила, евентуално ще бъде единствената причина Кортни да се съгласи с някоя от идеите му. Айдъл ауър бе с изчерпан капитал поради причини, които за радост на Сет не бяха известни никому. Това означаваше, че за да се компенсират загубите, ще бъдат необходими милиони долари, а не просто стабилен годишен доход.

Единственият начин да се възстанови инвестиционният капитал бе да се продаде жребчето, освен ако то наистина не излезе шампион. Но ако рационалната страна на Кортни ѝ подсказваше, че трябва да продава, емоционалната активно протестираше. Дори Тед не можеше да я убеди, а Сет не би трябвало даже да си го помисля.

Сет знаеше, че интересът му към Кортни се бе превърнал от професионален в емоционален, но това не променяше ситуацията. Всъщност ако инстинктът не го лъжеше, а обикновено беше така, това само щеше да усложни, а може би и да влоши нещата.

Да я посети пак толкова скоро не беше най-умното нещо, което можеше да направи. Кортни ясно му даде да разбере, че няма желание да го вижда. На практика май нямаше нещо, свързано с него, което тя да харесва.

Той се засмя. Явно във всеки прагматик живееше частица от средновековния странстващ рицар или поне романтичното желание да помага на онеправданите.

Но защо избра точно Кортни? Имаше толкова други изгубени каузи, които можеха да бъдат предизвикателство за него, без да съществува заплахата да бъде засегнат в личен план. Той я харесваше, призна го пред себе си предишната нощ, иначе нямаше да може да заспи. Наистина я харесваше, но още не знаеше защо.

Не можеше съвсем да игнорира външността ѝ, фигурата ѝ бе прекрасна, а и той изпитваше особен афинитет към чипото ѝ носле, но като цяло Кортни не беше изключителна красавица. Оценяваше упоритостта ѝ, но това не беше никакво силно привличащо качество. Не беше такъв и маниерът ѝ непрекъснато да го оприличава на нещо, изпълзяло иззад някоя скала. Възхищаваше се на желанието, с което си вършеше работата, но и това не беше причината да я харесва толкова.

Сет още два пъти навлезе в средата на платното, преди да установи, че това, което прави Кортни толкова специална, е нейният несломим дух, отказът ѝ да приеме за единствен изход този, който ѝ сочеха всички, отказът да изостави мечтите си или вярата в жребчето. За един мъж, който бе изградил бизнеса и репутацията си върху безпристрастната оценка на своя продукт, познаването на клиента в тънкости и безкомпромисната работа, това би следвало да е като анатема. Но събрано в тази буйна червенокоса жена, за Сет то беше възбуждащо.

— Това просто е младежкото желание за рискован живот — измърмори под носа си, докато завиваше по алеята към фермата.

Едва не си глътна езика, когато видя мерцедеса на Фелпс, паркиран пред офиса. Въздишка на облекчение се отрони от устните му, когато осъзна, че богатият мъж не беше в компанията на бълваща огън червенокоса жена. Нуждаеше се от няколко минути насаме с Кортни, за да я поуспокои. Тя звучеше доста раздразнено по телефона.

Бързо излезе от колата и протягайки ръка на Фелпс, каза:

— Не те очаквах толкова рано.

— Жена ми е на нещо като прием. Ако не се появя там преди края, ще ми отреже главата.

— Мисля, че наистина не е необходимо да се бавиш повече, отколкото е нужно, за да погледнеш няколко от конюшните и едно-две пасбища — каза Сет. Ако успееш да го отпрати, преди да се появи Кортни, нещата щяха да се улеснят малко.

— Харесва ли ви това, което виждате? — Неочакваната реплика стресна и двамата. Сет погледна изражението на Кортни и надеждите му увехнаха. Всичките ѝ оръжия бяха налице. Дори дрехите възбуждаха борбения дух — и сетивата.

Беше облечена в дънки, ботуши и червена връхна дреха. Сет не мислеше, че Кортни е с прекалено голям бюст, но тази червена блуза... беше почти като предизвикателство.

— Това място е много красиво — отбеляза Сид, — никога не съм виждал нещо подобно.

— Нещо подобно просто не съществува — отговори Кортни, прекалено остро за правилата на етикета. — Дядо ми искаше само най-доброто за конете си.

— Аз също, и смятам, че то е тук.

— Това ли е всичко, което имате да кажете? — Изненадата наруши ледената ѝ надменност. — Не ви ли интересуват цените, качеството на моята помощ, репутацията на ветеринаря ми?

Сет изстена. Нямаше да мине лесно.

— Сет нямаше да ми препоръча вас, ако всичко не беше на ниво. А сега, както вече споменах на Сет, трябва да тръгвам, за една среща с жена ми. Ще известя фермата Хилтоп да изпратят конете ми още утре сутринта.

— Аз мога да се погрижа за това — предложи Сет. Изпрати Фелпс до колата му, като през цялото време очакваше Кортни да каже нещо, с което да провали цялата сделка. Тя обаче не го направи, поне докато колата на Сид потегли и Сет отправи благодарствена молитва за това.

— Всичките ти клиенти ли са от този тип надути глупаци? — попита Кортни, когато той отново се обърна към нея.

— Тази реплика е оскърбление за твоята интелигентност — каза рязко Сет.

— Този мъж не би различил кон от магаре.

— Не повтаряй като папагал думите на дядо си.

— Повтарям ги, защото ти толкова ме ядоса, че не мога да мисля — тросна му се тя. — Хора като него нямат място в бизнеса с коне. Такива трябва да отглеждат хрътки или камили.

— Не можеш да отричаш правото на Сид да се наслаждава на парите си както пожелае, само защото разбираш от коне повече от него. Той смята ли, че не можеш да използваш трактори, а това е, с което се занимава, само защото знае за тях много повече от теб?

— Дядо ми беше против хора като него да се занимават с коне — бързо намери какво да каже Коргни. — Той казваше, че те биха купили кон само заради родословието му, без дори да погледнат дали има четири крака.

Жалко е, че старецът е бил много по-загрижен за конете, отколкото за хората, помисли си Сет. Ако не беше така, може би внучката му щеше да бъде по-благосклонна към човешките същества, отколкото към конете.

— Това може и да важи за някои от собствениците, но не и за Сид — отсече Сет. Измори се да слуша предразсъдъците на дядо й от устата на Кортни. — Освен това, можеш да мислиш за парите, които ще ти носи всеки месец.

— Нямам нужда от парите му.

Сет изгуби търпение.

— Нека потърсим Тед — той хвана Кортни за ръката. — Бих искал да чуя как ще му кажеш същите думи.

— Махни си ръцете от мен — заповяда Кортни, опитвайки се да измъкне китката си. — Мога да вървя и сама.

Точно в този момент Тед се показва иззад ъгъла. Хамлет го следваше по петите.

— Идва ли вече мистър Фелпс? — попита мениджърът.

— Да — отговори Сет, преди Кортни да успее да отвори устата си, — но Кортни реши, че е надут глупак и смята да откаже да приеме конете му.

— Какво? — възкликна Тед и се извърна толкова рязко, че без малко да се спъне в Хамлет.

— Казах, че ми се искаше да му откажа — оправда се тя, хвърляйки на Сет унищожителен поглед. — Не съм казала, че ще го направя.

— Благодаря ти, Господи — промърмори Тед. — За момент си помислих, че наистина си си изгубила акъла.

— Това е в разрез с всичко, в което вярваше дядо ми — каза Кортни. — Би се обърнал в гроба, ако знаеше, че ще взема конете на някой, който ги е купил на търг, и който е избрал нашата ферма само защото му харесва как изглеждат конюшните.

— Държиш се така, сякаш те е страх да направиш нещо, което дядо ти не би одобрил, дори ако трябва да се направи точно това. — Раздразнението на Сет нарастваше и той се обърна малко грубо към Кортни, но това не му попречи да забележи изражението на болка в очите ѝ. — Сид избра Айдъл ауър, защото вярва на моята преценка. Когато си толкова преуспяващ като него, нямаш време да вършиш всичко сам.

— Не ме е грижа, дори ако Фелпс е избрал нашата ферма заради красивите храсти — намеси се Тед. — Освен това мога да изтърпя цялото му високомерие, стига да си плаща сметките навреме.

— Ако искаш фермата да просперира, трябва да започнеш да печелиш повече пари — каза, вече по-меко, Сет.

— Не искам да го правя, отричайки всичко, в което вярваше дядо.

Кортни знаеше, че Сет няма никаква представа колко важен беше за нея дядо ѝ. Дори сега, три години след смъртта му, тя още не можеше да приеме, че той няма внезапно да изникне иззад ъгъла, с разрошена червена коса, крещейки с всички сила някакви заповеди.

Но това, което я вбесяваше най-много, беше фактът, че само преди шест месеца, когато се обърна към него, Сид Фелпс беше отхвърлил предложението ѝ. Каза ѝ, че му е известно колко зле вървят нещата ѝ и се съмнява, че Кортни ще може да запази фермата.

А ето че сега, без нещата изобщо да са се променили, той беше готов на драго сърце да ѝ повери конете си само защото Сет Камерън му беше препоръчал да го направи. Тя би насъскала Хамлет срещу него, ако не беше сигурна, че вместо да го разкъса, кучето ще започне да го ближе от радост. Само Гас споделяше недоверието към обичания от всички мистър Камерън.

Тед се насочи към офиса си.

— Чакай малко — каза Сет. — Моля те, обясни на Кортни дали имам право.

— Тя знае, че е така. — Тед се обърна към Кортни. — Дядо ти ми плащаше, за да движа фермата, а не да му давам съвети, но той винаги е знаел, че не съм съгласен с неговите виждания.

— Искаш ли да запазиш Гас? — намеси се Сет.

— Знаеш, че искам — отвърна Кортни нетърпеливо.

— В такъв случай ще трябва да забравиш доста от нещата, на които те е учил дядо ти, и да подходиш към проблема по-реалистично. Може да се наложи дори да продадеш малка част от земята си.

— Няма да продам нито метър — процеди Кортни, ядосана, че трябва да му обяснява неща, за които смяташе, че не са негова работа. — Дядо не искаше да ми оставя това място. Мислеше, че няма да мога да се справя с управлението му сама. Затова се разори — опитваше се да върне фермата в предишното ѝ състояние, преди да умре. Но аз ще изправя Айджъл ауър на крака и ще го направя сама.

Двамата мъже я гледаха втренчено, поразени от силата на речта ѝ.

Сет се опомни пръв.

— В такъв случай считай, че ще трябва да продадеш поне част от Гас.

— Кога най-сетне ще разбереш? — сопна се Кортни с треперещ от гняв глас. — По-скоро ще разпродам това място метър по метър, отколкото да продам и най-малката част от Гас.

Сет се почувства като глупак. Как не го бе разбрал по-рано? Та то бе пред очите му. Милувките, игрите, часовете, които прекарваха заедно, разбирателството помежду им. Не само фермата и дядо ѝ, а най-вече Гас беше причината за държането на Кортни.

— Притежавам земя, конюшни и възможност да полагам грижи за конете — продължи Кортни. — Дори аз разбирам, че това, което трябва да се направи, е да се привлечат наематели.

— Ти имаш и собствен хиподром за тренировки. Защо да не го използваш за обздравяване на жребчета? — Сет се почувства малко по-добре, след като ѝ предложи нещо, което би могло да ѝ хареса. Може би това щеше да направи изражението на Кортни малко по-щастливо.

— Защо не? — вметна Тед с нотка на въодушевление в гласа си. — Ти се справяш много добре с конете. Джон и аз можем да се грижим за кобилите и магаретата.

— Не познавам никой, който би искал да обздравява конете му.

Този път в гласа ѝ нямаше нежелание и Сет започна да се надява, че е намерил слабото ѝ място.

— След като видят как си подготвила Гас, хората ще почнат да се редят при теб — избъбра Сет.

— Не искам да ходатайстваш за мен — отвърна Кортни непреклонно.

— Няма да е необходимо да го правя. Те ще ме питат за теб. Не забравяй, че моята работа е да давам съвети срещу заплащане.

— Мислех, че само продаваш коне.

— След като купи коня, клиентът ми се нуждае от място, където да го държи, от някой, който да го обзави, и от такъв, който да го подготви за надбягванията. В случая най-лесно е да потърси съвет от човека, с когото вече е работил, и комуто има доверие...

— Колко удобно за теб.

— Така е и за клиентите ми. За мен би било по-лесно само да продавам, но клиентът трябва да получава това, което иска, в противен случай ще си намери друг търговец.

— Затова предпочитам сама да съм си шеф.

— Макар и да не съм си шеф, ми се струва, че конете на мистър Фелпс ще бъдат преместени възможно най-скоро.

— Но ние може би няма да бъдем готови до утре — запротестира Кортни.

— Знам. Ще ви стигне ли една седмица?

— Идеално — промърмори Тед, — ще бъдем готови.

— Добре. Почистете и останалите конюшни. Познавам няколко души, които търсят място за конете си. Мисля, че ще мога да ги зарадвам с новината, че съм намерил такова.

— Сет, не си ли позволяваш...

Но той си беше тръгнал, а Хамлет подтичваше след него. Кортни погледна Тед, обаче и той зяпаше след Сет, а на лицето му бе изписано възхищение. Обхвана я чувството на гняв и безсилие. Нямаше никакво значение, че Айдъл ауър беше спасена, при положение че Сет бе направил това. Тя трябваше да го направи.

— Мисля, че този мъж би могъл да продаде дори печки с въглища на арабите.

— Сигурна съм в това. Едно след друго той ме накара да правя неща, които изобщо не бих искала. Не знам какво го е подтикнало да

дойде тук първия път, но оттогава нещата започнаха да се променят. И независимо от всичко, което казвам, той не може да повярва, че не желая помощта му.

— Конете на мистър Фелпс означават, че ще можем отново да наемем повечето от хората, които освободихме — поде делово Тед. — Означава също, че ще можем да си плащаме данъците навреме.

— Все още се изкушавам да кажа на Фелпс, че няма да приема конете му. — Това беше един последен жалък опит да се противопостави на необходимостта да прави неща, които не желае. Кортни знаеше, че всъщност не мисли това, което казва.

— Размисли — изскърца Тед. Беше много рязък. — Трябва да наема хора.

— Добре, върви. Мистър Фелпс може да изпрати конете си веднага щом ти и Сет приключите с приготовленията.

— Няма да е чак толкова лошо — въздъхна дълбоко Тед. — Даже ще е добре фермата да се напълни отново. С остатъка от парите ще можеш да си купиш още един или два добри коня.

— Гас ще ми донесе парите, от които имам нужда.

— Ако се окаже чак толкова добър, ще имаш нужда от кобили за разплод. Никога не бива да търсиш кобили набързо. Помисли върху това и сама ще се убедиш.

Тед се отправи към офиса си, а Кортни — към любимата си пейка под дървото. Наведе се, взе в ръка шепа жълъди и започна да си играе с тях.

Сега би искала само да се отърси от чувството за вина. Лесно си спомни как изглеждаше дядо й, когато беше ядосан. Гледаше я право в очите, пръстът му беше в опасна близост до върха на носето й, а гласът му наподобяваше звука на гръмотевица, когато й крещеше, в желанието си тя да научи урока. Винаги завършваше, като я караше да се къдне в гроба на баба си, че до края на своите дни ще изпълнява това, което той е казал. Преди малко тя бе пренебрегнала двадесет години, изпълнени с такива обещания, и то благодарение на Сет Камерън.

Хамлет се приближи към нея и легна до пейката, но Кортни игнорира присъствието му. Той беше предател, също като нея. Започна да го замерва по главата с жълъдите. Той изръмжа в отговор. Падаше

му се, задето тръгна със Сет. Кортни отново напълни шепата си с жълъди.

Все пак защо така изведнъж Сет се появи във фермата ѝ? Някой трябваше да му е казал за Гас. Хората говореха, но тя знаеше, че не са много тези, които след едно виждане биха повярвали, че Гас е роден за шампион.

Днес той не се бе опитвал да я накара да продаде жребчето. Тогава защо дойде отново? Дали се беше отказал, или това бе просто ловка маневра, с която да наруши баланса ѝ, а после отново да я притиска?

Дали наистина се интересуваше от нея? Определено не се държеше така. Убедена беше, че причината за посещенията му бе Гас и че Сет ще изчезне на минутата, след като жребчето бъде продадено. Много важно! Това щеше да го понесе, но съвсем не бе сигурна, че би могла да се справи, ако интересът на Сет наистина бе насочен към нея.

Започна да подава жълъдите на някаква катеричка, която безцеремонно отказа почерпката. Напоследък дори гризачите ѝ бяха обърнали гръб.

Кортни трябваше да признае, че тези няколко дни преминаха повълнуващо, отколкото последните няколко години от живота ѝ. Изведнъж нещата започнаха да се развиват твърде бързо и тя не успяваше да ги контролира.

Никой, освен дядо ѝ, не беше успявал да я убеди да направи нещо, което не желае, а сега тя се остави на тази планина да я склони. Защо му отстъпи?

Тя знаеше защо.

Не ѝ пукаше дали Сет си пада по нея, самата тя не знаеше със сигурност дали го харесва, но беше обзета от нещо като идея фикс да го накара да разбере, че не е глупачка.

Кортни взе някакво сухо клонче от земята и започна да го чупи на парченца.

Явно го харесваше поне малко. Наистина мразеше търговските агенти и всичко, което правеха, но щеше да бъде разочарована, ако той не се върнеше с конете на Фелпс. Всъщност по някаква причина бе решила, че Сет ще ги докара лично.

В някои отношения той ѝ напомняше за дядо ѝ. Естествено, те изобщо не си приличаха по външност. Дядо ѝ беше нисък, слаб и

жилав човечец с буйна червена коса. Сет бе огромен. Съмняваше се, че би могъл да мине през половината от вратите в Лексингтън, без да се навежда. Чупливата му сламеноруса коса бе винаги грижливо сресана, а на лицето си имаше няколко почти незабележими лунички. Дядо ѝ, също като нея, обожаваше дънките, а Сет винаги носеше костюм и вратовръзка. Никога не изглеждаше притеснен. Беше олицетворение на хладнокръвието, абсолютно, абсолютно самоуверен. Затова ѝ напомняше за дядо ѝ. И двамата много добре знаеха какво правят.

Кортни взе в ръце друга клонка.

Чудеше се дали някога ще може да развие такава увереност в себе си. Чувстваше я, когато беше върху коня, но не и когато ставаше дума за пари, предпочиташе с милионите да се оправя Тед. Дядо ѝ не правеше така, Сет — също.

Как щеше да се спасява, ако Тед беше напуснал? Засрамена и шокирана, тя осъзна, че първата ѝ мисъл беше за Сет. Нито една жена не би устояла на изкушението да разчита на толкова внушителен мъж. Въпреки че бе толкова огромен, той ѝ вдъхваше чувство за сигурност и защита, а не за брутална сила. Тя можеше да се бори и сама, никога не бягаше от конфронтации, но трябваше да признае приятното чувство на безопасност, което я обземаше, когато някой друг вършеше всичко това. Смущаващото бе, че образът на този някой за нея беше свързан със Сет.

Кортни яростно ритна начупените клончета.

По дяволите! Тя се интересувахе от него.

Насочи се към къщата, въпреки че не беше изпълнила задълженията си за деня. Знаеше, че ако отложи сегашната работа, това само ще затрудни нещата по-нататък, но в момента не можеше да мисли за друго, освен за един огромен мъж, който се беше намесил в живота ѝ и заплашваше да започне да доминира в него.

4.

— Хм — каза Кортни, докато сменяше сламата на Гас.

Тед я беше изненадал с молбата си да почисти добре конюшната на жребчето. При толкова много работници във фермата той се бе обърнал към нея — явно искаше да не му стои на главата, но дори и да беше така, Кортни нямаше нищо против. Обичаше да бъде заета с нещо, а и тази работа я караше да се чувства по-близо до Гас.

Бъдещето на Айдъл ауър зависеше от него.

Всеки ден тя отделяше много време за занимания с кончето. Учеше го да свиква с юздите и седлото, както и с това всяка част от тялото му да бъде управлявана. Караше го да стои мирно, докато тя повдига задните му крака. Отначало жребчето искаше да види какво прави тя и в опитите да се обърне винаги нарушаваше командата. Постепенно Гас толкова свикна с всичко, което Кортни правеше, че макар да продължаваше да я следи с поглед, се научи да стои мирно.

Все още обаче не го беше яздила.

Гас се развиваше бързо, но тя не искаше да го пуска да се състезава по-рано от средата на следващото лято. Стриктно спазваше наставленията на дядо си, който смяташе, че един кон не бива да се надбягва, ако тялото му все още не е достатъчно зряло, за да издържи натоварването от тренировките. Все пак, независимо какво си мислеше Сет Камерън, тя разбираше, че фермата не би могла да чака още две години. Гас скоро трябваше да започне да печели състезания. Целта на Кортни беше надбягването Тройна корона, но дотогава той трябваше усилено да тренира, за да събере опит.

Кортни започна от последната конюшня. Трябваше да се върне до отделенията за кобили и да провери как се справят Тед и работниците. В продължение на три дни те работиха на двойно по-дълги смени, за да успеят да подготвят всичко за конете на Фелпс.

Денят беше понеделник. Очакваха животните в сряда и Кортни се чудеше дали дотогава приготвленията в Айдъл ауър ще са приключили.

Струваше ѝ се, че всеки път, щом се залови за работа, се натъкваше на Сет или поне на нещо, което той е направил. Познаваше този мъж едва от седмица, а вече нямаше част от живота ѝ, в която Сет да не се е намесил. Беше я накарал да се чувства несигурна във всичко, което правеше, с изключение на решението да не се разделя с Гас и фермата. Те бяха нейните инструменти. Никой не би поискал от водопроводчика, електротехника или механика да продаде инструментите си. Тя не би могла да си върши работата без земя и коне. Колкото по-бързо огромният мъж с искрящи сиви очи проумееше това, толкова по-лесно щяха да се разбират.

Тя хвърли вилата в ръчната количка и се запъти към купчината с тор.

А на Кортни ѝ се искаше да започнат да се разбират. Много отдавна никой не бе проявявал желание да се грижи за нея. Освен дядо ѝ, разбира се, но тя беше единственото дете на неговото единствено дете. Сет нямаше подобна причина, за да ѝ помага, и въпреки това го правеше. В името на това той дори се пребори със съпротивата ѝ. Явно не беше толкова лош, колкото тя си мислеше, и определено не чак толкова, колкото останалите търговци, които помнеше. Кортни можеше да потъне от срам само при мисълта за някои от нещата, които му бе наговорила. Чудеше се как въобще продължи да контактува с нея.

Току-що бе опразнила количката и бе изправила вилата до стената, когато чу шум, който не можеше да сбърка — боботенето на камион за превозване на коне. Но те не бяха готови за кобилите! Половината отделения не бяха почистени и застлани с прясна слама. Нямаше кофи за вода, оглавници и сено, а и храната още не бе пристигнала. Тя се втурна навън. За нейно огромно учудване вместо да продължи към отделенията за кобили камионът спря пред тези за коне. Сет, който бе паркирал ягуара си между две големи дървета, се насочи към нея, докато от камиона слезоха двама мъже ѝ започнаха да спускат рампата.

— Ти ми каза, че конете няма да пристигнат преди сряда — посрещна го тя с тон, който го уличаваше в умишлена измама.

— Това са жребчета. Готови ли са конюшните?

— Жребчета? — заекна Кортни силно смутена. — Мислех, че мистър Фелпс вече е намерил човек, който да обзиди жребчетата му.

— Да, така е. Тези кончета са собственост на няколко други клиенти.

— Да не искаш да кажеш, че смяташ да ми стовариш дванадесет коня без предупреждение!

— Двадесет и четири. Вторият камион ще пристигне докато разтоварим този. Мислех, че конюшните ти са големи.

— Не е вярно! Домъкнал си тези жребчета, за да ми докараш нервна криза. Не бих могла сама да обзедя толкова много коне.

— Не съм си и помислял такова нещо — сви рамене Сет, докато сочеше на мъжете да отведат животните в конюшните. — Ще трябва да наемеш хора да ти помагат. Мисля, че четири души ще са достатъчни.

— Значи смяташ, че си обмислил всичко, така ли? — навъси се Кортни, която не по-малко от Сет беше наясно какво трябва да се направи.

— Не виждам никакъв проблем.

— Тогава ще ти подсказва един. Зад ъгъла има вила и ръчна количка. Можеш да ги вземеш и да започнеш да почистваш другата конюшня.

— Само ако ми помагаш. Опитвам се да бъда джентълмен, но фасадата пада в случай, че имаш до себе си здрава млада жена, която те гледа, докато вършиш нейната работа.

— Изобщо не съм очаквала да вършиш каквато и да било работа — изрева Кортни. Изтича до ъгъла, за да вземе вилата и количката. — Просто съм ядосана. — Тя избута количката до другата конюшня. Сет вече беше отворил вратата и бе свалил сакото и вратовръзката си.

— Какво искаш да направиш — да изсипеш сламата на едно място или да я разстелеш?

— Нито едното, нито другото, докато не изчистя праха и боклука отвътре — каза Кортни, докато отваряше задната врата, за да влезе въздух.

— Намери ми метла и ще ти помогна.

— Сигурно искаш да покриеш с нещо лицето си — стрелна го Кортни, докато му подаваше една метла. Понечи да развърже шалчето на врата си, но Сет извади носната си кърпа, която по размер съответстваше на самия него, и я закрепил така, че да закрива носа и устата му. Изглеждаше много смешен — като малко момченце, което се прави на бандит, но Кортни реши, че е по-добре да не му го казва.

През следващите няколко минути въздухът се насити с толкова прах, че бе невъзможно да се разговаря. Кортни беше благодарна, че полъхва лек бриз, който бързо щеше да издуха прахоляка. Имаше поне дузина неща, които би искала да каже на мистър Камерън.

Беше ядосана за това, че ѝ стовари един вагон жребчета като гръм от ясно небе. Би ги отпратила, но се сети, че когато Тед я помоли да изчисти конюшните, явно е имал предвид точно тях. Трябваше да поговори и с него. Той правеше това, което смяташе за най-добро, но Кортни не желаше да играе комбина със Сет зад гърба ѝ. Това си беше предателство, което навремето се е наказвало с бесилка. От друга страна, намесата на Сет в живота ѝ можеше да се приема като продължителна обсада, виновниците за каквато някога са били изтезавани.

Е, тя не искаше точно да го изтезава, но би възприемала помощта му по-добре, ако ѝ оставяше поне няколко минутки, за да си поеме въздух. Всеки път, когато си мислеше, че се е справила с офанзивата му, той се появяваше пак, и то за да наруши равновесието ѝ отново. Този мъж беше обсебен, но Кортни не можеше да определи дали от нея, от фермата, от жребчето, или от собствената си доброта.

— Защо ми помагаш? — попита тя, след като прахолякът се слегна и те можеха да започват да разстилат сламата.

— Защото не би могла сама да подготвиш конюшната, докато пристигне вторият камион, а не бих искал жребчетата да стоят на пасбището и да чакат, докато бъдат настанени.

— Нямам предвид конюшната — прекъсна го Кортни, раздразнението ѝ прозираше в отсеченото произнасяне на думите. — Питам те по принцип. Искаш да запазя фермата ли?

— Не съм сигурен, че самият аз знам истинската причина.

— Ааа... — Кортни опита, но не можа да скрие разочарованието в гласа си и реши през следващите няколко минути да не казва нищо, макар че Сет продължи разговора.

— На няколко пъти, особено когато посрещането от твоя страна не беше от най-радушните, си задавах същия въпрос, но всичко, което можах да установя, бе, че се възхищавам на несломимия ти дух. Не искам фермата да бъде продадена, не искам Гас да бъде купен, нито пък желая да видя още един коневъд, извини ме — коневъдка, принудена да търси нов начин да изкарва прехраната си. Но най-вече

не бих понесъл да стана свидетел на това как губиш битката, след като не си се предавала толкова дълго време. — Махна нехайно с ръка. — Освен това в момента ти давах подслон на конете на мои клиенти и аз имам съвсем разумна причина да искам да останеш в този бизнес.

Сет млъкна за момент, озадачен от тишината в съседния бокс. Кортни едва ли оценяваше това, което ѝ бе казал, независимо, че бе комплимент за нея, но тя никога не го бе слушала в мълчание. За Сет това бе по-смущаващо, отколкото гневните ѝ изблици.

— Там ли си още?

— Да — промълви тя, а гласът ѝ странно прекъсваше. Чу я, че започна отново да разстила слама. — Просто разсъждавах.

— Над това, което казах ли?

— Да — смънка Кортни разсеяно. — Може и да си най-досадното и безчувствено същество, което съм срещала, но не си глупав или умишлено нелюбезен, така че наистина мисля за това, което каза, макар и да смяташ, че не съм достатъчно интелигентна, за да управлявам тази ферма самостоятелно.

— Никога не съм казвал нещо срещу интелигентността ти — запротестира Сет, след което, както правеше обикновено, сам се набута между шамарите като добави. — Съмнявах се само в усещането ти за бизнеса.

— При положение че преди малко отбеляза колко се възхищаваш на решителността ми, това изказване ми се вижда доста неадекватно, дори и за теб.

Но този път тонът ѝ не съдържаше като подтекст оскърбление и Сет отиде до вратата на бокса, където тя работеше.

— Да не би да ти има нещо? Не играеш както обикновено.

— Добре съм — промърмори тя, отваряйки вратата след него. — Ако не се размърдаш, няма да успеем да подготвим останалите отделения, преди да дойде камионът.

Тя сръчно раздели една купа сено на две, повдигна без усилие едната половина и я прехвърли в другото отделение, където я разстла с няколко премерени движения.

— Гледайки как размахваш вилата, мога да се обзаложа, че никой не би се осмелил да си позволява волности с теб.

— Да, докато не те срещнах, никой не беше си позволявал волности от какъвто и да било характер.

— Означава ли това, че ще ми разрешиш да си позволявам волности с твоята личност? Нали знаеш, че си голямо изкушение.

— Едно движение и ще те забода за стената — заплаши Кортни, но не вдигна поглед, защото Сет щеше да забележи въпросителното изражение в него. Тя забодя вилата в една купа сено и започна да бута количката към следващата преграда, но за части от секундата се озова в прегръдките на Сет.

Не предполагаше, че този огромен човек може да се движи толкова бързо. Беше го подценила.

— Радвам се, че ме предупреди. — Лицето му се приближи до нейното. — Дупките от вилата щяха да развалят ризата ми.

— Пусни ме — промърмори Кортни, но гласът ѝ беше несигурен, а в очите ѝ се четеше напрегнатост.

— Наистина ли искаш да те пусна?

Кортни имаше чувството, че това не е въпрос.

— Някой може да ни види.

— Не ми пука.

— Но на мен ми пука.

— Не е вярно. Никога не съм срещал човек, който по-малко от теб да се интересува от това какво ще си помислят хората, обаче ти се страхуваш от това, което Кортни Клонингер ще си помисли за теб.

— Не ставай смешен — опита се да се освободи Кортни, копнеейки с цялото си сърце, да каже нещо, което би го поставило на мястото му. Близостта му затрудняваше мисленето ѝ. Никога не я бяха държали ръце като тези. Тя осъзна, че би позволила на много малко мъже да я прегръщат по този начин, но никой от тях не беше с размерите на Сет. В огромните му ръце се чувстваше съвсем мъничка и женствена, нещо, което не бе изпитвала никога преди. Въпреки това усещането страшно ѝ хареса.

— От няколко дни се чудя какво би било чувството да те държа в ръцете си, ако наистина си толкова студена и непоколебима, на каквато се правиш.

— И какво е? — По дяволите, защо неговото мнение значеше толкова много за нея? Стомахът ѝ се беше преобърнал, чувстваше се така, сякаш е на ръба между живота и смъртта.

— По-приятно е, отколкото си представях — отговори Сет. — Ти си топла и гъвкава. Много ми е хубаво, когато си в ръцете ми. Освен

това изпитвам неконтролируемо желание да те целуна.

— Мисля, че не са много хората, способни да откажат на някой толкова голям, колкото си ти. — Кортни знаеше, че това, което каза, е изключително тъпо. Освен това можеше да бъде изтълкувано като разрешение да върши каквото си поиска.

— Ти го правеше, и то твърде дълго.

Той я целуна.

Само преди минути Кортни не би си и помислила, че Сет може да я целуне, дори и да бе го правила обаче, това пак нямаше да я подготви за изключителната тръпка, която премина през тялото ѝ — от главата до петите и обратно. Бяха я целували и преди, но не по този начин. Мускулите на Кортни съвсем отказаха, принуждавайки я да се разтопи в ръцете му, макар мозъкът да ѝ повтаряше, че тя не иска.

Устните му бяха уверени и настоятелни. Нямаше начин да се избегне атаката им, нито да се противостои на техния устрем. Кортни почувства ръцете на Сет върху раменете си, после те се спуснаха надолу, по гърба ѝ, притиснаха я по-здраво към тялото му, отделиха я от земята и я вдигнаха към лицето му, за да се опие от поредната целувка.

Кортни знаеше, че трябва да се бори, да се опита да се отскубне от хватката му, но още по-силно бе желанието да остане в прегръдките на Сет. Коварният мъж продължи да я държи на нивото на лицето си, докато устните му се движеха от устата ѝ към носа, а после към очите на Кортни. Никой никога не я бе целувал толкова нежно. Шокът от допира на тялото ѝ с това на Сет възбуди всеки неин нерв и изведнъж тя почувства как нещо вътре в нея се разчупва.

Някак си, без да съзнава как точно, ръцете ѝ се оказаха около врата на Сет и тя му върна целувката със страст, каквато само преди минути би се заклела, че не съществува.

— Чудех се вие двамата къде... — Беше гласът на Тед, а и самият той беше в конюшната.

Кортни и Сет се отделиха един от друг, но не и очите им, тези на Кортни бяха широко отворени, дори втренчени.

— Извинете ме! — Още преди да го изрече, Тед беше се насочил обратно към вратата.

— Камионът тук ли е вече? — попита Сет и вдигна вилата си от земята.

— Спуска се по алеята. Аз затова...

— Ще са ни необходими не повече от няколко минути, за да приключим. Защо не им покажеш къде да свалят жребчетата?

— Разбира се — смънка Тед и изчезна.

Без да вдигне глава, Кортни взе своята вила и започна да разстила слама.

— Не съм искал някой да ни види — избъбра Сет.

— Не казвай нито дума повече — успя да промълви Кортни, убедена, че всеки момент ще избухне в плач. — Не направи ли достатъчно вече?

— Не, исках да продължа да те целувам.

— Не се и съмнявам, срещата изобщо не те смути. — Знаеше, че се отнася несправедливо към Сет, но не можеше да се контролира.

— Напротив, смути ме, но не би могла да ме спре.

Кортни не можеше да му каже, че се срамува от себе си. Като се сетеше колко страстно отвърна на целувката му, ѝ се приискваше да удари някого и то много силно.

— Не знам какво ми стана, не позволявам на всеки срещнат да ме целува. — Това беше трудно признание и звученето на гласа ѝ накара Сет да я изгледа странно. Тя стоеше с отчаяно изражение на лицето, разстилайки и събирайки отново една и съща купчина слама.

— Никога не съм си помислял такова нещо. Преди да ме обгърнеш с ръце, все очаквах да почувствам тази вила между ребрата си.

Кортни опита да се успокои с това, че той не е очаквал да му се отдаде, но самият факт, че му се беше отдала, обезсмисляше всяко утешение.

— Просто не искам да си мислиш, че ако на бърза ръка успя да ме накараш да направя някои неща за фермата, това означава, че също толкова лесно ще прекараш и мен. Всъщност сега е моментът да ти кажа да спреш. Оценявам това, което направи за мен, но то вече е достатъчно.

— Кортни, говориш на мен — Сет Камерън, човека, който току-що те целуна и ти му отвърна.

Тя се скова.

— Знам...

— В такъв случай спри се. Звучиш така, сякаш говориш пред делегация, която се надява да постигне отношения на взаимно сътрудничество.

— Ти си почти опасен — каза Кортни, като се прехвърли бързо в другия бокс и започна да хвърля слама във всички посоки.

Сет спря да работи.

— Приемай нещата по-леко, Кортни. Ако фактът, че си отговорила на целувката ми, те е уплашил почти до смърт, това не значи, че трябва да се чувстваш като глупачка. Целувката е нещо съвсем нормално. Ние сме възрастни хора. Не мога да си представя нито единия от двамата да се опитва да накара другия да извърши нещо, което не желае.

Кортни заби вилата в сламата.

— Откакто се появи във фермата, аз непрекъснато ти позволявам да ме придумаш да направя нещо. Признавам ти го, успя да си намериш роб.

— Стига, Кортни, това не е справедливо и за двама ни.

— Може би — промълви Кортни, като вилата ѝ започна да се движи по-бавно, а погледът ѝ се премрежи, — но аз вече не вярвам на самата себе си. Никога не ми се е случвало, преди ти да дойдеш в живота ми.

Сет заби своята вила в земята.

— Какво точно имаш предвид с това да дойдеш в живота ми? — попита той.

— Не знам — сви рамене Кортни. — Всичко, което знам, е, че искам да избягам от теб.

— Не, не искаш. Просто се страхуваш от себе си. — Сет разстла последната слама, която му бе останала, с леко движение на крака си и пристъпи към мястото, където работеше Кортни. — Страхуваш се напълно да не изгубиш контрол. Погледни ме — каза той на Кортни, която продължаваше да работи и не искаше да вдигне очи от земята. — Погледни ме и ако можеш, отречи това, което казах.

Вилата на Кортни спря.

— Не мога, но няма да позволя и да бъда принудена да направя нещо, което не искам.

— Имаш предвид нещо, от което се страхуваш.

— Това също. Не искам да се забърквам с никого, нямам време за това.

— Заради Гас ли?

— Заради Гас, заради фермата, заради самата мен и изобщо. — Опитвайки да придаде безизразност на лицето си, Кортни погледна към него. — Не искам, нямам време, а и не съм готова.

— Кое от тези неща е на първо място?

— Има ли значение?

— Да.

— Защо?

— Защото лъжеш себе си. — Сет хвана ръцете ѝ. — Защото искам да знам с какво трябва да се преборя. Няма да се предам без бой.

— Нямах право на това. Трябва да ме пуснеш да си тръгна, след като го искам.

— Не, не трябва. Не става въпрос само за теб, Кортни, за моите чувства — също.

— Не можеш да ми наложиш връзка, която не искам.

— Не, но няма да ти позволя и да бягаш от себе си.

— Какво те кара да мислиш, че ако ти отказвам, то е защото бягам от себе си?

— Целувката ти — каза Сет убедително. Едната му ръка обгърна кръста ѝ и я привлече по-близо до него. — Нито една жена не се целува така, ако не влага нещо в целувката, повярвай ми.

Кортни се почувства безсилна да го отблъсне. Мозъкът ѝ можеше да си повтаря, че тя иска Сет да я остави на мира, но тялото ѝ знаеше, че това е лъжа.

— Нямам доверие нито на теб, нито на себе си. Пусни ме. Трябва да оправя още един бокс.

— Не и докато не признаеш, че се опитваш да избягаш от себе си.

— Не искам ти да ми нареждаш какво да говоря.

— Не го правя заради себе си, а заради теб, Кортни.

Можеше ли да продължава да го отблъсква, ако признаеше, че отчаяно желае той да я целуне...

Точно в този момент на вратата се появиха Тед и Хамлет и кучето заподскача около тях. Сега вече не трябваше да отговаря на

въпросите на Сет. А след по-малко от две секунди щеше да се наложи да го спасява от смъртоносните зъби на Хамлет.

Но нещата не се развиха както очакваше. С гигантски скок Хамлет отиде при нея и се наложи не тя, а Сет да убеждава кучето, че е била нападната. Осъзнало истината, кучето насочи челюстите си към Сет, но, уви, не за да му прегризе гърлото, а за да оближе първо него, а после и Кортни. Вместо да издава застрашително ръмжение, грамадното животно размахваше опашката си с такова усърдие, че тя бе на път да се откъсне.

Сет пусна Кортни, хвана огромното лице на кучето и се сборичка с него така, както тя никога не бе правила. Хамлет много хареса това. С доволно ръмжение подскочи и сложи лапи върху раменете на Сет. Започнаха да се борят. На задни лапи Хамлет почти достигаше ръста на Сет. Само след миг, за разочарование на Кортни, двамата се търкаляха на земята. Хамлет издаваше най-щастливите звуци в живота си, а Сет — дълбок гръден смях, който накара Кортни да се усмихне, макар да ѝ се искаше да счупи главите и на двамата.

— Той май си намери приятел — процеди Тед, учуден не по-малко от Кортни. — Никога не съм го виждал да се привързва към някого толкова бързо.

— Това куче е змия в пазвата ми — каза Кортни.

— Не мислиш ли, че объркваш метафорите? — попита Тед с одобрителна усмивка.

Кортни вирна глава и излезе от конюшната.

В продължение на две седмици Кортни отбягваше Сет. Веднъж, когато почти я засече в конюшната, тя се скри в плевника и излезе едва след като той си замина. Съзнаваше, че това си е чисто малодушие, но знаеше и какво прави Сет с чувството ѝ за самоконтрол и не искаше да поема никакви рискове. Поразмисли над усещането, което изпита, когато я целуна, и осъзна, че би могъл да я убеди да изпълни всичко, което той пожелае. Тогава паниката ѝ се превърна в сковаващ, постоянен страх.

Кортни никога не бе обичала друг, освен родителите и дядо си, а беше загубила и тримата. След смъртта на дядо ѝ се бе зарекла да посвети цялата си енергия на фермата, но сега осъзна, че всъщност бе

дала обет повече да не допуска никого до сърцето си. Любовта не продължаваше дълго, а болката от нея бе твърде силна.

Но тази прегръдка ѝ бе открила колко е уязвима, в действителност, колко е склонна да сваля бариерите и да обикне отново. Това я изплаши. Тя не искаше никога повече да губи контрол над чувствата и живота си.

Следващия път, когато видя Сет, беше на поляната, заедно с четиримата ездаци, които бе наела да ѝ помагат при обзядването. Даде им строги указания да не я оставят сама, дори ако това означава да държат жребчетата навън през цялата нощ. Искаше да е в безопасност сред тях, да има извинение, че не го поглежда и не се спира да разговаря с него. Единствения път, когато Тед я попита какво не е наред между нея и Сет, тя го отрязва толкова остро, че той повече не повдигна въпроса.

Но Кортни не можа да пренебрегне телефонния разговор с Марша.

— Ако не престанеш да се криеш, кълна се, че ще дойда и ще разбия собственоръчно ужасната ти врата.

— Между мен и Сет няма нищо, за което си струва да говорим — запротестира Кортни.

— Глупости! Нервна си като котка в кучешка колибка, а Сет изглежда така, все едно са разкрили тайната му банкова сметка.

— Не ставай смешна!

— Аз може и да съм с богато въображение, но единствената, която става ужасно смешна, като се крие зад стена от коне и се преструва, че интересът на Сет Камерън не я е изплашил до смърт, си ти.

— Само си въобразяваш...

— Боже Господи! Само като си помисля колко жени с удоволствие биха се подложили на лифтинг на лицето, уголемяване на бюста или даже на липосукция, за да ги ухажва мъж като Сет Камерън, бих могла да те удуша.

Кортни не можа да се сдържи и се усмихна.

— Все още не съм толкова отчаяна.

— Още по-жалко в такъв случай. Ако не беше така ужасно добре сложена, щеше да си благодарна и за капчица мъжко внимание.

— Ако си мислиш, че Сет Камерън има някакво понятие какво означава да обърнеш на една жена малко внимание, значи не го познаваш.

— Ето ти още една причина да спреш да се държиш като ужасна монахиня и да го възнаградиш за постоянството. Давам ти точно една седмица, за да слезеш на земята, Кортни Клонингер! И ако не го направиш, ще довлека Сет в Айдъл ауър и собственоръчно ще го натъпча в гърлото ти.

Марша обаче не успя да изпълни закана си и да вкара приятелката си в правия път. Причина за това бе нейният съпруг, който не можа да дочака завръщането ѝ и дойде да си я прибере лично.

Отпътуването на Марша означаваше, че вече няма да има кой да подтиква Кортни да се бори със страховете си и от това настроението ѝ се влоши още повече. Дори фактът, че обучението на Гас вървеше по-добре, отколкото очакваше, не можа да повдигне духа ѝ. Имаше повече от достатъчно работа, която да отклонява мислите ѝ от Сет, но въпреки това се чувстваше потисната.

През деня Кортни успяваше да задържи мъчителните мисли далеч, но в дългите, самотни часове на нощта те я обсебваха и я караха да признае пред себе си, че доброволно пропуска един много важен аспект от живота. В тъмнината почти забравяше, че родителите ѝ я бяха изоставили, и просто мислеше за Сет. Опитваше се да не го прави, но не можеше.

Представяше си прекрасните дни, които биха могли да прекарат заедно: щяха да работят с конете, да се наслаждават на вечерната прохлада на открито, а нощем щеше да лежи в прегръдките му. Представяше си всичко това, а после плачеше докато заспи, защото знаеше, че никога няма да го има. Независимо колко силно бе желанието ѝ, страхът, че ще я изоставят отново, винаги надделяваше.

Сет нетърпеливо крачеше нагоре-надолу пред една от конюшните в Еден фармс. Трябваше да оцени едно жребче, но собственичката закъсняваше, а бе наредила на коняря да не го показва в нейно отсъствие. Жребчето в бокса изглежда Сет със сънени очи. Конярят наблюдаваше гиганта с нарастващо притеснение.

— Още колко ще се бави шефката ти? — запита Сет с раздразнение. — Нямам намерение да прекарам цялата сутрин в чакане.

— Не знам, господине. Тя само ми каза, че ще закъснее малко.

— Ти също можеш да изведеш коня. Бих могъл поне да го огледам, докато чакам.

Но Сет не мислеше нито за мис Алис П. Бол, нито за коня й. Беше обсебен от Кортни и отказа й да го вижда. Чувствата му още не бяха стигнали до състояние, когато вече не можеш да се откажеш, но засега все още не искаше да се предава.

Сет знаеше, че Кортни се нуждае от време, за да се пребори с демоните си, преди връзката им да премине границата на едно трудно приятелство. Беше отклонил предложението на Марша да му помогне да щурмува къщата. Познаваше Кортни достатъчно добре, за да прецени, че подобна офанзива би я подтикнала завинаги да го изхвърли от живота си. Беше си извоювал някакво положение, но то съвсем не беше стабилно, а зависеше от прищевките на Кортни.

Жребчето, заради което бе дошъл, бе златистокафяво, а долната част на краката му беше бяла. Имаше отлично родословие и прекрасно тяло, но нещо в движенията му смущаваше Сет.

— Пусни го да върви в тръс — нареди на коняря, преди отново да потъне в мислите си.

Отново и отново Сет се питаше защо се съсипва с Кортни, защо не се примири с факта, че непрекъснато го отхвърля, при положение че имаше толкова други жени, които биха му посветили цялото си внимание. Може би предизвикателството беше точно в това, че е недостъпна.

Тази мисъл го подтикна да анализира намеренията си по-внимателно. Нямахше да бъде честно спрямо Кортни да я преследва само за да задоволи амбициите си и да спечели симпатията й. Тя се бореше с чувствата си към него с всички сили. Това не му харесваше, но Кортни беше в правото си да го отблъсне, ако желае.

Освен това, ако се пребореше със страховете и си позволише да се влюби в него, това би означавало, че се предава. Тя не би могла само защото много го харесва, просто и лекомислено да се впусне в любовна афера, която да приключи след няколко месеца без болка и за

двамата. Сет трябваше да изясни собствените си намерения, преди да продължи да се бори със съпротивата на Кортни, дължеше ѝ го.

Излезе от вгълбението си и започна внимателно да изучава жребчето много внимателно. Имаше нещо в това животно, което не му харесваше. Действайки по интуиция, той помоли:

— Оседлай го и го закарай на ливадата, искам да видя как тича в галоп.

Мисис Бол каза да не го извеждам, преди да е дошла.

— Оседлай го сега или си тръгвам — тросна му се Сет.

Смешното бе, че никога преди не се бе замислял за намеренията си към жените, с които излизаше, и то не защото не бе чувствителен или ги използваше. Просто останалите му връзки се бяха развивали някак от само себе си, бавно преминаваха от познанство към приятелство. Като цяло беше разочарован, че не се бе получило нищо по-трайно, но за сметка на това се радваше, че не е оставял след себе си разбити сърца, нито пък е давал обещания.

С Кортни нямаше да бъде така. Интуитивно чувстваше, че ако продължи да я преследва, това щеше да бъде равносилно на обяснение в любов, на обещание за продължителна връзка, на клетва да остане верен. Сет не мислеше, че би могъл да ѝ даде всичко това.

Тръгна след жребчето към ливадата, очите му не пропускаха нито едно движение, а мислите му нито за миг не се отделяха от Кортни.

Все още не можеше да я забрави. Беше го обсебила както никоя друга жена. Понякога се чувстваше така, сякаш не е един, а двама мъже. Единият бе наясно с чувствата му и знаеше, че не са достатъчно силни за връзката, която би изисквала Кортни. Вторият бе самостоятелна личност, извън неговото тяло, и виждаше Сет и Кортни заедно. Той знаеше, че те ще се влюбят един в друг и че е само въпрос на време да го осъзнаят. В същото време някакъв таен глас жужеше край главата му като комар и неистово шепнеше предупреждения, които Сет не можеше да разбере. Предпочете да разкара досадния глас.

Трябваше само да погледне как галопира жребчето. Даде знак на коняря да го изведе.

За съжаление човекът извън тялото му не успяваше да убеди този в него. Не можеше да пренебрегне и досадния глас, затова продължи да се терзае от несигурност. Чувстваше се така, сякаш единият му крак

принадлежеше на едната личност, а другият — на другата, и те се опитват да го разкъсат на две.

Сет подпря вратата, за да може да мине конярят. Когато той слезе от коня, наведе се и хвана предния крак на жребеца. Заразглежда го внимателно, докато не откри това, което търсеше — малка, едва забележима драскотина. Значи затова собственичката бе наредила да не показват коня извън бокса.

— Кажи на мисис Бол, че конят ѝ може да струва хиляда долара, но не и милион и половина. Бих го продал, ако тя беше честна с мен по отношение на левия преден крак. При това положение обаче няма да се занимавам.

5.

Сет потрепери и се загърна по-плътено в палтото си. Студът проникваше през ушите и смразяваше мозъка му. Трябваше да си вземе шапка, ако искаше да гледа как Кортни обучава жребчетата. Зимата най-сетне дойде и заплахата да завали сняг изпълваше въздуха.

Кортни вече не се криеше щом види колата му да влиза във фермата, но правеше така, че да не остава насаме с него. Забелязал тревожното изражение на лицето ѝ, той бе твърдо решен отново да върне блясъка в нейните очи, дори ако това означаваше отново да се скара с нея.

Ездачите работеха с жребчетата, които бяха разделени на групи по четири, а Кортни даваше указания. Близко до нея един коняр разхождаше Гас, покрит с дебел чул.

— Не е ли доста студено? — попита Сет, надявайки се да не я притесни с този обикновен въпрос.

Кортни подскочи при звука на гласа му.

— Прекалено студено е — кимна тя и му отправи напрегната усмивка. Този път не избяга, но Сет виждаше какви усилия ѝ коства да стои очи в очи срещу него. — Не обичам да работя в такова време. Конете много лесно се изпотяват и могат да се разболеят.

— В отлично състояние са — каза Сет, наблюдавайки последната четворка. — Много добре се справяш.

— Не беше трудно — сви рамене Кортни и кимна на коняря, който водеше Гас. — Те си бяха във форма още когато пристигнаха. Трябваше само да ги науча на шаблонните неща и да тонизирам мускулите им.

— Това ли бе всичко, което си правила и с Гас? — Сет гледаше как конярят сваля чула от жребчето. Гас беше изгубил бебешката си пълнота и започваше да придобива тяло, изваяно като на хрътка. — Изглежда много по-напреднал от другите.

— Той е януарско жребче и вече дори може да тренира. — Кортни позволи на коняря да я повдигне до седлото и подкара коня към

пистата. Сет знаеше, че поне още шест месеца Гас няма да се подлага на сериозни тренировки, но развитието на мускулите му вече се забелязваше, а отскокът му, докато тичаше, загатваше огромна сила.

Кортни пусна Гас в лек, а после в бавен галоп и направи една обиколка на пистата дълга половин миля. Започнаха второ кръгче със същата скорост, но Сет забеляза, че тя го пришпори и Гас увеличи дължината на отскока. Това, което поразя Камерън, не беше бързината, нито лекотата, с която бягаше, не беше дори плавността на движенията му. Никой не би могъл да каже с точност колко добър ще стане, преди да започне да се състезава, но Сет знаеше, че не е имало друго жребче, което да го впечатли и на половината на това.

Не по-малко бе възхищението му от ездачката. Според някои Кортни може и да беше прекалено висока, но тесните ѝ дънки подчертаваха, че няма нито един килограм в повече. В Кентъки не съществуваше по-перфектно тяло от нейното.

— Какво мислиш за него сега? — попита тя, докато слизаше от гърба на Гас и го предаваше в ръцете на коняря. Следващата група жребчета вече стъпваше на пистата.

— В отлично състояние е.

— Знам. Питам те какво мислиш за него. — Възбудата на лицето на Кортни беше първата проява на щастие, която Сет виждаше от седмици. Бодна го някаква ревност, че не той бе причината. Господи, недей да ревнуваш от кои, си каза той, но всъщност знаеше, че Гас беше от изключително, ненормално голямо значение за Кортни.

— Той е най-добрият състезателен кон, който някога съм виждал на този етап от развитието му. По всичко личи, че ще бъде изключителен жребец.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

— Не мога да твърдя, че ще стане шампион, както се надяваш, но ще ти кажа, че не бях виждал нищо и наполовина толкова добро на същата възраст. Освен това не забравяй да увеличиш застраховката му.

— Той не е застрахован. — Кортни го каза, сякаш това беше нещо съвсем нормално, но според Сет то бе равносилно на богохулство.

— Ти се шегуваш, казваш го само защото знаеш, че баща ми правеше застраховки. — Това трябваше да е причината. Нито един нормален човек не би оставил кон като Гас без застраховка.

— Не, наистина не е застрахован.

— Ти си луда — почти ѝ изкрещя Сет. — Ами ако му се случи нещо?

— Не мога да си позволя да го застраховам за реалната му цена, а какъв е смисълът да го правя за сто хиляди? Парите няма да са достатъчни, за да спасят фермата. Освен това дядо ми никога не застраховаше конете си.

Сет потисна желанието си да хване Кортни и да я разтърси с все сила. Той знаеше, че наистина не би могла да застрахова Гас за огромната стойност, която имаше, според нея, никоя застрахователна компания в света не би се съгласила да издаде подобна полица, но това не беше извинение да остане без абсолютно никаква защита. Баща му говореше за застраховки, откакто Сет се помнеше, съответно, той не можеше да мисли за коне, без да ги свързва със застраховка.

— Трябва да го застраховаш, в противен случай нито един треньор няма да се ангажира с него. Всъщност избра ли вече човека? — попита Сет. Гневното изражение на лицето на Кортни му подсказа, че е време да смени темата.

— Не. Ще го обучавам сама, защото нямам доверие на никой друг, включително и на треньорите. Знам, че не бих могла да го подготвя и нямам намерения да опитвам — каза тя, преди Сет да я обсипе с възраженията, напирани на устните му. — но не искам да говерявам на случаен човек.

— Никога няма да намериш такъв, който да се грижи за него така, както ти. В най-добрия случай можеш да се надяваш на човек, който ще положи максимални усилия, за да го подготви.

— Това се разбира от само себе си — отговори тя. — Но се опасявам, че нито един от добрите треньори няма да го поеме, защото не мога да плащам таксите им, докато Гас не започне да печели.

— Мислех, че нещата не са чак толкова зле.

— Не са, само че дядо ми има много неизплатени дългове, а Гас трябва да получи най-доброто.

— Ще помисля върху това и ще видя какво мога да ти предложа — каза Сет.

— Това е мой проблем, не твой — отвърна Кортни и макар в гласа ѝ да звучеше нюанс от предишната рязкост, Сет с учудване забеляза, че тревожното ѝ изражение отново се беше върнало.

— Добре, предавам се — съгласи се той, защото не искаше да задълбочава тревогата. Това беше най-дългият му разговор с Кортни след онази случка в конюшната и Сет не желаше да излага на риск прогреса си. — Но все пак ще имам грижата да разпитам тук-там — додаде той. Кортни го изглежда подозрително. — Скоро започва търгът Кийниланд и бих искал да дойдеш с мен.

— Защо?

— Искам да купя няколко кобили, а не познавам никой, който да разбира от това повече от теб.

— Опитваш се да ме ласкаеш.

— Грешиш. Когато става дума за преценяване на бъдещия успех на кон, аз съм не по-малко добър от професионален съдия, но от кобили не разбирам абсолютно нищо.

— Не ти вярвам — промърмори Кортни, — но въпреки това ще дойда.

— Кога да мина да те взема?

— Ще се срещнем там.

Сет беше готов да спори, но нещо в очите на Кортни му подсказа, че е по-добре да не го прави.

— Ако искаш, може да закусим заедно.

— Благодаря, по пътя ще си взема кафе и сандвич.

Кортни се почувства ободрена, докато вървеше по пътеките между боксовете на конете, които трябваше да бъдат продадени по-късно същия ден. Дори в тази мразовита ноемврийска сутрин се чувстваше смесицата от миризми, топли и познати за Кортни, които я накараха да се усмихне от удоволствие. Тя отпи от кафето и лапна последното парче от сандвича си.

Трябваше ли Сет Камерън да я извлече от пашкула ѝ, за да разбере, че се е изолирала от света? Точно Сет, който не можеше да приеме, че не за всеки на този свят застраховката е от жизненоважно значение, Сет, когото не можеше да изхвърли от мислите си дори когато не бе пред погледа ѝ, Сет, който събуждаше в сърцето ѝ болката, изпитана при смъртта на дядо ѝ. Отново се бе върнал в живота ѝ и Кортни знаеше, че ѝ се иска той да остане.

В последния момент бе взела решението да отиде на търга един час преди срещата със Сет и сега се радваше, че го е направила. Чувстваше се като някогашната Кортни. Не знаеше дали това се дължи на тръпката да бъде сред много хора и коне, обаче изпитваше такава увереност в себе си, каквато не бе усещала откакто почина дядо ѝ.

Допи последната глътка от кафето си, изхвърли чашката и започна да разглежда един от петте каталога, в които бяха включени обявените за продажба коне. Винаги ставаше така, че някой е имал тежка година или съкращава стопанството си, или просто прави отбор на добитъка си. Съответно, при малко повече късмет и добро познаване на собствените животни, човек можеше да направи много добри покупки.

Тя не беше съвсем сигурна, че Сет наистина цени компетентността ѝ, както беше казал, но така или иначе Кортни се гордееше с познанията си, макар и да не бяха чак толкова големи като тези на дядо ѝ. Библиотеката на стареца бе сред най-добрите частни събрания от литература на тема отглеждане на коне в целия щат, а може би и в страната, и Кортни всяка нощ посвещаваше по няколко часа на изучаването на тези дебели токове.

Тази година нямаше да купува нищо за себе си, защото ѝ липсваха пари, но от следващата Гас щеше да започне да печели състезания. Щеше да използва всичките си познания, за да купи най-доброто за него.

Не беше необходимо Сет да ѝ казва, че ако иска да възстанови фермата, ще трябва да купи нови животни. Кортни бе разбрала това още преди смъртта на дядо си, когато виждаше как продава конете година след година. Тя се притесняваше всеки път, щом погледнеше към някоя празна конюшня и правеше планове за това в нощите, докато седеше над книгите.

Но сега, почти три години по-късно, Кортни беше не по-близо до целта си, отколкото в деня, когато почина дядо ѝ. Въпреки че посвещаваше всяка минута от живота си на фермата, вършеше работата на наемните работници сутринта, мъдруваше над ведомостите и изплащането на дълговете заедно с Тед през деня и изучаваше родословията през нощта, докато очите ѝ ставаха червени и започваха да я болят, прогресът беше съвсем малък. Вече се чудеше дали ще успее сама да запази фермата, дори ако Гас станеше шампион.

Прекъсна се сама. Имаше предостатъчно време да мисли за това. Точно сега трябваше да разгледа каталозите. Явно, че оценяването на кобили за разплод бе едно от малкото неща, за които Сет Камерън смяташе, че може да прави без негова помощ, и Кортни бе твърдо решена да не му даде повод да се съмнява в способностите ѝ.

Тридесет минути по-късно тя отиде на площадката на търга.

— Чудех се къде си — каза Сет, когато Кортни изникна от тълпата. — Видях колата ти на паркинга.

Търгът Кийниланд бе най-големият търг за продажба на кобили и привличаше купувачи от целия свят. Затова, макар и местата да се получаваха само с резервации, паркингите се пълнеха много рано.

— Дойдох рано, за да мога да огледам някои от кобилите. Ако не бях сигурна, че Тед ще се противопостави, категорично бих се изкушила да купя една-две и за себе си.

— О не, не искам да се конкурирам с теб, предпочитам да вложиш всичките си усилия в търсенето на няколко скрити съкровища за мен.

Бяха принудени да прекъснат разговора, докато си проправяха път. Студеният вятър ги накара да ускорят крачките си. Влезеха ли веднъж в павилиона, щяха само да изгубят малко време, докато поздравят старите си познати и да бъдат представени на някои нови лица, но Сет виждаше, че Кортни вече гори от нетърпение.

— Избрах две кобили, които трябва да купиш, едната ми хареса особено много.

— Добре, убеди ме.

Сет слушаше внимателно, но бе впечатлен повече от подхода на Кортни, отколкото от това, което тя казваше. Освен когато говореше за Гас, той никога не я бе виждал да изглежда толкова възбудена и уверена. Тя се доближи до него, за да му покаже нещо, свързано с родословието на кобилите, и рамото ѝ се допря до неговото тяло, докато сочеше каталога. Тя сякаш не почувства докосването, но Сет почти изгуби концентрация. Елегантното ѝ, добре оформено тяло го привличаше силно от много време, а сега тя бе до него, предаваше му своята топлина и възбуда.

Усещаше и парфюма ѝ. За първи път, откакто я познаваше, Кортни излъчваше подобен аромат. Сред смесицата от миризми, които се носеха наоколо, той беше слаб, едва доловим, точно такъв, какъвто

Сет очакваше от една жена, която не си губи времето с женски занимания. За Сет той беше безумно съблазнителен. Кортни доближи главата си към неговата и той почувства аромата на косата ѝ, представи си, че я докосва. На изкуствената светлина тя изглеждаше тъмночервена, без оранжевите оттенъци, които толкова ярко блестяха на слънцето.

— Но най-много харесвам кобилата Ниджински.

— Но нейните жребчета никога не са ставали състезателни коне — обади се все пак Сет, като полагаше усилия да съсредоточи мислите си върху избирането на кобили.

— Такова ще бъде и мнението на останалите, затова ще можеш да я купиш за половината от реалната ѝ стойност.

— Видях как тичат първите ѝ две жребчета. Мисля, че бих могъл да ги надбягам и двете.

— Всички знаят, че потомците на Ниджински са изключително издръжливи, но съзряват късно и трябва да се обездват на трева. Тъпият им треньор ги обучава още докато са прекалено млади, съвсем кратко време и върху почва, а не на трева.

— А какво ще кажеш за майката и жребчето, с което е бременна?

— Кобилата е била наранена при тренировките и така и не е могла да се възстанови напълно. Кончетата от първото ѝ раждане изглеждат страхотно. Това, което носи в момента, ще е още жребче, когато другите вече се състезават. Цената ще се утрои дотогава.

— Толкова ли ти харесва жребчето?

— Толкова, че то оплоди двете ми кобили близначки.

— Не знаех, че имаш кобили.

— Те са наполовина сестри на Гас и са от мистър Проспектър.

— Две бременни кобили, без да броим Пролетна светлина са цяло състояние. Защо не си ги споменавала никога?

— А за какво да го правя? Както и Гас, те не се продават. А сега спри да говориш. Искам да видя колко ще дадат за тази кобила. Бас държа, че ще се продаде за повече от милион.

Сет би могъл да ѝ каже, че първоначалната цена на животното е милион и половина, но не го направи, мислеше за кобилите на Кортни. Чудеше се колко ли други неща не му бе казала.

Но той не дойде на търга, за да се притеснява за Кортни, а за да положи основите на възстановяването на собствената му ферма. Това

беше сериозна стъпка, за която бе мислил отдавна, но досега не беше се наемал сериозно да я направи. Сет знаеше защо се реши така внезапно. Заради Кортни и фанатичното ѝ себеотдаване на Гас и фермата. Би следвало да ѝ каже това, но не му се искаше да го признава. Ако трябваше да бъде честен, той всъщност се срамуваше.

Но след като взе решението за собствена ферма, искаше да бъде сигурен, че е купил най-добрите кобили, които може да си позволи. Още не знаеше дали ще продава жребчетата, или ще ги пуска да се състезават — в този бизнес не можеше да си позволи да инвестира огромен капитал за дълъг период, но кобилите щяха да бъдат основата на собственото му стопанство. Те трябваше да са добри.

Кобилата бе продадена за един милион и осемстотин хиляди долара. Останалите няколко животни също бяха прекрасни, най-евтиното се продаде за седемстотин и петдесет хиляди. След това дойде ред на Ниджински. Първоначално тя привлече няколко купувачи с външния си вид, но когато направиха справка с каталозите си, техният ентусиазъм се стопи. Започнаха да шушукат помежду си в очакване да се появи нещо по-интересно.

— Какво мислиш? — Каза го съвсем тихо, за да не може никой друг да долови възбудата в гласа ѝ.

— Изглежда чудесно, но никой не се интересува. Сигурно причината е в рекордите на първите ѝ две жребчета.

— Аз съм ги обзядвала — изсъска гневно Кортни. — Знам какво биха могли да постигнат. Ако не купиш тази кобила, ще пропуснеш най-изгодната сделка в живота си.

Въпреки препоръките на Кортни Сет не бързаше да наддава за кобилата. Ако имаше и най-малкото съмнение по отношение на нещо, предпочиташе да спести парите си. Гласът на Кортни рязко наруши вгълбението му. Тя бе вдигнала ръка, за да предложи петдесет и пет хиляди за кобилата.

— Защо не ми каза, че я искаш? — попита Сет съвсем тихо. — Няма да наддавам срещу теб.

— Наддавам вместо теб.

— Не можеш да го правиш! — Шепотът му беше изпълнен с възмущение, а това, което изрече — слабо казано, но какво може да се каже на човек, който току-що е нарушил основното правило на

търговете — да не предлагаш йена, която нямаш намерение да плащаш?

— Трябваше. Докато ти размишляваше, мистър Доулинг щеше да ти я отмъкне под носа. Слушай, той дава петдесет и шест хиляди. Веднага кажи шестдесет и той ще се оттегли. Ако се колебаеш още, ще продължи да наддава и в крайна сметка кобилата ще ти излезе с петнадесет хиляди по-скъпа.

Сет направи, каквото му каза и изпита съмнителното удоволствие да види как Доулинг се отказва. Добре де, каза си фаталистично, ако беше допуснал грешка, тя поне му излезе евтино. Макар да имаше недостатъци, това бе изключително ниска цена за кобила с нейната плодовитост. С малко късмет би могъл да запази жребчето и следващата година да го продаде за по-добра цена.

— Направи най-изгодната сделка от целия търг — каза Кортни, очевидно доволна от себе си. — Сега можем да си седнем и да изчакаме кобилата Дамаскус, но ако я искаш, ще трябва да платиш доста повече.

Сет не я купи. Трябваше да плати прекалено висока цена.

— По-добре да отида да си прибера покупката — каза той, когато наддаването приключи. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не мога, имам много работа във фермата.

— Утре ще дойдеш ли пак?

— Добре, но се съмнявам, че ще мога отново да открия нещо толкова добро.

— Наистина харесваш тази кобила, нали?

— Ако бе подходяща за Гас, щях да заема, изпрося или открадна пари, за да я купя. Изчакай малко и ще видиш, че ще притежаваш шампион. Ще ми бъдеш благодарен.

След това тя ускори крачка и скоро се изгуби в тълпата, оставяйки слисания Сет да се чуди как така той, най-известният търговец в Кентъки, се остави да го принудят да купи нещо, което не желае.

— Е, това е всичко — промърмори Сет, като се изправи и протегна тялото си. — За пет дни видяхме повече от пет хиляди кобили на този търг.

— И купихме три на изключително добра цена. На третия ден Сет бе купил още две кобили и двете — по съвет на Кортни.

— Няма защо да криеш, че заслугата е изцяло твоя. Знам, че е така и съм готов да го призная, като те заведа на най-хубавата вечеря в цял Лексингтън.

— Благодаря, но няма да мога.

Притесненото изражение се появи отново. Не бе възможно той да е причината. Само нещо, което много тревожеше самата Кортни, би могло да предизвика такава мъка.

— Всеки трябва да яде.

— Ще си направя нещо в микровълновата печка.

— Трябва да приемаш пълноценна храна поне веднъж дневно.

— Правя го — на обяд.

Сет бе решен да не ѝ позволи да избяга и този път. Беше понесъл мъчението да седи до нея три проклети дни и да се държи толкова благопристойно, колкото ако ѝ беше брат. Все пак не я канеше в апартамента си или в някакво закътано кафе. Освен това нуждата му да бъде до нея се бе засилила. През последните три дни я беше видял в нова светлина. Тя бе весела, жизнена, открита, пълна с ентусиазъм. Сет дори ревнуваше, че работата ѝ я прави щастлива по начин, по който той самият не можеше.

— Имаш нужда да излизаш. Работиш прекалено много. Една вечер почивка ще ти се отрази добре.

— Последните три дни прекарах извън фермата. Ще бъда затрупана с нова работа, още преди да успея да наваксам пропуснатото.

— В такъв случай, ако се забавляваш тази вечер, няма какво да изгубиш.

— Съжалявам, но наистина не мога.

— Дори само една вечер?

— Не.

— Да не би да искаш да кажеш, че не можеш, защото се страхуваш?

Сет знаеше, че поема риск, но нямаше намерения да остави Кортни да се измъкне лесно.

— Не, нямам това предвид.

Кортни изглеждаше раздразнена, но Сет продължи да я притиска.

— Страхуваш се да останеш насаме с мен.

— Бях сама с теб цели три дни — каза топло Кортни.

— Сама с около три хиляди придружители. Не ми позволяваше нито да те вземам, нито да те карам до вас. В ресторанта също няма да сме сами. Ако те е страх да се качиш в колата ми, можем да са срещнем направо там.

— Не се страхувам да остана насаме с теб — продължи да настоява Кортни, но очите ѝ не срещнаха погледа му.

— Напротив. Страхуваш се да не те целуна отново, а ако го направя — да не би да изгубиш контрол над себе си и да ми отвърнеш.

— Грешиш — отговори Кортни ядосано. — Не искам да ме целуваш.

— Имаш предвид, че не искаш да приемеш факта, че може да ти хареса да те целувам. Решила си, че в живота ти няма място за нищо друго, освен Гас и работата. Нямах време да бъдеш човек, да бъдеш жена, да си дадеш шанса да откриеш, че животът не се свежда само до конете.

— Най-важното нещо в живота ми е фермата.

— Защо?

— Защото е така — изломоти Кортни.

— Защо?

— Току-що ти отговорих.

— Ако ми беше казала, че най-важното нещо в живота ти са твоят съпруг и децата, защото не се чувстваш пълноценна без тях, или кариерата ти, защото искаш да имаш принос за обществото, щях да ти повярвам. Но ти не ми каза нищо. Това ме кара да мисля, че фермата ти служи за прикритие, защото всъщност се страхуваш от живота, боиш се да се докоснеш до истинските чувства и страсти. Какво чакаш, някой който да дойде и да озари небето, да направи така, че да зазвънят звънци, птици да запоят и цветята да разцъфнат?

— Разбира се.

— И как смяташ да го намериш, ако си стоиш скрита? — Смяташе да продължи атаката си, докато тя не може да приема повече пристъпи, без да се съпротивлява.

— Може би си мислиш, че ти си мъжът, който ще озари небето и ще накара звънците да зазвънят?

— Никога няма да разбереш, ако продължаваш да се криеш зад някой кон всеки път, когато съм наблизо.

— Добре, мистър Сет Камерън, ще вечерям с теб, но не си мисли, че методите ти са твърде спортменски.

— Да бъдеш убедителен не е чак толкова ужасно — възрази Сет. — Ако това ще те направи по-щастлива, можеш да приемеш вечерята като бизнес среща, за да си платя дълга за това, че ми помогна да си избира кобили. Истината обаче е, че на мен просто ми харесва да бъда с теб. Липсват ми разговорите с теб.

Това, че я принуди да излезе с него може и да не беше най-добрият начин да ѝ помогне да се справи със страховете си — напротив, дори можеше да ги усили, но той не успя да преодолее желанието си. Трябваше да я види.

Кортни беше изпълнена с вълнение. Тя почти се мразеше за това, че за пореден път се остави Сет да я изнуди. Той никога не мислеше, че това, което прави, е нечестно, защото в крайна сметка получаваше каквото искаше, а на Кортни ѝ омръзна да се спасява от него с паническо бягство. Щеше да му покаже, че Кортни Клонингер не е само чифт дънки.

Още щом се прибра, се напъха във ваната и последва най-дългото къпане в живота ѝ. Реши, че тази нощ в нея няма да има нищо, което да напомня за конюшните. Сет Камерън щеше да се убеди, че Кортни може да бъде абсолютно женствена.

Когато най-сетне се измъкна от банята — топла и ухаеща, обилно покри тялото си с овлажняващ гел. Беше измила косата си предварително и сега я разреса до блясък. Освен червените, имаше и черни оттенъци, които я правеха още по-красива. Кортни отмахна косата от лицето си и я остави да се извива във формата на руска кожена шапка. Боядиса веждите си в тъмнокафяво, а миглите — в абаносов цвят. Сложи си малко руж и червило, чийто пастелен оттенък щеше да хармонира с природно тъмния цвят на устните ѝ.

Беше ѝ необходим почти цял час, докато реши какво да облече. Накрая избра рокля от златисто ламе, която бе прилепнала почти колкото дънките ѝ. Завърши тоалета си със златни обеци халки и две изчистени тънки гривни от същия метал.

Отдалечи се на една крачка и се огледа. Със задоволство отбеляза, че е постигнала комбинация от скъпа елегантност и загатната чувственост. Реши да смени червилото с цвят, който да придава повече блясък на устните ѝ. Роклята беше без колан, но Кортни праметна през рамото си шал в същия цвят и го забодде на кръста си от другата страна. Опитва и други начини, докато накрая избра форма, в която шалът провокативно покриваше едната от гърдите и рамото ѝ. Не можа да устои на изкушението да подразни Сет поне малко.

Допълни тоалета си с чифт високи обувки, в същия цвят, след което облече пелерина от сребърна лисица, принадлежала някога на баба ѝ. Постигна онзи скандален нюанс, към който се стремеше. Изглеждаше елегантна и чувствена, но искаше всички да знаят, че това е само роля.

Сет едва успяваше да задържи погледа си върху пътя. Когато покани Кортни на вечеря, искаше просто да я накара да спре да се крие, да излезе да се поразвлече, може би дори да си позволи да започне да го харесва.

Остана без думи, когато тя отвори вратата. Докато стоеше там, обгърната от злато, подчертаващо формите ѝ, а светлината превръщаше красивата ѝ фигура в поразителен силует, Сет почувства как дъхът му секва, а сърцето му ускорява ритъма си.

Винаги бе смятал Кортни за атрактивна, но никога не бе виждал самоуверената, чувствена и красива жена, която стоеше пред него. Фактът, че това бе Кортни, го зашемети още повече.

— Господи, колко си красива.

Кортни се засмя като Марлен Дитрих — звукът идваше от дъното на гърдите ѝ и я правеше да изглежда зряла, изискана жена. Почувства се като ученик.

— Благодаря ти за комплимента, но най-вероятно причината е в това, че ме виждаш в нещо, различно от дънки. Или не си очаквал да имам и рокли?

— Никога не съм се замислял за това. Искам да кажа, не знам. Аз допусках...

Тя се засмя и Сет се почувства като глупак.

— Надявам се, че няма да ме заведеш в Макдоналдс, не и след като си направих труда да се обличам.

— Няма да е Макдоналдс — избъбра Сет, постепенно идвайки на себе си. — Направил съм резервация в истински ресторант.

Пътуваха в мълчание. Сет установи, че всичките му версии за Кортни изведнъж са се оказали неправилни. Нямаше нищо случайно във влечението му към тази жена. То беше силно и фатално, много по-силно, отколкото би искал.

В какво се забъркваше?

Говориха за много неща по време на вечерята, но, според Кортни, мислите на Сет бяха също толкова далеч от темата, колкото и нейните. Планът ѝ се провали. Тя наистина постигна желания ефект, но върху останалите посетители на ресторанта и келнера, който всеки пет минути беше на тяхната маса. Единственият път, когато стана, за да отиде до тоалетната, всички мъже спряха да се хранят.

Ако лицето на Сет не представляваше маска от зле прикрит физически глад, тя би се засмяла на опасното положение, в което изпадна. Щом хвърлеше поглед към изпънатите му черти, се чувстваше така, сякаш всеки момент ще заеме мястото на основното ястие. Най-сетне масата им бе отсервирана, кафето и ликьорите — сложени пред тях и келнерът милостиво обърна внимание на останалите, пренебрегвани досега, клиенти.

— Е, върна ми го — каза Сет със смутена усмивка. — Но трябва да ти призная, че ако имах представа, че можеш да изглеждаш така, щях да те накарам да излезеш с мен много по-рано.

— Трябва да ти се извиня — каза Кортни, без да отрича замисъла си. — Мислех, че шегата ще бъде хубава.

— А не беше ли?

— Не.

— Защо?

— Мислех, че ще се получи нещо забавно, над което ще можем да се смеем утре.

— Кортни, изобщо не можеш да лъжеш. Искала си да направиш точно това, което постигна: да ме накараш да падна на колене и да

призная колко зашеметяваща и желана жена си. А сега, виждайки резултата, не си щастлива, дори си малко уплашена.

— Признавам, че наистина исках да ти докажа, че съм нещо повече от буйно палаво момиче.

— Едва сега разбра, че между нас има нещо повече, нещо, което не можем да отхвърлим с лека ръка и да го забравим.

Кортни кимна. Не можеше да се довери на гласа си.

— И какво ще правим?

— Нищо — отговори тя със следа от отчаяние в гласа си. — Искам да кажа, че те харесвам много повече, отколкото си мислех. Нямам предвид повече от това, което ти наговорих, когато разбрах, че продаваш коне. Все още не харесвам търговците, но мога да разгранича това, което си, от това, което правиш. — Тя замълча. Изглеждаше разстроена. — Ти ме смущаваш и си забравих мисълта.

— Може би искаше да кажеш, че си осъзнала, че ме харесваш, че се превръщам в нещо повече от обикновен приятел, а не желаеш да бъде така.

— Нещо такова — призна Кортни. — Не желая сериозна връзка. Знам, че когато ме целуна, нещата излязоха от контрол. Затова те избягвах толкова време. Мислех, че мога да командвам себе си, но съм сгрешила. Трябваша ми само пет минути, за да реша, че си най-привлекателният мъж в цялата зала. После, преди да мога да се спра, вече исках да знам какъв си бил като малък, кои са любимите ти десерти, дали харесваш бейзбола. Не желая да бъде така. Нямам време за това.

— Аз също излязох от равновесие — въздъхна Сет. — Привличаш ме от дълго време, но едва днес разбрах, че те харесвам по начин, много различен от това, което мислех.

Кортни се надяваше да не ѝ го каже.

— Мисля, че съм влюбен и това ме плаши не по-малко, отколкото самата теб.

Кортни не допускаше, че това е възможно. Почувства как в гърлото ѝ се надига паника. Ако беше с нейната кола, щеше да си тръгне на минутата. Беше поласкана, но любовта бе нещо, което не може да си позволи. Тя почти се вкопчи в стола си, за да не хукне да бяга.

— Каза, че ти се е искало да научиш какъв съм бил като дете — поде тихо Сет. — Е, добре, на мен пък ми се иска да имам деца. И макар че те обожавам и те харесвам, и те смятам за изключително привлекателна, ти нямаш нищо общо с представите ми за това, което искам от живота.

Кортни не знаеше как да приеме тези думи, но те засегнаха самолюбието ѝ.

— Защо, какво ми има?

— Нищо — каза Сет и се протегна, за да хване ръката ѝ. — Предполагам, че всеки мъж иска да се ожени за някакъв еквивалент на майка си. А когато срещне жената, която наистина желае, преживява нещо като шок.

— Толкова ли съм лоша? — Кортни би се удушила сама. Само преди пет минути му бе заявила, че не иска сериозна връзка, а сега се притесняваше, защото ѝ бе признал, че не е негов тип. Господи, трябваше да си събере мислите, преди да се забърка в някоя неприятност.

— Ти си една от най-забавните жени, които съм срещал. Освен това си опърничава и упорита, но мисля, че няма да ми е трудно да се науча да живея с теб.

— Нямам много опит в това — *шегуваш се*, помисли си тя, *нямаш никакъв опит*, — но мисля, че говориш смешни неща за мъж, който твърди, че е влюбен.

— Ти ме съсипа! Досега съм имал връзки с жени, но никога не съм бил влюбен. Не предполагах, че това е толкова различно. Господи, изобщо не е същото. Дори ти трябва малко време, за да свикнеш.

— По твоите думи да си влюбен е като да си в екстремни условия. — Сега вече Кортни наистина се засегна. Как се осмеляваше първо да ѝ казва, че е влюбен в нея, а в следващия момент — че това усещане го съсипва.

Почти не говориха в колата на връщане, но когато стигнаха до стълбите, Кортни ясно показа на Сет, че няма да бъде поканен да пийнат по нещо, нито пък на чашка кафе или каквото и да било друго.

— Не съм и очаквал да ме поканиш — каза Сет, все още малко замаян от разкритията на вечерта, — но искам честно да те

предупредя. Ще ми трябва малко време, за да подредя мислите си, но щом го направя, ще се върна отново. — Кортни опита да излезне през вратата, но Сет не го допусна. — Не съм чак толкова объркан — засмя се той и я грабна в ръцете си.

Протестите на Кортни потънаха в устните му. Обхвана я същата слабост, като онази сутрин, в конюшната. Безсмислено бе да повтаря на ръцете си да не обгръщат врата му или на устните си да не отвърщат на неговите. За пръв път от много години тя се чувстваше свободна от всичките страхове, които изпълваха нощите ѝ. Би било толкова лесно просто да се отдаде на този мъж и да му позволи завинаги да се грижи за нея.

Целувката на Сет носеше цялата нежност и дълбочина, която Кортни би очаквала от един влюбен мъж. Ръцете му я бяха обхванали в нежна прегръдка, устните му ласкаво докосваха нейните — леко ги целуваха, леко ги допираха, леко ги хапеха. Сякаш тя беше най-скъпото нещо на света.

След това, в неволен пристъп на страст, Сет погълна устните ѝ, езикът му си проправи път между тях, промуши се между зъбите ѝ, достигна устата ѝ. Тялото на Кортни се притискаше към неговото и тя почувства силата на мускулестите му бедра, а още по-силно бе усещането за пулсиращата енергия на тялото на Сет. Езикът му изследваше устата ѝ — търсещ, опитващ, желаещ. Кортни се долепи до него още по-плътено, боеше се, че никога няма да я пусне да си върви, но също толкова силен бе страхът, че може да го направи.

Изведнъж всичко свърши и той си тръгна.

Целувките му я оставиха бездиханна, но след като мисълта ѝ отново започна да работи, Кортни реши, че може би не е чак толкова неприемливо да се отдаде на Сет. Всъщност трябваше да изчака, докато нещата около фермата се поутоложат и после можеше да му каже за баща си, вероятно нямаше да е чак толкова зле да си позволи да се влюби. Мислеше, че няма да ѝ е много трудно да го направи.

Нещо обаче ѝ подсказваше, че Сет не е от хората, които чакат, особено ако от това зависи собственото им щастие. Тази вечер тя бе поставила началото на нещо. Независимо колко повърхностна бе причината да облече роклята, Кортни имаше предчувствието, че последиците от това ще бъдат изключително важни.

6.

В една студена януарска сутрин Кортни наблюдаваше жребчетата, които бяха вече двегодишни, докато се връщаха от дълга обиколка. Все още работеха на групи, но тя бе увеличила натоварването, за да стегне мускулите им. Скоро щеше да ги изпрати при професионални тренъори във Флорида и Калифорния. Тогава щеше да има повече време за Гас и двете кобили, които трябваше да раждат в началото на зимата.

Но точно сега мислите й не бяха насочени нито към жребчетата, нито към Гас, нито към кобилите. В тях беше Сет.

Беше идвал във фермата половин дузина пъти след последната им вечеря. Имаха няколко дълги разговора, той продължаваше да се интересува живо от Айдъл ауър и напредъка на жребчетата и се държеше с нея като с обикновен бизнес партньор. Кортни си каза, че може би е сбъркал в преценката на чувствата си и че така сигурно е по-добре, но въпреки това изпитваше необяснимо раздразнение.

Ти си като дете, повтаряше си тя. Когато разбереш, че не можеш да имаш нещо, започваш силно да го искаш. Ако нямаш достатъчно мозък и си готова да направиш нещо, което не би трябвало, радвай се поне, че Сет има достатъчно и за двамата. Знаеш, че е невъзможно да бъдете повече от приятели. Ти се противопоставяш на всичко.

Какво си мислиш, че щеше да излезе, ако се бяхте влюбили и сключили брак?

В продължение на месеци, а може би седмици, щяхте да спорите на закуска, на обяд, на вечеря, в леглото и още пет-шест пъти през деня. Той няма да може да разбере защо влагаш парите си в земя и коне, които не гарантират сигурна възвращаемост. Ти никога не ще проумееш защо продава коне и то толкова хладнокръвно, сякаш става въпрос за крави.

Предполагаше, че някъде по света има хора, които обичат кравите не по-малко, отколкото тя конете, но не можеше да разбере как

е възможно това.

— Кога ще ги отпращаш?

Прахът, който бяха вдигнали конете, бе прикрил пристигането на Сет и неочакваното му присъствие накара Кортни да започне да нервничи. Тя не можеше да стои близо до него без цялата ѝ нервна система да изтръпне.

— Първите заминават след два дни, а до две седмици ще изпратя и останалите.

— Ще ти липсват ли?

— Малко, особено червеникаво кафяво то жребче от тази група и златистокафявото от другата. Мисля, че от тях ще излезе нещо по-специално.

Почуди се дали той ще разреши посещенията си след като заминат жребчетата. При нея имаше и сто кобили на негови клиенти, но той не се интересуваше чак толкова от коне, освен ако не ставаше въпрос за необязден жребец или за такъв, чийто потенциал все още не може да бъде определен. Кортни се чудеше защо толкова обича да рискува. Тя предпочиташе сигурните неща.

— Има ли някой добър, колкото Гас?

— Не, и това не е празно самохвалство. Миналата седмица два пъти го пуснах да тренира с групите и се наложи почти да го удуша, за да го накарам да не тича напред. — Дали щеше да продължава да идва да я гледа как обучава Гас, макар да знаеше, че няма да го продаде?

— А той кога заминава?

— Не по-рано от три месеца. Искam да го задържа колкото се може по-дълго. — През главата ѝ премина мисълта, че би искала да задържи и Сет колкото се може по-дълго, но тя я отхвърли.

— Как ще го наречеш?

— Регистрирах го като Червения феникс.

— Намери ли вече тренъор?

— Не. — Групата завърши и Сет и Кортни се насочиха към конюшната.

— С какво ще се занимаваш след като заминат?

— Кобилите скоро ще родят и планирам да обърна на жребчетата им толкова внимание, колкото отделих на Гас.

Преди три месеца може би щеше да ѝ предложи да прекарва времето си с него. Какво се беше объркало? Дали той вече не искаше

да бъде с нея? Сет я изпиваше с очи така, сякаш би могъл да я изгълта наведнъж. Това не беше каквото очакваше Кортни, но тя самата не знаеше какво точно иска. Питаше се, но не би си позволила да си отговори. Ако се осмелеше дори веднъж да превърне мислите си в думи, едва ли щеше да може да продължава да убеждава сама себе си, че не желае абсолютно нищо.

— Съвсем бях забравил за кобилите ти. Кога ще раждат?

— След около четири седмици.

— Кой ще ги опложда следващия път?

— Не знам. Засега нямам достатъчно пари да осигуря добър жребец и за двете, а не искам да ги пускам на какъв да е кон.

Изобщо не ѝ се говореше за кобилите точно сега. Искаше да знае какво смята да прави той, за какво мисли и защо вече не е влюбен в нея.

— Има много жребии на средна цена, от които можеш да избираш. Какво търсиш — скорост или издръжливост?

Тя търсеше заинтересованост от самата нея, но явно нямаше да получи такава. Винаги бе казвала на Сет, че трябва да се интересува повече от конете. Както изглежда, той се бе вслушал в съвета ѝ. Най-лошото бе, че Кортни не се радваше на това.

— По малко и от двете.

— Какво ще кажеш за Желанието на зрителя или Утвърдения? И двамата са доста добри.

— Предпочитам Неукротимия и за двете, но цената му е прекалено висока.

— И какво смяташ да правиш?

— Не знам. А ти с какво ще се занимаваш, докато дойде време за пролетните търгове?

Сет се усмихна.

— Както обикновено, ще продавам коне, макар че няма да ти създавам грижи, като те карам да участваш. Нищо, предполагам, не би могло да те зарадва повече от това, което си решила сама.

Кортни се нареди да протестира, но се спря, осъзнала, че наистина не е имало случай да получи предложение от него и да не го отхвърли веднага или най-малкото — да му обясни защо нейният избор е по-добър.

— Не отхвърлям идеите ти без причина. Обикновено обмислям решенията си много внимателно, преди да кажа каквото и да било. Освен това понякога няма правилно и погрешно решение, просто вариантите са няколко.

— Не съм дошъл, за да ти давам съвети, а за да ти искам.

— За какво става дума? — попита Кортни нетърпеливо.

— Това е изненада. Трябва да дойдеш с мен.

Кортни не се поколеба. Не беше забравила, че не е била сама с него в кола от онази вечеря, а така също — че не иска да бъдат нищо повече от приятели. В момента обаче всичко, за което можеше да мисли, бе, че може да не му е съвсем безразлична. Ами ако той все още я харесва? Не очакваше от Сет да е влюбен в нея, но се чувстваше нещастна да знае, че съвсем е изгубил интереса си.

Сет не беше като никой от мъжете, които толкова лесно бе отхвърлила. Дори да бе осъзнал, че не я обича, Кортни не можеше да се примири с мисълта, че няма да го вижда повече. Нямаше да има нищо лошо в това да се срещат два-три пъти в седмицата само да си говорят. Не беше прекалено заета за това.

Тя го погледна, докато пътуваха в мълчание в неизвестна посока. Този мъж не умееше ли да кара и да говори едновременно? Защо не кажеше нещо, нещо, което ще я ориентира за какво мисли в момента? Кортни искаше да знае какво изпитва, но Сет игнорираше всеки намек на тази тема. Не можеше директно да го запита дали чувствата му са се променили. Може би това беше отговорът. Навярно той вече не се интересуваше от нея и затова мълчеше.

Тази мисъл съвсем не повдигна духа ѝ. Кортни потъна в дълбоката седалка на ягуара му, като отново се почуди защо мъж с неговите размери ще иска да се свива в такава малка кола. Искаше ѝ се също зимният пейзаж да не изглежда толкова печален.

— Може би не трябва да пазя чак такава тайна — наруши тишината Сет. — Сигурно си мислиш, че се вълнувам без причина.

— При положение че не си ми казал нищо, не бих могла да знам какво имаш предвид.

— Няма значение, само гледай пътя, докато не видиш нещо познато.

Кортни направи каквото ѝ каза, но се чудеше какво чак толкова интересно може да има в километричните огради, които подминаваха.

Тъкмо мислеше да му каже, че не разпознава нито едно от имената, когато видя нова табела с надпис: Ферма Дейл и Кил. Собственик — Сет Камерън.

— Ти си си купил ферма! — възкликна Кортни. — Никога не си ми казвал, че искаш нещо такова.

— Всички си имаме тайни. В деня, когато отнеха фермата на баща ми, се заклев, че пак ще я откупя. Не е като Айдъл ауър, но си е моя.

Кортни не можа да си обясни как изведнъж пейзажът стана по-приятелски, а настроението ѝ се оправи. Това, че си е купил ферма, не означаваше със сигурност, че чувствата му към нея все още са силни, но би могло да е така. Освен това имаше вероятност отношението му към конете да се е променило.

— Само сто акра е, но е от най-хубавата земя в окръга.

— Мога ли да я видя?

— Няма начин отново да влезеш в колата, докато не разгледаш всеки инч — каза Сет, а на лицето му се четеше удоволствие, различно от всичко, което Кортни бе виждала до момента. Изведнъж тя осъзна, че това е гордостта на собственика, дълбоко вкоренената наслада да притежаваш земя, която само друг земевладелец би могъл да разбере. Може и да беше най-големият търговец на коне в цяло Кентъки, но въпреки това не бе успял да преодолее любовта си към земята. Кортни се зарадва. Чувстваше се така, сякаш е извоювала малка победа.

Обиколиха цялата ферма. Кортни би могла да се закълне, че не остана кътче, което да не са разгледали, и че земята наистина е страхотна. Сградите и полетата бяха запазени в отлично състояние.

— Ще имаш ли възможност да я управляваш и едновременно с това да продаваш коне? — попита тя, докато вървяха към колата.

— Ще трябва да наема мениджър, поне докато започне да носи печалба, а ако успея да си закупя още няколко кобили като тези, които ми избра ти, може да не се наложи да чакам дълго.

— Ще ти бъдат необходими поне четири години.

— Две. Мисля да продавам всичките си жребчета. Така няма да ми се налага да инвестирам много повече от цената на една кобила и таксата за жребца, който ще я опложда. Това е най-доходният начин да отглеждаш коне.

— Това не е отглеждане па коне — не се стърпя Кортни. — Ако смяташ да бъдеш коневъд, жребците ти трябва да се състезават. Мислех, че най-сетне си го схванал.

— А аз се надявах да си започнала да разбираш, че на бизнеса с коне може да се гледа по различен начин — повиши леко тон Сет. — Имаш навика да приемаш, че ако хората не са съгласни с теб, значи грешат. Никой не може да бъде прав винаги, дори ти. Сама каза, че не винаги решенията са верни или грешни, а съществуват различни варианти. Ти може да не приемаш нещо, но нямаш право да го отхвърляш и от мое име. Още по-малко можеш да отблъскваш хората само защото не са съгласни с теб.

Изведнъж ѝ се стори, че най-важното нещо на света за Сет е да знае, че тя не го е отхвърлила.

— Аз не бих направила това, не искам и ти да го правиш, но това не значи, че те отхвърлям. Защо мислиш, че дойдох с теб, при положение че дори не знаех какво искаш да ми покажеш?

— Защо тогава винаги звучиш така, сякаш ме отблъскваш?

— Може би защото ако започна да се съгласявам с твоите виждания, ще започна да се съмнявам в моите. Не мисля, че бих могла да направя каквото и да било, ако се съмнявам в правотата си.

Изведнъж Кортни се почувства много уязвима и това не ѝ хареса.

— Понякога не ми се иска чак толкова да се посвещавам на фермата. Огромната отговорност ме плаши, но нямам избор. Каквото и да ми коства, трябва да го правя.

Чувстваше, че всеки момент може да се разплаче и едва не изрече гласно проклятие. Не бе плакала от смъртта на дядо си и нямаше намерение да ревне пред Сет Камерън, още повече заради подобна причина.

— Мисля, че е по-добре да ме откараш вкъщи, обещах на Тед да му помогна да нахрани животните.

Гневът на Сет премина в неудържимо желание да вдигне във въздуха Айдъл ауър, Тед, Гас, бременните кобили.

— Ще се справят и без теб този път — промърмори Сет и взе ръцете ѝ в своите. — Дядо ти не би искал фермата му да достигне прогрес с цената на твоето щастие.

— Напротив — сопна се яростно Кортни и вдигна очи към неговите. — Доколкото си спомням, той мислеше само за това —

правеше планове за фермата, ден и нощ работеше за нея, тя бе единствената му мечта.

— Не е имал избор. Но ти не си длъжна да го правиш, ако не искаш.

— Искам — настоя Кортни с отчаяние в гласа. — Ти може и да не ме разбираш, но го искам.

— Защо трябва да посвещаващ целия си живот на нечия чужда мечта?

— Не мога да ти обясня, бих искала, но не мога — изхлипа тя и с мъка сдържа сълзите си.

— Трябва да споделиш с някого, не можеш да носиш в себе си такава тайна. Нямах ли ми доверие?

— Не е това причината. Просто не мога да ти кажа. — Кортни беше в прегръдките му, топлото ѝ тяло се притискаше плътно към гърдите му, но сега Сет почувства как тя се отдръпва и отново изчезва зад защитните стени, които бе издигнала около себе си. Искаше му се да ги разруши, но явно Кортни можеше да бъде освободена от този затвор само ако бремето на фермата падне от раменете ѝ. Докато не пожелаеше да сподели този товар със Сет, тя нямаше да му даде сърцето си.

— Знаеш, че не си длъжна да се оправяш с всичко сама — промълви той и нежно я целуна по устните. — Винаги, когато имаш нужда, аз ще бъда до теб.

Тя го прегърна по-силно.

Само усещането, че я държи в ръцете си, бе достатъчно, за да го накара да забрави стратегията си. Беше топла и нежна, тялото ѝ подканващо докосваше извивките на неговото и Сет се изпълни с копнеж, който му бе трудно да контролира.

Устните ѝ бяха опияняващо топли и сладки на вкус. Трогателната невинност на целувките ѝ създаваше усещането, че тя открива нещо за пръв път.

Сет чувстваше, че няма да може още дълго да се прави на безразличен. За пръв път му беше показала уязвимостта си, беше признала, че фермата не е единственото, на което иска да посвети живота си, защото щеше да изгуби нещо много скъпо. След като бе признала, че Айдъл ауър и Червения феникс не са всичко, което иска от живота, той имаше шансове.

Единственото, което трябваше да прави, е да се преструва, че чувствата му към нея са охладнели. Това не изглеждаше прекалено сложно, но всъщност бе най-трудното, което бе правил досега. Ако през годините не бе работил толкова над умението да запазва лицето си безизразно, за да не могат да бъдат прочетени мислите му, нямаше да е никак лесно да излъже Кортни.

Но Марша настоя. Нямаше да го направи, ако тя не го бе принудила. Не можа да скрие изненадата си, когато една сутрин телефонът позвъни и той чу гласа на Марша в слушалката.

— Аз съм в последните месеци на ужасно дълга бременност — започна тя без предисловие, — така че не казвай нищо, с което би могъл да ме разтревожиш. Освен това искам да направиш точно каквото ти кажа, без да ми задаваш много въпроси.

— Какво има? — попита, съвсем объркан.

— Обичаш ли Кортни?

— Коя Кортни? — попита той смутено.

— Колко Кортни познаваш достатъчно добре, че този въпрос да се отнася за тях?

— Една.

— В такъв случай, мисля, че тя е тази, за която говоря.

— Първо ми кажи на чия страна си.

— На нейна, но и на твоя, ако я обичаш. Ако ли не, тази вечер ще разваля отношенията си с теб.

— Добре, признавам, че започвам да се влюбвам в нея, но не мисля, че на Кортни й пука кой знае колко за мен.

— Не си намерил правилния подход. Бил си прекалено ужасно вежлив. И, за бога, спри да я следваш навсякъде по петите като кученце. Това момиче е упорито като двадесетгодишно муле. Ако не се спреш, скоро ще изгубиш всичките си козове, а няма да си помръднал нито сантиметър напред.

— Да разбирам ли, че ме съветваш да променя тактиката си?

— Естествено, нали току-що ти казах точно това.

— Май да — промърмори Сет и мислено се усмихна. Трудно беше да си представи, че Марша бе най-добрата приятелка на Кортни. Бяха като леда и огъня. Човек би могъл да се закълне, че едната ще унищожи другата.

— Трябва да намериш начин да я накараш да мисли, че си се отказал от нея. Не прекалено рязко. Престори се, че си взел това решение впоследствие. И недей да правиш нещо ужасно глупаво, защото ще те хване веднага.

— И...

— Звънни ми, след като осъществиш идеята, аз ще ти кажа какво да правиш по-нататък.

През следващите няколко седмици Марша звъня на Сет няколко пъти, за да следи прогреса му и да го окуражава.

— Джералд може да поеме тези разходи. Дължи ми го, задето ме замъкна обратно в тази ужасна купчина скали.

Щом видя, че стратегията има ефект, Сет бе готов да падне на колене пред Кортни и да се закълне в безсмъртната си любов към нея, така че Марша трябваше да вложи всичките си усилия, за да предотврати подобна грешка.

— Това ще бъде най-лошото, което можеш да направиш — обяви тя с тон, с който би говорила на малоумен. — Кортни е решила да се прави на мъченица и ти не можеш да направиш нищо, за да я разубедиш. Но ако от опит разбере, че ужасният живот на монахиня не е чак толкова хубав, колкото го хвалят, може сама да се откаже от него. Освен това има един проблем, свързан с родителите ѝ, който я тревожи от години.

— Какъв?

— Не знам, Кортни не споделя с мен всичките си проблеми, но какъвто и да е той, първо ще трябва да се справиш с него и едва тогава тя може признае, че е влюбена в теб. Кортни е упорита жена, може да понесе множество директни атаки, но не мисля, че би искала да загуби нещо, което желае силно. Дори и така да е, тя ще бъде по-уязвима и смятам, че ще успееш да проникнеш през всичките ужасни стени, с които се е оградила.

Стана точно така, както бе предвидила Марша, но Сет се срамуваше от това, че е използвал хитрост. Не му бе необходимо много време, за да разбере, че обича Кортни. Това, което го притесняваше, бе възможността тя никога да не преодолее болезненото си съсредоточаване върху фермата. Сет не би могъл да живее с този фантом. Би могъл да прекара остатъка от живота си като ѝ помага да достигне целите си, но между двамата не трябваше да има бариери.

Знаеше също, че дори и да я убеди да се омъжи за него сега, а това бе възможно, предвид настоящата ѝ слабост, Кортни щеше да го направи само с половината от душата и сърцето си. За Сет това бе неприемливо. Почти толкова страшна, колкото ако му се отдаде изцяло, беше алтернативата съвсем да изгуби Кортни.

Все още обаче Сет не смяташе да се признава за победен. Умееше да прави планове и да чака. Плановите вече бяха готови, сега предстоеше чакането.

Сет зърна светлината, която се процеждаше през стъклата на конюшната с кобилите, и забави крачка. Тед бе обещал да му се обади, когато наближи раждането. Тридесет минути по-рано му бе позвънил, за да каже, че на едната кобила ѝ е дошло времето и Кортни е в конюшната.

— Май имаме повод за празнуване — подхвърли вместо поздрав Сет, влизайки в конюшната. Кортни бе коленичила до кобилата с гръб към него, но щом чу гласа му, бързо се обърна и неочаквана усмивка озари лицето ѝ. Сет трябваше здраво да се хване за стената, за да не се втурне и да сграбчи Кортни в прегръдките си.

— Чувала съм, че търговците имат нюх за конете — каза тя, а в очите ѝ играеха пламъчета, — но никога не съм знаела, че подушват жребчетата, преди да се родят.

Дори сред силната смесица от миризми в конюшната Сет долавяше деликатния аромат на парфюма ѝ. Кортни бе започнала да го използва непрекъснато.

Въпреки студа тя носеше дънки и прилепнал пуловер, който накара Сет да се сети за нощта в ресторанта и онази златиста рокля, която спираше дъха му. Мечтаеше за нея. Самият цвят бе равностоен на сигнал за тревога, при който Сет можеше да си спомни с абсолютна точност всяка своя физическа и емоционална реакция от онази нощ.

— Как е тя? — попита той.

— Добре. — Кортни погали кобилата по врата, за да я успокои. Това движение подчерта извивката на тялото, формата на гърдите ѝ.

— Очакваш ли и другата кобила да роди? — Трябваше да каже нещо, за да отвлече мислите си от Кортни.

— Не и до шест-седем дни. Тук е само за компания на Дикси.

Кортни стана и изпъна тялото си. Ако Сет имаше и най-малко съмнение за своята чувствителност към нейното физическо присъствие, то то се стопи. Загърна се по-плътено в палтото си.

— Изморена съм — промърмори тя. — Не мислех, че жребчето ще се роди толкова скоро.

— Ела да седнеш — каза Сет, като набързо направи столче от слама. — Предполагам, че работникът ти ще може известно време да се справя и сам.

— Джон изразжда кобили повече от четиридесет години.

— Защо не спиш в такъв случай?

— Навик. Опитвам да намеря жребец и от седмици изучавам родословията в малките часове.

Сет си я представи, седяща пред камината, облечена в халат, отворен почти до кръста, а единият ѝ крак изкушаващо се подава от дрехата. Виждаше как огънят танцува в косите ѝ и се наложи да спре един реален, а не мислен опит да се докосне до тъмните, медни къдрици около главата ѝ.

— Тед ми каза, че не мога да си позволя да платя повече от петдесет хиляди, а аз не мога да намеря нищо подходящо за тази цена.

Сет се настани до Кортни и тя се сви, за да му направи място.

— Колкото повече мисля за това, толкова по-уверена ставам, че Необуздания е най-подходящ, но неговата такса е седемдесет и пет хиляди. — Повдигна сапфирено сините си очи към неговите. — Какво мислиш, че трябва да направя?

Сет бе смаян. Кортни никога не бе искала мнението му, а да не говорим за съвет. Надяваше се това да е знак, че тя омеква към него. Но още преди да се зарадва на тази мисъл, той бе изцяло погълнат от погледа ѝ. В този момент бе готов да продаде душата си, за да плати таксата на Необуздания, ако с това щеше да накара Кортни да продължи да го гледа по същия начин до края на живота си.

— Мисля, че веднъж ти казах, но ти не хареса съвета ми.

— Не ми харесаха жребците, които предложи.

— Има много други. Просто си избери. — Беше готов да прекара цялата нощ в обсъждане на стотиците коне в Кентъки. Ръката му бе върху сеното, точно зад гърба на Кортни и Сет можеше да почувства топлината на тялото ѝ, а също — да си представи сладостта на плътта ѝ. Погледът на Кортни издаваше, че тя осъзнава близостта на Сет и не

се страхува от нея. Посланието в него бе толкова различно от всичко, случило се между тях до момента, че Сет не бе сигурен дали може да вярва на очите ѝ. Нейното тяло бе леко наведено към неговото, държеше раменете си изправени така, че гърдите ѝ бяха насочени към Сет. — Има ли конкретно някой, за който искаш да поговорим?

— Чудех се какво мислиш за идеята да изпратя кобилите в Англия, там бих могла да намеря по-добри цени.

Пръстите на Сет откриха една непослушна къдрица и започнаха да си играят с нея. Тя бе като жива в ръцете му.

— Цената на превоза може да погълне всичките ти спестявания — каза Сет, като разви къдрицата дотолкова, че с върховете на пръстите си да докосва рамото на Кортни. Това бе всичко, което можеше да направи, за да запази контрол над движенията си. Всеки негов инстинкт, всяка фибра на тялото му крещеше: атака!

— Точно от това се опасявам. — Отговорът ѝ бе отнесен. Тя обръщаше на разговора по-голямо внимание от Сет. Кобилата започна да цвили настоятелно.

— Жребчето идва, мис Кортни — провикна се Джон, който бе коленичил до Дикси. — Виждам предните крака.

Стори му се, че някой е откъснал част от собственото му тяло, когато рамото на Кортни се отдели от пръстите му. Сет подтисна импулса да я придърпа отново до себе си.

— Май ще бъде лесно раждане — каза Джон, докато хващаше жребчето за краката и бавно го издърпваше от тялото на кобилата. — Човек би помислил, че го е правила вече дузина пъти. Ще излезе всеки момент.

Сет се изправи на крака, отиде до бокса и се облегна на преградата. Кортни и Джон коленичиха до кобилата, нейната червена коса контрастираше с неговата — сивкава, а свободните ѝ къдрици се противопоставяха на нечистите краища на косата на коняря, които се подаваха под тясната му шапка. Бяха се навели над новороденото жребче, подсушаваха козината му и проверяваха дали носът, ушите и очите му са чисти.

— Изглежда доста добре — каза Джон.

Подобие на усмивка се появи на устните на Сет.

Жребчето наистина изглеждаше добре, но то беше само още една бъдеща преграда между него и Кортни. Чудеше се дали някога тя ще

има време за него. Върховете на пръстите му все още тръпнеха от усещането за Кортни. Колко ли трябваше да чака, преди отново да му позволи да я докосне?

— Хубаво е, нали? — обърна се Кортни към Сет. Тъжните му мисли бяха прогонени от лъчезарната ѝ усмивка, предназначена за него.

— Красиво е, почти колкото Гас.

— Висока оценка. Ще ми предложиш ли да го продадеш?

— Ти смяташ да го запазиш, нали?

— Да — топло отвърна Кортни.

Сет се чудеше защо вечерта му се струва толкова особена. Причината не беше само в това, че Кортни се усмихва и изглежда доволна от присъствието му. Имаше нещо различно в цялото ѝ отношение. Тя сякаш бе решила да прекрачи стената, която ги разделяше, и да възприеме Сет така, както обикновено жената възприема мъжа. За пръв път виждаше Кортни такава, каквато би била, ако слушаше сърцето си. Никога нямаше да изисква от нея да продаде Гас или да се откаже от фермата. Единственото, което желаше, бе да го включи в кръга на нещата, които обича.

— Доли ражда! — В уморения глас на Джон прозвуча тревога.

Кортни се втурна в съседния бокс. Кобилата се измъчваше.

— Жребчето се е обърнало. Показва се само единият крак.

Не беше нужно някой да обяснява на Сет какво означава това. В случай че жребчето се обърнеше, острите му копита можеха да разкъсат вътрешностите на кобилата, преди то да излезе. Алтернативата бе натискът върху кончето да е прекалено силен и то да умре преди раждането. В най-лошия случай щяха да изгубят и жребчето, и кобилата.

— Ще опитам да го обърна — каза възрастният мъж.

Сет влезе в бокса, за да сподели драмата с Кортни и Джон. Трябваше да ги подкрепи поне духом. Наблюдаваше Кортни, докато тя, коленичила до главата на кобилата, се опитваше да я успокои. Непрекъснато галеше животното по врата и тихо му говореше, за да стои мирно. Сет знаеше, че Кортни ужасно се страхува да не изгуби и кобилата, и жребчето.

— Вкарах крака му обратно, но не мога да обърна жребчето — въздъхна Джон.

Въпреки студа от лицето му се стичаше пот. Изглеждаше преbledнял от умора, изтощен.

— Няма смисъл, мис Кортни. Кобилата напъва толкова силно, че не мога да обърна кончето.

— Дай да опитам — предложи Кортни, но Джон поклати глава отрицателно.

— Отместете се — нареди Сет и изведнъж коленичи до кобилата без сако и с навити ръкави на ризата. Ръцете му внимателно проникнаха в кобилата и той прибра крака на кончето, който се бе показал отново. Натискът беше ужасен. Струваше му се, че ръката му се чупи. Когато мускулите на матката се отпуснаха след поредната контракция, Сет хвана жребчето и го обърна донякъде. Пое си въздух и го обърна още малко, преди поредната контракция да демобилизира и двамата.

Лицето на Сет почервения от напрежение. Докато се бореше да извади жребчето с главата напред, осъзна, че не бе правил нищо подобно от години. Най-сетне, при поредното отпускане на мускулите, той успя да обърне кончето в правилно положение. Със следващата контракция то излезе от утробата на майката.

— Отново жребче — възкликна Джон. — И е дори по-хубаво от първото.

Започна да трие новороденото със сух парцал. Кортни бе приковала поглед върху Сет, в очите ѝ се четеше изненада и гордост.

— Каза ми, че не разбираш нищо от кобили.

— Не знам как да ги избирам — въздъхна Сет, дишането му още бе неравномерно, — но съм се научил да израждам във фермата. Мисля, че това никога не се забравя. — Той изми ръцете си в кофата с вода и ги избърса с един от многото парцали.

— Не е толкова просто — вметна Джон. — Ти имаш усещане за нещата и силни ръце.

— Мисля, че дължа това жребче на теб — каза Кортни.

Сет пусна ръкавите на ризата, вдигна сако си и го облече.

— Считай, че частично съм ти се отплатил за шампиона, който ще роди Ниджински.

Сет се взря в очите на Кортни, но тя явно се бе отдръпнала от него. Спомни си мига на интимност, докато седяха в сламата. Дали

само си бе въобразил копнежа в погледа ѝ? Дали го беше видял само защото му се искаше да го има?

— Струва ми се, че имам още два шампиона — каза тя. — Те ще бъдат по на две години, когато Гас стане на четири. Няма да се наложи да се надбягват с него. А когато те спрат да се състезават, дори ще ми трябват още кобили.

— Слез на земята — сепна я Сет с нотка на раздразнение в гласа си. — Остави жребчетата поне да пораснат, преди да ги пращаш на пистата в Чърчил Лейнс.

Сет не виждаше смисъл да остава повече. Кортни бленуваше за бъдещето си с конете и в мечтите ѝ нямаше място за него. Никога не бе имало.

— Знам, само едното от тях би могло да спечели дербито.

— В такъв случай се учудвам, че още не си записала другото за участие в английското дерби. — Може би тя щеше да последва жребчето в Европа и Сет ще се избави от агонията да я има толкова близо до себе си и да не може да я спечели.

— Не искам да бъдат далеч от мен.

— Наистина ли всичко, което правиш, и всеки, когото познаваш, през целия ти живот ще бъдат измествани от тези проклети коне? — повиши глас Сет. Гневът го бе изкарал извън контрол.

Изражението на Кортни му подсказа, че това избухване я бе шокирало. На другия ден Сет може би щеше да признае, че тя има право, но в момента му се искаше да я хване и да избие от главата ѝ всяка мисъл, свързана с Айджъл ауър или с конете, завинаги. Може би нямаше да го е грижа за утрешния ден, ако можеше поне за една нощ, за един час дори, да бъде единственото нещо в живота ѝ. Но това бе невъзможно, поне докато Кортни възстанови фермата, а Сет не беше сигурен, че ще успее да чака толкова дълго.

— Май идвам тъкмо за горещия шоколад — провикна се Тед, влизайки в конюшната. Неговата бодрост разреши напрегнатостта на момента.

— Скоро ще стане готов — каза Кортни и мина покрай мъжете, отправяйки последен въпросителен поглед към Сет. — Можете да се качите след пет минути.

— Аз по-добре да си тръгвам — промърмори Сет.

— Не — отрязва Кортни. — Ако не беше ти, нямаше да има какво да празнуваме. — Тя потъна в тъмнината на нощта.

— Сет обърна жребчето на Доли — обясни Джон.

— Кобилата добре ли е? — попита Тед.

— Да — увери го Джон. — Той свърши добра работа.

— Кортни си е намерила добра компания. Никой от тях не може да мисли за нещо различно от коне.

— Да отидем в моя офис — каза Тед на Сет. — Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от нещо по-силно от горещ шоколад.

Сет искаше да си тръгне, след като изпи уискито си, но Тед го убеди да се качи в къщата.

Още в първите пет минути Сет съжали, че е останал. Тед и Кортни говореха само за двете прекрасни жребчета. Тед го правеше с оглед изплащането на дълговете, а Кортни — с надеждата да купи още кобили.

— Трябва да продадете едното от кончетата — намеси се Сет рязко.

Разговорът на двамата секна и те едновременно се обърнаха към него.

— При положение че имате две жребчета от едно и също поколение, разумно е да запазите по-доброто и да продадете другото.

— Знаеш, че не мога да продам нищо, което произлиза от Пролетна светлина — каза Кортни, сякаш причината за решението ѝ бе толкова очевидна, че нямаше нужда от обяснение.

— Това е един от начините да намериш парите, които ти трябва, за следващото оплождане на кобилите. Все пак ще ти остане Гас и едното от жребчетата.

— Не.

— Трябва да тръгвам — каза Сет и се изправи. — Утре рано сутринта имам среща. Някои се интересуват повече от печелене, отколкото от харчене на пари. — Тази забележка съвсем не беше справедлива и определено не бе много остроумна, но Сет беше толкова раздразнен, толкова ядосан и разстроен, че едва ли съзнаваше какво говори. — Съжалявам — додаде той и грабна палтото си. — По-добре да тръгвам.

— Сет...

Той спря. Не искаше да се обръща, но не можа да се сдържи. Кортни гледаше към него, в очите ѝ се четеше въпрос, но и благосклонност, която почти го накара да остави палтото си и да се върне.

— Тази нощ ти спаси жребчето, а може би и кобилата. Благодарят ти!

Дали зад тази усмивка се криеше нещо повече от признателност? Дали най-сетне се интересуваше от мъжа в него, а не от търговеца на коне или от този, който ѝ помага да изправи бизнеса си на крака?

Може би, но той бе прекалено уморен, за да мисли за това точно сега. Поклати глава, отвърна на усмивката на Кортни и излезе.

7.

Топлината и приповдигнатото настроение напуснаха стаята заедно със Сет. Кортни стоеше и гледаше след него, неспособна да преодолее чувството на загуба. На няколко пъти ѝ се искаше да му каже, че го харесва много повече, отколкото би желала, но се опасяваше да не ѝ отговори, че вече няма интерес към нея. Не би могла да понесе да бъде отхвърлена отново, особено след като е признала своята нужда от него.

Осъзна, че почти цял час мисли само за Сет. Не че смяташе да забрави Гас и фермата, но Сет бе станал не по-малко значим за щастието ѝ. Тази мисъл толкова я озадачи и потресе, че Кортни забрави да му се сърди за внезапното заминаване.

— Той наистина ли извади жребчето на Доли? — попита Тед.

— Да, и го направи като ветеран. Джон бе изтощен. Помогна на Дикси, а освен това не бе спал през последните две нощи. Крайно време е да му намерим помощник.

— Аз също не съм млад вече — каза Тед и се изправи. — Мисля, че трябва да си лягам. Можеш да помислиш над предложението на Сет — добави той след известна пауза. — Бихме могли да решим голяма част от проблемите си.

Кортни понечи за пореден път да му обясни, че трябва да оцелеят само докато Гас започне да се надбягва, но се отказа. Беше го правила много пъти и нито Тед, нито Сет искаха да я разберат.

— Няма да продам нито едно от жребчетата.

— Фермата си е твоя — сви рамене Тед, — но така бихме могли да отървем кожата, ако нещо стане с Гас.

— На Гас няма да му се случи нищо.

Кортни продължи да стои в средата на офиса дълго след като замина Тед. Гледаше големия портрет на баща си, закачен над камината. Лицата им толкова си приличаха, че би могъл да ѝ бъде близък. Единствената разлика бе, че Кортни имаше в косите няколко от черните кичури на майка си.

— Знам откъде мога да намеря пари, ако трябва — каза тя най-сетне. — Дадох обет никога да не се срещам с теб, да говоря или да ти пиша, но мога да престъпя всяка клетва, ако става въпрос за запазването на Гас. — Постоя още малко в мълчание, очите ѝ постепенно станаха студени и безмилостни. — Така или иначе парите са единственото, което някога си ми давал.

Опита се да си спомни красивата жена, която ѝ беше майка, но успя да извика единствено образа на бавачката, която се грижеше за нея, докато родителите на Кортни бързаха от една светска проява за друга. Тя не мислеше, че майка ѝ наистина не я е обичала, просто Кортни не се вместваше в програмата на дама от хайлайфа, раждането ѝ беше грешка, която нейните родители повече не повториха. Когато я взимаха на ръце, го правеха с вниманието, с което се отнасяш към много скъпа вещ. Подобно на всички ценности обаче я държаха на полицата, сваляха я само за малко, колкото да ѝ се порадват, и пак я оставяха на мястото ѝ.

Беше невъзможно да не забележи разликата между баща си и Сет. Сет никога не ѝ бе предлагал пари. Вместо това ѝ даваше нещо, което само дядото на Кортни ѝ бе посветил — времето и себе си. Защо не си бе дала сметка колко време прекарваше с нея? Наистина, за него бе по-удобно да използва една и съща ферма за всичките си клиенти, но спокойно би могъл да намери толкова добри условия и другаде. Освен това не бе обичайно за търговските агенти да се грижат за конете на клиентите си, както правеше Сет. Дали това не значеше, че той идва и заради самата Кортни?

А тя искаше той да се грижи за нея. Никога не бе срещала мъж като Сет Камерън. Докато през нощта го наблюдаваше как спасява жребчето, Кортни разбра всичко. Ако все още не бе хлътнала по него, значи се влюбваше сега. Това я изплаши. Майка ѝ и баща ѝ ѝ бяха обърнали гръб. Когато дядо ѝ я напусна, Кортни изпита вина. Всеки път, щом се опитваше да направи място за някой друг в сърцето си, тези спомени се връщаха и я нараняваха.

Кортни не знаеше дали ще има куража да опита отново.

Не знаеше обаче и дали ще успее да не го прави. Сет олицетворяваше представите ѝ за истински мъж, макар да имаше и няколко черти, които Кортни не харесваше. Беше прекалено деликатен. Щеше да преодолее съпротивата ѝ много по-бързо, ако не бе толкова

внимателен. Откакто се появи за пръв път на пасбището, нито за миг не ѝ позволи да го забрави. Кортни помнеше и това, че посвети много време, за да ѝ помогне да запази фермата. А с какво му се отплати — с недобронамерено отношение към помощта му, понякога дори не искаше да говори с него. Защо продължаваше да се занимава с нея? Какво толкова ѝ бе харесал?

Може би вече се чувстваше по различен начин. Или беше решил, че не си струва да си създава главоболия. Но тя не се бореше с него, просто водеше битка с опитите му да продаде Гас и да проникне в живота ѝ.

Защо?

Защото трябваше да съхрани цялата си енергия и време за фермата. Трябваше да се посвети изцяло на работата. Би могла да успее само в случай, че нищо и никой не я отклонява от избрания път. Веднъж Гас да стане шампион, веднъж да отпадне необходимостта непрекъснато да се притеснява за пари...

За пръв път в живота си Кортни се замисли дали целта ѝ си струва жертвите. Какво щеше да получи, ако успее? Дали тогава ще има някой, който да ѝ намери наематели, да ѝ даде съвет, който не е искала, или да спаси жребчетата ѝ посред нощ? Дали някой ще се интересува от нея? Дали изобщо ще има познати? Колкото повече преуспяваше, толкова по-трудно щеше да бъде да се отдели самата Кортни от собствеността ѝ. При тази мисъл стомахът ѝ се сви.

Изтерзано хлипане заплашваше всеки миг да наруши тишината на стаята, но Кортни успя да сдържи сълзите си с мисълта, че докато Сет бе наоколо, тя нямаше да остане сама.

— Това е жребчето, за което ти говорех — каза Сет на мъжа, който следваше стъпките му по пътя към конюшната, за да избегне натрупания сняг. Височината на мъжа бе не по-голяма от обиколката на тялото му. Плешив, с пронизващи черни очи, той имаше изразително и интелигентно лице и говореше с типичната за екстрове́рт приветливост.

Мускулите на Гас играеха, докато тичаше в кръг и по права линия. Седнала на гърба му, Кортни го държеше здраво и не му

позволяваше да наруши бавния галон, който тренираше дишането и мускулите.

— Оттук изглежда добре — промърмори мъжът, докато опитното му око оценяваше Гас, — но не мога да твърдя нищо със сигурност, преди да го видя язден от състезател. Каква сума иска за него?

— Мис Клонингер не търси купувач — отговори Сет, — само треньор.

— Не харесвам жените собственички. Обикновено са кучки.

Сет се опитваше да измисли начин да представи мъж, груб, колкото Франк Слотър, на Кортни. Той бе един от най-добрите треньори в страната. И един от най-нетактичните. Независимо колко груб бе обаче, хората се редяха при него да обучава конете им.

Сет не беше планирал да го води в Айдъл ауър. Просто така се получи. Не че това бе извинение — той наистина търсеше треньор за Гас, но не знаеше как ще реагира тя на появата му заедно с Франк. Кортни не обичаше да бъде притискана. В същото време за момента нямаше нищо по-важно от това да се намери треньор за Гас. Цялото бъдеще на фермата би могло да зависи от това решение.

Сет знаеше, че има вероятност да изгуби всичко, което постигна, преструвайки се на безразличен, но просто не можеше да си седи така и да не прави нищо. Освен това не беше сигурен още колко ще успее да симулира, че не забелязва елегантната извивка на тялото ѝ и красивите гърди на Кортни. Може би той подсъзнателно подлагаше отношенията им на тест. Ако нещо можеше да накара Кортни да отговори, това беше Франк Слотър.

Той я наблюдаваше, докато яздеше — излятото ѝ тяло бе изправено на седлото, силата и грацията на бедрата ѝ съответстваха на тези на великолепното животно под нея. Почувства благоговение и гордост при мисълта, че тази жена се интересува от него.

Самозабравяш се, каза си Сет. Тя само се интересува, а ти си на въдицата ѝ. Обикновеният интерес вече не ти е достатъчен. Но той продължаваше да се самозабравя. Кортни не бе признавала интереса си към Сет — поне не пред самия него — така че ставаше дума за едностранна връзка или за минимална взаимност. Трябваше да разбере какво я спира. Марша му бе казала, че няма да успее, преди да разгадае тайната, която я кара да държи мъжете на разстояние.

Гас прелетя покрай тях и доволното възклицание на Слотър наруши мислите на Сет.

— Не си преувеличил — каза той, без да отделя очи от жребчето. — Това е страхотно парче конска плът, а и момичето не е лошо.

Сет го изгледа сърдито, но Слотър само се засмя.

— Откакто те познавам, за пръв път не гледаш коня, значи зяпаш момичето.

Кортни смушка Гас и той се върна до мястото, където стояха мъжете.

— Вие сте Франк Слотър — изрече вместо поздрав тя и скочи от седлото. — Какво правите тук?

— Откъде знаете името ми? — попита Франк, леко учуден.

— Дядо ми ми е разказвал за вас.

Думите ѝ не бяха никак топли и Сет почувства как земята се разклаща под краката му. Май щеше да има неприятности. Кортни му хвърли само бегъл поглед, но той бе достатъчен, за да разчете Сет изненадата и болката. Ако можеше да направи така, че Слотър да изчезне в този момент, би го сторил с удоволствие.

— Сет ми разказа за вашето жребче — каза Слотър, без да споменава смъртта на дядо ѝ. — Толкова се заинтересувах, че го убедих да ме доведе да го видя.

— Все още не съм готова да го изпратя да тренира.

— Независимо от това, скоро ще започнете да търсите треньор. Макар конюшната ми да е толкова препълнена, че непрекъснато ми се налага да връщам клиенти, бих взел вашия жребец.

Кортни отвори уста за отговор. Убеден, че думите ѝ ще бъдат унищожителни, Сет се стегна. За негова изненада обаче тя я затвори, без да изрече нито дума. Озадачен, той се взря в Кортни.

— Всъщност — продължи Слотър, егото му беше като перфектна изолация от напрежението във въздуха — миналата седмица при мен дойде един арабин и ми предложи да ми плаща двойно, ако стана негов частен треньор, плюс десет процента от това, което печеля, но, представете си, аз му отказах.

— Благодаря ви, но още не съм готова да избирам треньор.

— По-добре недейте да чакате, мога да променя решението си.

Очите на Кортни започнаха да стават сиво-сини — нещо, което Сет не бе виждал никога преди — и той разбра, че е ужасно ядосана.

По някаква причина обаче тя сдържаше гнева си.

Прави го, защото не иска да нарани чувствата ми! Пулсът му се ускори при тази мисъл. Не му пукаше какво ще каже Кортни оттук нататък. Нямахше да се притесни дори ако изхвърлеше Франк Слотър от живота им завинаги.

— Голям и охранен жребец като този би следвало да участва във всяко възможно състезание през летните месеци — продължи невъзмутимо Слотър. — Дайте му възможност да се оформи докато е време.

Сякаш прочела мислите на Сет, Кортни изостави сдържаността си.

— Гас ще спечели Тройната корона — обяви тя ледено, а гневът правеше речта ѝ накъсана. — Нямам намерение да го съсипвам, като го пратя да се състезава прекалено рано.

— Да не би да искате да кажете, че аз ще го съсипя? — сепна се Франк и лицето му почна да губи цвета си.

— Аз нямам достатъчно познания за обучаването на коне и не мога да твърдя подобно нещо, но дядо ми ги имаше. Той казваше, че сте погубили поне два потенциални класически шампиона.

— Кой, по дяволите, е бил дядо ти, за да критикува работата ми? — избухна разяреният мъж.

— Човек, който е отгледал и обучил повече шампиони от вас, двама от които са печелили дербито.

— Ще си помисля дали да взема проклетия ви кон.

— Никога не съм ви го предлагала. Не бих ви поверила и коза.

Сет имаше чувството, че е полудял, навярно в резултат на общуването си с Кортни. Той стоеше и гледаше как един от най-добрите треньори в света си тръгва, побеснял от яд, а всичко, което можеше да направи, бе да сдържа избухването на смеха си, поне докато Слотър се отдалечи достатъчно, за да не може да го чуе.

— Мисля, че разбирам защо не искаш Франк да обучава Гас — той не е треньор за всеки, но трябваше ли да казваш това за козата? — обади се Сет с несигурен глас. — Ще ме намрази само защото съм те чул. Ще реши, че ще го разнеса из половин Кентъки.

— Съжалявам, ако съм ти създала неприятности — избъбра Кортни, все още треперееща от гняв, — но този човек е непоносим. Той съсипа първите две жребчета на твоята Ниджински.

— Ти му нанесе удар по самолюбието, който няма да забрави скоро. — Двата се спогледаха и избухнаха в смях.

Сет задържа вратата, докато Кортни извеждаше Гас от пистата. Неочакваната ѝ близост стана причина смехът му да отслабне и да секне с бързо поемане на въздух. Искаше му се да види лицето ѝ, копнееше да почувства погледа ѝ, но тя бе изцяло посветена на Гас. Кортни бе най-възбуждащата, неустоима, поразителна, умопобъркваща жена в света и той не можеше да се откаже от нея.

Независимо какво щеше да стане този път, Сет трябваше да доведе нещата докрай.

— Нали знаеш, че си жена, на която се помага много трудно — каза той и погледна Кортни право в очите, всъщност му се искаше да изрече нещо съвсем различно. — Дядо ти казвал ли ти е също, че трябва да хапеш ръката, която те храни?

— Дядо ми ме учеше да не позволявам на никого да ме храни — процеди тя и тръгна към конюшните, достатъчно бавно, за да покаже на Сет, че иска той да я последва. — Казваше ми, че някой ден ръката може да се отдръпне и тогава иде трябва да умра от глад, защото не съм се научила сама да се грижа за себе си.

— Във всичко, което е казал дядо ти, ли вярваш?

— А защо не? Той беше единственият, който някога ме е обичал. — Думите ѝ бяха изстреляни като предизвикателство към него.

— Имаш ли нещо против да те попитам какво точно означават тези думи? — попита Сет. От дълго време Кортни отбягваше темата. Може би този път щеше да му разкрие нещо.

Тя спря и се обърна с лице към него.

— Всъщност имам, но след всичко, което направи за фермата, и обидите, които изтърпя от мен, смятам, че заслужавах обяснение.

Тя отново тръгна към конюшните. Няколко минути не каза нищо. Сет също, остави я да събере мислите си.

— Баща ми мразеше конете и Айдъл ауър — започна Кортни. — Двата с дядо ми никога не са се разбирали. Дядо искал той да остане тук и да се научи да управлява фермата, но баща ми предпочитал да завърши бизнес училище и да атакува Уол стрийт. Докато завърши

гимназията, баща ми успял да намрази дядо и неговите ценности. Единственото, което искал, било да се махне оттук. Напуснал дома на осемнадесет години и повече никога не се върнал, дори и само за една ваканция. След като се дипломирал, заминал за Ню Йорк и се оженил за дама с абсолютно същите разбирания. Дядо ми не бил поканен на сватбата.

Кортни спря за момент, сякаш само да си поеме дъх.

— От време на време дядо подочувал нещо за тях. Баща ми се издигал бързо, а майка била изявена светска дама. След това направили голяма грешка — родила съм се аз. Била съм толкова извън плановете им, че наели бавачка да се грижи за мен. Когато съм била на четири, майка ми починала от малария. Баща ми не е имал време за мен преди смъртта на мама, не ме е искал около себе си и след като тя умряла. Когато дядо поискал да ме вземе със себе си във фермата, баща ми му предложи да ме купи.

— Да те купи? — Възклицанието на Сет бе толкова силно, че Гас се изплаши и се изправи на задните си крака.

— Баща ми се съгласил да даде попечителство на дядо срещу пет милиона долара, които му трябвали, за да започне собствен бизнес.

— Боже Господи!

— Това се случи с конете на дядо ми. Той продал два от най-добрите си жребци, за да събере парите, и аз съм пристигнала с първия самолет от Ню Йорк. Баща ми е гледал на дядо като на неизчерпаем източник на пари в брой. След смъртта на дядо намерих няколко негови писма. Във всичките баща ми го изнудва за пари. В продължение на години той източваше пари от дядо, използвайки заплахата, че ще ме вземе обратно при себе си. Затова конете бяха разпродадени.

Въздъхна дълбоко.

— Не подозирах истинските размери на алчността на баща ми, докато не открих тайната сметка, открита от дядо, за да не знае никой в Лексингтън какво точно прави. Изнудването е продължило, докато федералните започнали да разследват някои от сделките на дядо. Баща ми трябвало да отиде в затвора, ако бъде разкрит, затова продал всичко и напуснал страната. По това време дядо вече нямаше нищо. — Натрупаната в продължение на двадесет години горчивина и вина

вибрираше в гласа на Кортни. — Дядо ми жертва всичко, което бе спечелил през живота си, за мен, но знаеш ли кое е най-трагичното?

Сет не каза нищо. Не можеше.

— Мисля, че единственото нещо на света, което дядо ми наистина обичаше, имам предвид наистина обичаше, бяха конете му.

— Разбира се, той...

— Той казваше, че не би се поколебал, ако трябва да направи това отново. Но аз видях изражението в очите му, когато гледаше към хълмовете, където са отгледани шампионите, неговите шампиони, и виждаше само празни полета. Този спомен ме преследва всеки божи ден. Знам, че не бих могла да се отплатя на дядо ми — нищо не би могло да му върне годините, в които всичко, което обичаше, се рушеше пред очите му, но се заклех да възстановя фермата. Аз съм причината да бъде разрушена и аз трябва да я възродя.

Сет не можеше да повярва на това, което чу. Животът в неговото семейство бе толкова различен, че за него бе немислимо да съществуват хора, които, докато парадират с обичта си, всъщност умишлено се унищожават един друг. Никога не бе допускал, че Кортни се бори с подобно чувство за вина. Можеше да разбере защо се самообвинява, трябваше да е така, донякъде, но не проумяваше защо трябва да посвещава бъдещето си на изплащането на дълг, който самата тя не е правила. Не знаеше откъде да започне, но бе твърдо решен да направи нещо, За да я накара да промени вижданията си.

— Не бива да проваляш целия си живот само заради това, което са направили баща ти и дядо ти — промълви Сет. Не искаше да каже точно това, но бе прекалено объркан, за да може да мисли ясно. — Това, че дядо ти е искал нещо, не означава, че и ти трябва да се стремиш към същото.

— Напротив, означава. Помниш ли, когато ме заведе в твоята ферма? Каза ми, че когато семейството ти е изгубило фермата си, ти си се заклел някой ден да купиш друга. Аз се чувствам по същия начин, единствената разлика е, че нашата ферма е била жертвана заради мен.

Сет започна да протестира, но Кортни го прекъсна.

— Никога не съм споделяла с когото и да било причината дядо ми да продаде конете си. Бих могла да изоставя фермата без някой да ме вини за това. Но не мога, понеже знам защо ги е продал. Това ме терзае вече четири години. Цялото ми съществуване е свързано с моята

клетва. Затова в живота ми няма място за нищо и за никой друг. Знам, че не ме разбираш. Ти разсъждаваш по друг начин. Но ти не знаеш как се чувства човек, продаден от собствения си баща. Това променя всичко.

Тя замълча, полагаше видими усилия да запази спокойствие.

— Смешно е, че вместо с Марша споделям всичко това с теб. Сигурно го правя, защото тя никога не би могла да разбере нито клетвата ми, нито пък защо задължително трябва да я изпълня. Ти също не си съгласен с мен, но мисля, че поне донякъде ме разбираш.

Ридания разтърсиха Кортни и тя се обърна към Сет. Той я взе в прегръдките си.

Все още не можеше да асимилира нещата, които му бе казала. Те представяха в различна светлина лоялността на Кортни към дядо ѝ, но не обясняваха нейното отношение към фермата. Освен това за негов срам, Сет трябваше да си признае, че в момента му е трудно да мисли за тъгата на Кортни или за фермата. Фактът, че я държеше в ръцете си, топла и доверчива, си играеше лоши шеги с неговата концентрация и благоприлично държание.

Никога не се бе чувствал по-напрегнат. След като в продължение на седмици бе опитвал да се сближи с Кортни, сега я имаше в ръцете си, но не можеше да я целуне. Много го искаше, но също толкова добре съзнаваше, че това би било най-неподходящото нещо, което може да направи. Присъствието му, прегръдката, съпричастието към тъгата ѝ бе всичко, което трябваше да даде на Кортни.

Сет се порица за егоизма си. Жената, която се опитваше да опознае, изплакваше болката си, а той можеше да мисли само за това как да я целуне. Нима не умееше да проявява човещина? Какво в тази жена го караше да губи чувството си за мяра?

Кортни спря да плаче и вдигна глава към него. Вече беше прекалено. Сет не можеше да се сдържа повече. Очите ѝ, все още пълни със сълзи, го умоляваха да потвърди, че на земята е останала поне малко любов за нея. Той се наведе и я целуна.

Устните ѝ бяха солени, но това не му пречеше. Прегърна я по-силно, а целувката му стана по-настоятелна. Отначало Кортни му отвръщаше нерешително, но устните ѝ ставаха все по-уверени, докато накрая целувката за утеха се превърна в копнеж. Вкусът на устните ѝ,

топлината на нейното тяло, готовността, с която отговаряше на целувките му, заплашваха да изкажат извън контрол сетивата на мъжа.

Трудно му беше да я пусне, когато Кортни отдръпна устните си.

— Благодаря ти — отрони тя меко.

— За какво?

— За това, че не избяга. Мъжете обикновено го правят, когато една жена започне да плаче.

— Но ти плачеше, защото търсеше помощ. — Беше грешка. Бе казал прекалено много. Сет почувства, че Кортни започва да се отдалечава от него.

— Е, вече съм по-добре. Не мисля, че ще се разплача отново, всъщност дори не знам защо го направих.

— Може би защото си самотна. Или защото не искаш да бъде така — промълви Сет.

— Може би, но човек не бива да се доверява на хората. Всеки иска само да те използва. Защо тогава приемаш безрезервно всяка дума на дядо ти?

— Може и да не ме е обичал, колкото аз него, но ме обичаше поне малко.

Задавеното ѝ хълцане започна толкова внезапно, че изненада и двамата, а Кортни се обърна и се затича към къщата. Учителят по физическо от гимназията би се гордял със спринтирането на Сет, който се втурна след нея. Догони Кортни, хвана я за раменете и я обърна към себе си.

— Не исках да кажа това за дядо ти. Просто се нервирах, когато обяви, че всеки иска нещо от теб.

— Аз също не мислех каквото казах, но така или иначе, то е вярно.

— Какво искам аз от теб? — запита Сет гневно.

— Не знам. Мислех, че искаш Гас или фермата. Веднъж дори си помислих, че искаш мен, но не съм сигурна. Изобщо не те разбирам.

Сет почти чуваше как Марша му крещи, че сега не е време да се предава, но той беше само човек и не издържаше повече. Грабна Кортни в ръцете си и покри цялото ѝ лице с целувки.

— Това помага ли ти да ме разбереш по-добре?

— Не съм сигурна — призна Кортни, все още твърде запъхтяна, за да говори, — но знам, че това ми харесва повече, отколкото когато

ми водиш тренъори да наблюдават Гас.

— Има ли нещо, което да съм направил и ти да си харесала?

Кортни го изгледа шеговито и каза:

— Продължавай с това, което правеше преди малко, и ще си помисля.

— Кавгаджийка — засмя се Сет и я целуна безмилостно. — Заслужаваш да те метна през рамо и да избягам с теб.

— Няма да ми хареса — каза Кортни, докато внимателно се измъкваше от прегръдките му и тръгна към конюшните, — дори е по-лошо от това, че ми довлече Франк Слотър.

— Той сам се довлече. Двамата с Клей говорехме за Гас и аз споменах, че ще мина да те видя. Франк явно бе впечатлен от това, което чу. Каза, че е в същата посока и поиска да дойде с мен. Фермата не е моя, не бих могъл да му забраня да я посети.

— Това трябва да е единственият път, когато си решил да ме навестиш, без някаква особена причина.

— Всъщност имам причина. Искам да ти предложа нещо. — За части от секундата на Сет му се стори, че Кортни е разочарована.

— Май се превръщаш в Дядо Коледа. Какво носиш този път в торбата си?

— Приличаме си поне по конструкция — избъбра Сет с надеждата да възвърне настроението ѝ.

— Дядо Коледа е бил нисък и пълничък, а това описание едва ли съответства на мъж, който е три метра висок и раменете му не могат да минат дори през двойна врата. Освен това коремът ти е плосък.

— Това за плоския корем май е единственото хубаво нещо, което някога си казвала за мен. Освен това съм само два и петдесет и шест и никога не съм оставал заклещен във врата.

Стигнаха да конюшните и Кортни започна да разседлава Гас, за да може да си почине след тренировката. Имаше много работници, които биха могли да ѝ помогнат, но тя винаги се грижеше сама за Гас. Сет реши, че е по-добре да ѝ съобщи новините си сега, докато вниманието ѝ е погълнато от коня, защото не беше сигурен дали тя няма да се ядоса.

— Открих два свободни сезона на Необуздания.

Все едно беше хвърлил бомба. Както беше коленичила до Гас, проверявайки как се развиват краката му, Кортни рязко подскочи и

загуби равновесие. Но падна на сигурно място — право в ръцете на Сет.

— Нали знаеш, че не мога да си го позволя — възкликна тя, едновременно с надежда и разочарование в гласа. — Вече няколко месеца, всеки ден опитвам да склоня Тед. Той все още е на мнение, че не мога да дам и пени повече от петдесет хиляди.

— Те са без такса.

— Без такса! Ти да не си магьосник? — Лицето ѝ изведнъж посърна. — Сигурно има някаква уловка, нали?

— Чудех се дали да ти кажа, но ти трябва да си решиш, не аз. Няма да плащаш такса, ако се съгласиш да станете съсобственици на жребчетата. Първоначално притежателят на Необуздания искаше да му дадеш едно от кончетата, но аз го убедих, че имате по-голям интерес да бъдете съсобственици.

Кортни не отговори веднага и Сет разбра, че търси най-подходящите думи, за да не го нарани. Нямаше нужда да се притеснява. Той изобщо не очакваше да приеме предложението му, не и след дългата борба, която водиха, за да не продаде конете си. Но въпреки това Сет се чувстваше като победител. Никога досега не се бе опитвала да щади чувствата му. Явно ѝ пукаше за него повече, отколкото самата тя предполагаше.

— Оценявам усилията, които си положил, но не мога да приема сделка, която ще ме лиши от правото да съм единствен собственик на жребчетата. Знам, че съм ти повтаряла това хиляди пъти, но то бе едно от кардиналните правила на дядо ми и аз просто не мога да го наруша. — Изглеждаше така, сякаш всъщност съжалява, че го е разочаровала.

— Ще се учудиш ли, ако ти кажа, че очаквах да отхвърлиш предложението?

— И не си ядосан?

— Не — сви рамене Сет, без да добавя, че според него решението ѝ демонстрираше липса на усет към бизнеса, — но мисля, че ми дължиш една вечеря. Не беше твърде лесно да се оправя с тази сделка. Какво ще кажеш да дойда да те взема към седем и половина?

— Ти каза, че аз ти дължа вечеря, значи аз трябва да те взема.

Сет се слича, но бързо успя да събере мислите си.

— Добре, но в такъв случай трябва да ти обясня къде живея.

— От друга страна, не ми се иска да ме виждат, че си тръгвам късно през нощта от апартамента на ерген, така че, ако донесеш вино, аз имам няколко пържолки в хладилника и мога да приготвя вечеря. Седем и тридесет устройва ли те все още?

— Ти готвиш? О, не исках да прозвучи така — бързо добави Сет.
— Мислех, че някой го прави вместо теб. При всичката работа във фермата едва ли ти остава време и за това.

Кортни се усмихна искрено.

— Нел готви за работниците, но аз сама правя ястията за мен.

— В такъв случай нека ти помогна. Ще направя салата.

— Само ако не слагаш лук.

Очите на Сет се разшириха от учудване.

— Не е това, което си мислиш — увери го бързо Кортни, но вече се бе изчервила. — Мразя този зеленчук. Побърквах дядо ми, защото той не ядеше нищо без лук.

— Както кажеш — кимна Сет. — Много отдавна зная, че с готвача не трябва да се спори.

Кортни знаеше, че идеята да покани Сет на вечеря не е много добра, но въпреки това се радваше, че ще дойде. Никога не бе приготвяла вечеря за друг мъж, освен за дядо си. Учуди се, че е събрала кураж да направи това сега. Беше много добра в приготвянето на риба тон и хамбургери, но ако някой продукт не можеше да се обработи на грил, в микровълнова печка или да се яде суров, Кортни го изключваше от менюто си. Не че не можеше или не обичаше да готви — никога не се бе занимавала с това достатъчно дълго, за да знае — просто нямаше опит. Нел правеше закуска и обяд и от тях винаги оставаше по нещо за вечеря.

Докато плачеше на рамото на Сет, падна още една бариера и отслаби твърдата ѝ решимост да го държи далеч от себе си. Сега искаше да се наслаждава на компанията му, да се опива от неговото възхищение, да се чувства желана и женствена. Искеше да забрави, че носи отговорността за огромна ферма, потънала в дългове.

За миг си бе помислила да забрави гордостта и да се обади на баща си. Би могла наведнъж да реши всичките си проблеми, но Кортни знаеше, че няма да му позвъни. Това означаваше да се отрече от почти двадесет години, които дядо ѝ бе посветил на борба за възстановяването на фермата.

Никога нямаше да забрави последните думи на стария човек. Не бяха изпълнени с гняв, в тях нямаше никаква емоция.

— Ако някога ти потрябва помощ, обади се на баща си. Накарах го да подпише договор, че ще върне парите, ако един ден имаш нужда от тях.

Кортни бе прекалено изненадана, за да му задава въпроси. В продължение на години дядо ѝ беше казвал на всички, че е изгубил връзка със сина си и предполага, че е мъртъв. Чувала бе тези думи толкова често, че ги прие за истина. Беше по-лесно да приеме, че баща ѝ е починал, отколкото че е жив и не иска да контактува с нея. Почувства се съкрушена, когато разбра, че повече от петнадесет години той живее в Хонконг.

Кортни искаше да попита за хиляди неща, но дядо ѝ изпадна в кома и повече не се събуди. Месеци по-късно тя осъзна, че причина за болката, която още я измъчва, е мълчанието на баща ѝ през всичките тези години, то само потвърждаваше, че се е отказал от нея.

Това бе още по-тежък удар от смъртта на дядо ѝ. От години Кортни потискаше страданието на изоставено дете с успокоението, че баща ѝ е мъртъв и затова не може да дойде да я вземе. Когато ѝ каза, че е още жив, дядото на Кортни сломи и без това слабата ѝ съпротива срещу мисълта, че всички на този свят обичат повече нещо друго, отколкото нея.

В годините след смъртта на дядо ѝ бремето на фермата ставаше все по-тежко и по-тежко. Понякога Кортни искаше да захвърли всичко, но мисълта, че баща ѝ е жив, я караше да продължава.

Трябваше да успее да му докаже, че също не се нуждае от него.

Това беше безмилостна борба, борба, продиктувана от гняв, дори омраза. С всяка криза, с всяка стъпка към фалита нарастваше чувството на отчаяние, а така също решимостта на Кортни да изхвърли от живота си всичко друго, освен Гас и фермата.

Но откакто се появи Сет, положението вече не изглеждаше толкова безнадеждно. Най-сетне можеше да си позволи да отслаби защитата. Това не означаваше, че ще му разреши да надделее, но беше хубаво да има някой, с когото да си поговори. Той винаги ѝ вдъхваше надежда, че нещата ще потръгнат.

8.

Кортни не бе подготвена за особеното усещане в стомаха, което се появи, когато на вратата се звънна. Почувства се като хлапачка. Не си спомняше да е изпитвала подобно нещо откакто беше малко момиче.

— Харесва ми — каза Сет като оглеждаше облеклото ѝ. — Определено те одобрявам с пола.

Кортни знаеше, че смехът издава притеснението ѝ, макар да бе положила невероятни усилия да прозвучи безгрижно. След фиаското с роклята в онази нощ изгуби почти час, за да подбере пола и блуза, в които да изглежда добре, без да напомня за ужасната вечер.

— Не се чувствам съвсем удобно — призна тя, като взе бутилките от ръцете на Сет, за да може да закачи палтото си. — Нося пола толкова рядко, че почти съм забравила какво е усещането.

— С дънки също те харесвам — каза Сет, като си взе виното. — А сега ме заведи в кухнята, за да направя вълшебната си салата.

Последва Кортни през основното помещение, после завиха наляво, преминаха през втора по-малка стая и влязоха в трета.

— Не ми казвай, нека позная, кухнята е в задния двор и слугите готвят пилето вместо теб.

— Нел е моята готвачка — каза Кортни и му хвърли усмивка, — но няма управник, който да е по-сигурен на трона си, отколкото тя в кухнята. Понеже работниците стават в зори, а понякога се налага да будуват през цялата нощ, дядо ми реши, че ще е по-удобно да ядат тук и построи нова кухня с трапезария. Ако Нел бе на работа, щеше да ти разцелува ръцете, задето ми стовари всичките тези коне. Трапезарията отново е пълна и тя е на седмото небе от щастие.

— В такъв случай ѝ се обади и ни запознай веднага. Мога да се справя с малко целувки поне от една жена от Айдъл ауър.

Кортни се изчерви от възмущение.

— Поканих те на вечеря, за да изразя благодарността си за усилията, които си положил, за да ми уредиш жребците, но това не

означава, че ще се оставя да бъда изнудвана.

— Защо не? Може да е забавно.

— Ти си прекалено голям и прекалено зрял, за да играеш игрички.

— Не знам кой ти е казал такова нещо. Колкото по-голям и по-зрял става човек, толкова по-интересни са игрите. Децата не знаят какво изпускат.

— Дръж се прилично или си взимай виното и си тръгвай.

— Наистина ли искаш това?

Кортни го изглежда с най-свирепия си поглед, но никак не ѝ беше лесно, особеното чувство в стомаха ѝ отново започна да се обажда.

— Да.

— И нямаш нито капка колебание?

— Ти си нетърпим — сопна се Кортни и избухна в смях, който обаче не облекчи нито неразположението в стомаха, нито напрежението, което бе обхванало всичките мускули на тялото ѝ. — Често се чудя как е възможно да бъдеш толкова огромен и в същото време да приличаш на мече играчка.

— Ти разкри тактиката ми.

— Тактика, точно за това става въпрос. Знаеш ли, че очите ти стават сребристи, когато кроиш измама...

— Значи си забелязала очите ми?

— Всеки, който те познава, може да разбере, че ще тръснеш някоя опашата лъжа. Но ти някак успяваш да омаеш всички с онази твоя невинна усмивка и така или иначе те оставят да довършиш. Нищо чудно, че си толкова добър търговец.

— Мисля, че е по-добре да започвам салатата. Ако разкриеш още някоя от тайните ми, до края на вечерята вече няма да съм ти интересен.

Привлекателността му нямаше нищо общо с неговите тайни. Тя се криеше в силната прегръдка, успокояващото присъствие и целувките, за които Кортни мечтаеше.

— Не знам — измърмори тя, докато вадеше от хладилника продуктите за салатата. — Имам някои неща, които ще свършат работа за такава неочаквана вечеря.

— Мога ли да си избира каквото ми харесва?

— Не ставай смешен и не си хаби момчешката усмивка за мен. Първо, номерът ти не минава, и второ, изглежда глупаво на физиономията на някой грамаден, колкото теб.

— Освен това беше изпълнена с обожание.

— Майка ми ме предупреждаваше да се пазя от жени като теб — избъбра добродушно Сет и свали сакото си. — Но аз не я слушах и виж докъде стигнах.

— И докъде по-точно? — попита Кортни.

— До салатата, за момента, но се опасявам, че в крайна сметка ще стигна до вратата и ще изчезна в нощта, без да получа нищо повече от сестринска целувка по бузата, която да топли съня ми.

Кортни се изчерви отново. Планирала бе да стане точно така, но вече знаеше, че иска нещо повече. Струваше ѝ се, че откакто бе признала на Сет повечето от тайните си, защитните стени около нея нямат търпение да рухнат. Желаше да я прегръща, да я целува и никога да не ѝ позволява да се измъкне от сигурните му ръце. Като си шепнеше проклетия наум, Кортни сложи пържолите върху горещия грил.

— Имаш петнадесет минути, за да приготвиш салатата. Каква да бъде пържолата?

— От полусурова до леко препечена.

Кортни го погледна изненадана.

— Предполагам, че ще искаш своята да е още кървава.

Кортни неволно потръпна.

— На мен ми харесва леко розова. — Това бе още едно от нещата, които дядо ѝ не можеше да разбере.

— В такъв случай мога да ти призная, че шокирам жената на Клей всеки път, когато ме канят на гости. Те ядат месото почти сурово. След като забеляза, че цяла вечер се мъча да не гледам в чиниите им, тя започна да ми сервира само пилешко или спагети.

— Ти обичаш италианска храна? — попита Кортни, опитвайки се да намери тема, която да отвлече вниманието ѝ от самия Сет.

— Как иначе бих могъл да порасна толкова?

— Бас държа, че си като дар Божии за отборите по ръгби.

— Не бях много лош, след като спряха да мислят, че с моите размери мога да бъда само защитник. Макар и да не изглежда така, аз

съм доста бърз. На ден правех по няколко докосвания на топката в мъртвото поле.

Тя знаеше, че е играл ръгби. С тази конструкция, а и при положение, че е жител на Кентъки, просто не би могъл да го избегне.

— Предполагам, че майка ти и баща ти са посещавали, всеки мач.

— Майка ми никога не е харесвала ръгбито, а освен това тя почина, когато бях в гимназията. Баща ми наистина не пропускаше мачовете, дори след като влязох в колежа. Смяташе, че ще направя добра спортна кариера, но почина, когато бях последен курс. Беше ми много тежко, но поне той не разбра, че отказах едно предложение.

— Предложили са ти да станеш професионален играч? — изломоти Кортни и се обърна толкова бързо, че Сет се засмя.

— Толкова невероятно ли ти се вижда?

— Не, но...

— Избраха ме след първия рунд и ми предложиха да подпиша договор за един милион долара.

— И ти отказа! — Кортни положи усилия гласът ѝ да не се превърне в писък, но след всичките лекции, които ѝ бе изнесъл на тема финансова отговорност, тя не можеше да повярва, че съзнателно е пропуснал шанса да спечели толкова пари. — Защо?

— По същата причина, която те спира да зарежеш тази ферма. Исках да стана коневъд. Макар че ръгбито щеше да ми осигури достатъчно пари, за да купувам добри животни, то нямаше да ми даде необходимите познания за конете, а и трябваше да стоя настрана от бизнеса от пет до десет години. Заповядай, салатите са готови — вметна той и погледна Кортни в очите. — Освен това съществуваше и проблемът с фермата. Не мисля, че бих могъл да чакам толкова дълго.

Кортни трябваше да върне мислите си към пържолите, преди те да станат прекалено препечени.

— И? — запита тя, докато слагаше месото в чинии и последва Сет към масата.

— Започнах да правя от търговията с коне повече пари, отколкото щеше да ми носи ръгбито. Нямам травми и имам почти девет години незаменим опит.

— Практичен бизнесмен, както винаги.

— Не, но понякога много помага, ако знаеш как да съчетаеш това, което искаш, с природните си дадености.

— Разкажи ми за майка си — помоли Кортни, когато седнаха на масата. Искаше да избяга от темата за постоянния му успех. Понякога мащабите на този просперитет я стряскаха. Когато слушаше за нещата, постигнати от Сет само за няколко години, тя се чувстваше като неудачник. Не можеше да преодолее чувството, че ако Сет бе наследил Айдъл ауър, щеше да намери начин да спазва всички принципи на дядо ѝ и въпреки това да просперира.

Кортни прогони неприятната мисъл, отпи глътка вино и съсредоточи вниманието си върху разказа на Сет за неговото детство. Спомените не съдържаха нищо необикновено, но помогнаха на Кортни да си го представи като момче — сериозно, понякога тихо дете, което знае как да постига целите си и как да накара хората да го харесват и да му вярват. Кортни осъзна, че си мисли за това какво би било усещането да е майка на две точно такива деца и едва не се задави с виното си.

Господи, нима бе стигнала толкова далече?

След като в подсъзнанието ѝ се въртяха мисли за това как носи неговите деца, най-вероятно тя се бе влюбила в Сет. Но кога?

Кортни се бореше с надигащата се в нея паника. Не можеше, нямаше да си позволи да се влюби.

— Няма ли да ми разкажеш за себе си? — попита Сет. — Или смяташ да седиш срещу мен и да ме зяпаш така, сякаш виждаш как ми излиза пъпка на носа.

Кортни осъзна, че през последните няколко минути небе чула и дума от разказа на Сет. Преодолявайки смущението си, тя се опита да проследи нишката на разговора.

— Няма нищо за разказване.

— Трябва да има нещо.

— Този следобед ти разказах пикантните епизоди — Промърмори Кортни кисело. — Наистина няма нищо друго. Живея с дядо ми от четиригодишна. Винаги съм знаела, че един ден Айдъл ауър ще бъде моя, така че посветих целия си живот на изучаване на конете и тънкостите в управлението на фермата.

— Никакви гаджета, никакви срещи, никакви пътувания до Париж за покупки?

— Нямах време за момчета, отказвах всички предложения за излизане и какво бих могла да правя с дрехи от Париж? На Гас не би му пукало, дори ако се появя гола.

— Но на всеки друг щеше.

— Знаеш какво имам предвид — прекъсна го рязко Кортни. — Никога не съм мечтала за хубави дрехи.

— Тогава откъде взе роклята, която носеше онази вечер, а и днешния си тоалет? Предполагам, че не би могла да си поръчаш подобни дрехи по каталог.

— Понякога си купувам по нещо — смотолеви Кортни, стана от масата и занесе чинията си в кухнята. Сет я последва с неговата. — Всъщност Марша ме мъкне да пазарувам. Убеди ме, че никога няма да привлече никой мъж, ако нося само дънки.

— Но мен ме впечатли, а в продължение на месеци не те бях виждал в нищо друго, освен в дънки.

Дъхът ѝ секна. Какво искаше да каже? Това прозвуча по-различно от думите на приятел, който се опитва да помогне, сякаш искаше да направи нещо повече от това да ѝ даде целувка за утеха.

— Нямах предвид по този начин — каза Кортни, опитвайки да забави пулса си, за да може да мисли. Сложи чиниите в миялната машина и реши, че единственият начин да спечели време, е да направи кафе. За нещастие кафеварката бе пълна и всичко, което трябваше да стори, бе да я включи.

— Но аз имах предвид точно това.

Кортни не искаше да поглежда лицето на Сет, но не можа да се сдържи. В гласа му звучеше покана, която не би могла да откаже. Обърна се и се взря в очите му. Вече не се съмняваше в неговите думи. В погледа на Сет се четяха топлина и желание и на Кортни ѝ бе все едно кое от двете ще вземе връх. Очите бяха прозорец към сърцето му, а това, което виждаше в тях, бе неустойимо.

— Не би могъл да се научиш да ме харесваш толкова бързо.

— Харесах те още първия път, когато те видях. А сега вече съм луд по теб.

— Мислиш, че... — Нито един от двамата не беше в състояние да мисли. Кортни не можеше да каже цяло изречение, без да се запъне.

— Не ми даде шанса да проверя дали идеята на Марша върши работа, но ако пазарувах, щях да платя в брой за вероятността да те

видя по магазините и да изхвърля разписката.

— Защо би ме х-харесал толкова? — Трудно ѝ беше дори да произнесе думата.

— По много причини — каза Сет, измъкна чашките за кафе от ръцете на Кортни и я привлече към себе си. — Ти си упорита и твърдоглава...

— Това не са причини.

— И бягаш от нещо, което те плаши безумно. Това събужда инстинкта на защитник у мен. На мъжа му харесва да закриля жена си.

Жена си! Никога преди не я бяха наричали така. Не беше сигурна, че това ѝ харесва, но не звучеше лошо.

— После идват очевидните причини. Не споделям антипатията на Марша към дънките. Побъркват ме, когато са върху теб. Сънувам начина, по който гърдите ти изпъват блузите, а бедрата ти — дънките. Харесва ми как вдигаш нослето си, когато си на път да избягаш от мен...

— Аз никога...

— Поне веднъж седмично. Харесвам очите ти, когато са сини, но още повече, когато започват да стават зелени.

— Очите ми са кафяви. Не могат да станат зелени!

— В момента са зелени. Започнаха да променят цвета си в момента, в който те взех в ръцете си. Харесвам и косата ти. Никога не съм виждал точно такъв цвят. Червена е, но има толкова черни кичури, че в същото време не е червена. Мисля, че най-много харесвам устните ти, особено когато ги целувам.

След това Сет я целуна продължително. Звуците, идващи откъм кафеварката, заплашваха да прекъснат демонстрацията му. Но като съобразителен мъж, той пренесе Кортни, за да може да натисне бутона и да ликвидира заплахата.

Кортни се притискаше към Сет и температурата ѝ се покачваше. Той обхвана долната ѝ устна със зъби и леко я ухапа. Сподаденият стон на Кортни увеличи нетърпението му. Отново покри устните ѝ със своите, езикът му мина през тях и срещна нейния. Целувката на Кортни бе нежна, изкушаваща. Докоснала езика на Сет, тя искаше да опита и вкуса на устата му. Прегръдката му стана толкова силна, че Кортни бе изложена на опасност от смачкване.

С едната си ръка я притискаше към себе си, докато Кортни почувства напрежението в слабините му. Едва осъзнала това, тя усети как другата ръка на Сет се плъзга нагоре и достига гърдите ѝ. Чувствителни до болка, те изпращаха опасни послания до всеки неин нерв. Кортни усещаше, че цялото ѝ тяло е готово за Сет.

Но също толкова силен, колкото желанието да остане в ръцете му, бе страхът ѝ, че ако загуби контрол над себе си, тялото и душата си, никога повече няма да го възвърне. Не можеше да рискува. Не още. Не сега. Нежно, но настоятелно тя отблъсна Сет.

— Харесваш ли ме изобщо? — попита той, когато най-сетне успяха да си поемат глътка въздух.

— Прекалено много — успя да му отговори.

— Моля? — Той я отдалечи от себе си, без да я пуска, за да може да я гледа.

— Това, че те харесвам толкова, не е добре за мен.

Сет изглеждаше озадачен.

— Известно време хранех чувства към теб, но ти постоянно ме преследваше и аз се уплаших. После твоето отношение охладня и реших, че изобщо не ти пука за мен, че се интересуваш само от Гас и фермата като място, където можеш да подслониш конете на клиентите си.

— Мислиш, че бих си създал толкова грижи само заради бизнеса?

— Откъде можех да знам, че не си като всички останали търговци, които отровиха живота на дядо ми?

— Какво мислиш сега?

— Не знам. Ти си такова съчетание от противоречия... Ти си хладнокръвен, преуспяващ търговец, който никога не пропуска шанса да прави бизнес, в същото време си хабиш силите да ми намиращ клиенти, да търсиш свободни сезони на Необуздания и не спиш нощем, за да израждаш жребчетата ми. Караш кола за седемдесет и пет хиляди долара, обличаш се с изключително скъпи дрехи, а в същото време се търкаляш из сеното с Хамлет и предпочиташ аз да нося дънки. Даваш съвети на милиардери за мултимилионни покупки, а в същото време ме молиш да ти избира добри кобили на изгодна цена. — Кортни му хвърли зашеметяваща усмивка. — Би могъл да получиш покана за гости от всеки дом в рамките на петдесет мили от

Лексингтън, а в същото време прекарваш времето си при мен, при положение че знаеш, че няма да се съглася да продавам и можем да се скараме преди края на вечерта.

— Ще ти помогна ли да ме разбереш, ако ти кажа, че те обичам?

— Не! — Кортни се изскубна от ръцете му.

— Какво лошо има? — попита Сет, чудейки се защо е предизвикал подобно избухване.

— Не можеш. Би могъл да ме желаш, дори да правиш любов с мен, но никога не казвай, че ме обичаш.

Сет се втрени в Кортни озадачен. До момента се бе оправдавала с това, че една връзка би попречила на заниманията ѝ с Гас и фермата, но сега бе разголила душата си и Сет се сблъска очи в очи със страха ѝ.

— Добре, няма да ти го казвам повече, поне не сега, но това няма да промени чувствата ми. Имаш ли нещо против да ми кажеш какво те притеснява?

— Нищо. Просто не искам никой да ме обича. — Настроението ѝ се развали и Кортни се отдалечи от него. Отиде да налее кафе, после се върна на масата и му посочи основателна причина.

— Любовта никога не води до нищо и обикновено завършва с болка.

Не го погледна, беше се втренила в кафето си.

— Не винаги.

— Откъде знаеш?

— От майка ми и баща ми.

Сякаш буца заседна в гърлото на Кортни. Те явно не са били като нейните родители.

— Това не се отнася за мен. Предпочитам да бъде така.

— Понякога не можеш да контролираш нещата.

— Напротив. Сам ми каза, че трябва да планирам всичко много внимателно, да разглеждам възможните варианти, да преценявам ползите и да избирам най-добрия, този с най-големи шансове за успех. Направих точно това, видях какво причинява любовта на хората и не ми хареса.

— Нямах предвид това.

— Не можеш да си избираш нещата, за които се отнася твоята логика — избухна Кортни. — Ако ще я използваш, прави го непрекъснато и във всичко. Не съм ли права?

— Виж, Кортни — започна Сет и заобиколи масата, за да отиде до нея. Момичето обаче скочи от мястото си.

— Не можеш да ме накараш да променя мнението си. Не искам никой да ме обича!

— Човек не винаги може да си избира кого да обича, понякога това не зависи от него.

Той отново тръгна към нея, но Кортни се оттегли също толкова бързо.

— По-добре си тръгвай. Стана късно, а знаеш, че в пет трябва да съм на крак.

— Кортни...

— Наистина съм много изморена. Трябва да тръгваш.

Сет се взря в нея, ядосан от неприятния и неочакван обрат на нещата. Тя отново щеше да се измъкне, независимо че го покани на вечеря, гушката се в прегръдките му, а в мига, когато ѝ каза, че я обича, го отхвърли. Дори това да означаваше, че Кортни ще откаже да го вижда поне в следващите шест месеца, щеше да я накара да изяснят въпроса веднага. Сет беше прекалено ядосан и твърде възбуден физически, за да мисли обективно.

— Няма да те оставя да се измъкнеш толкова лесно — изсумтя той. — Може и да успяваш да убедиш самата себе си, че не ти пука за Сет Камерън, но няма да ти позволя да лъжеш и мен.

— Не лъжа!

Сет грубо я сграбчи.

— Погледни ме в очите и ми кажи, че не ме обичаш.

— Казах ти, че много те харесвам, но не искам да се влюбвам в когото и да било.

— Кога ще разбереш, че хората не се влюбват, нито пък спират да обичат, защото това влиза в плановете им или просто защото така им е приятно?

— А къде е казано, че трябва да те обичам само защото ти си влюбен в мен? — сопна се тя, не по-малко ядосана.

— Никъде. В случая такива са фактите.

— Виж, Сет, чувствата ми са много по-силни, отколкото мога да си позволя в момента. Имам толкова много неща...

— Ако още веднъж споменеш Гас или фермата, ще побеснея. До гуша ми дойде от проклетите ти задължения. Дядо ти е мъртъв и дори

да превърнеш Айдъл ауър в най-проспериращата коневъдна ферма на света, той няма да се върне. Какво ще кажеш за задълженията си към мен?

— Нямам задължения към теб.

— А към самата себе си? Нямам предвид Гас или фермата — уточни Сет, преди Кортни да му възрази. — Говоря за задълженията ти към твоите чувства, желания, мечти. Със сигурност те не се свеждат само до фермата.

Кортни извърна поглед и когато проговори, гласът ѝ звучеше отчаяно:

— Все още нямам време за себе си.

— Няма да ти позволя да се жертваш за това...

Тя се обърна с лице към него.

— Изборът не е твой.

Думите ѝ бяха неоспорими.

— Значи нямаш време за мен, нито за нас.

— Винаги се радвам, когато идваш. Вече ме накара да ти кажа, че много те харесвам.

— Харесвам достатъчно ли е за теб? Предупреждавам те, Кортни Клонингер, че аз не мога да се задоволя с това.

— Това е всичко, което мога да си позволя. А сега, мисля, че е по-добре да тръгваш — каза Кортни, разбрала, че Сет смята да продължи спора. — Късно е, а за мен е опасно да съм близо до теб.

— Ще си тръгна! — Сет сграбчи палтото си. — Но не сме приключили с това. Ще разбера какво стои зад цялата тази лудост.

— Виж, Сет, аз наистина няма...

— Може би това ще помогне да ти дойде малко акъл в главата. — Без предупреждение той я сграбчи и страстно я целуна по устата, езикът му беше настоятелен, ръцете му я притискаха към неговото огромно тяло. — Ето! Това като нещо опасно ли ти изглежда?

— Да — отговори Кортни, докато вратата се затваряше след него. — Смъртоносно. — После избухна в плач.

Сет седеше в офиса на Клей и го чакаше да дойде, мислите му повтаряха вечерта, прекарана с Кортни. Дори и да е избързал или да е бил прекалено груб с нея, Сет не можеше да се разкайва. Тя бе

издигнала около себе си барикади срещу общуването с други хора и Сет трябваше да направи нещо, за да я накара да се покаже иззад тях. Не се самозалъгваше, че ще му бъде по-лесно, само защото Кортни е признала, че го харесва, но поне имаше за какво да се бори.

Гневът и чувството за безсилие почти отминаха през седмицата и той очакваше Клей с нарастващ оптимизъм, че нещата между него и Кортни ще се оправят. Нямаше закъде да бърза. Следващите няколко месеца му предстоеше толкова работа, че едва ли щеше да вижда Кортни по-често от два пъти в месеца. Това го притесняваше. Така или иначе тя вече вярваше, че любовта носи само болка. Освен ако не грешеше, скоро Кортни щеше да разбере, че отхвърлянето на любовта е дори по-болезнено от приемането ѝ.

А тя със сигурност го обичаше. След последната вечеря той вече нямаше никакви съмнения. Смая се, когато направи онзи коментар, че може да му бъде любовница. Не можеше да ѝ каже, че това е последното нещо, което иска, но реално погледнато, никога не бе допускал такава възможност. По-важното бе, че Кортни най-сетне осъзна, че страховете ѝ са пречка за нейното щастие.

От онази нощ не можеше да спи, тялото му се измъчваше. Не беше донжуан, нито обичаше срещите за по една вечер, но не можеше да издържа толкова време без жена. Наистина беше оказвал натиск върху Кортни, но напрежението в собственото му тяло ставаше все по-силно. Това не беше просто нужда да задоволи сексуалните си потребности, които бе пренебрегвал през последните месеци. Не, искаше да утоли жаждата си да прави любов с Кортни.

Усещането за тялото ѝ в ръцете му, споменът за топлината и податливостта му още повече разгаряха желанието на Сет. Не знаеше колко би могъл да чака.

Знаеше само, че трябва да го направи.

— За доста кратко време успяхме да пооправим дълговете на стария Клонингер — каза Клей на Сет, когато най-накрая се върна от обяд. — Нещата вече не изглеждат толкова зле. Знаеш, че когато Кортни дойде за пръв път, мислех, че ще отхвърли всичките ми предложения, но тя явно е размислила и е решила да направи каквото е необходимо. Беше доста по-сговорчива оттогава. За негов срам дядо ѝ

е бил абсолютно побъркан във финансово отношение. Направил е дългове в половината свят. Открих дори един в Южна Америка. Покрихме го с парите от наемите, но останаха още няколко, които заслужават внимание.

— Какво мисли Кортни за тях?

— Не съм й казал. Искат да им бъде платено веднага. Не са много големи, не и в сравнение с имотите на Кортни, но не могат да бъдат покрити с приходите от фермата.

— Аз ще ги платя.

Клей го изглежда строго.

— Ти дори не знаеш размера им.

— Каза, че не са големи. Кортни може да ми върне парите впоследствие.

— Като твой финансов съветник не бих ти препоръчал да го правиш. Първо, парите в брой ще ти трябват през следващите месеци.

— Сет се опита да възрази, но Клей продължи: — Второ, ако Кортни научи, никога няма да ти го прости.

Мълчанието на Сет показва, че е съгласен.

— Не си споделял с мен отношенията си с Кортни и не те карам да го правиш, но аз не съм нито сляп, нито глупав. За всеки е ясно, че си влюбен в нея. Но ако искаш да се ожениш за Клонингер, не пипай дълговете й.

— Предполагам, че бих могъл да преподпиша дълговете или поне да стана гарант, в случай че тя фалира. Така няма ли да спечели малко време?

— Това също не ти го препоръчвам.

— Добре, недей да ми го препоръчваш, но ще спечели ли време?

— Да. Или само подписът ти ще бъде достатъчен, или аз ще преподпиша договора.

— Това е всичко, което исках. Засега нещата вървят добре, но скоро ще й се наложи да плаща данъците за фермата, както и тренировките на Гас. Мисля, че ще успее да намери пари за тях, ако не възникнат никакви извънредни разходи през следващите няколко месеца.

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това? Може да се окаже бомба със закъснител.

— Бих искал да направя много повече. Дядо й я е научил на всичко, което трябва да знае за конете. След това обаче вместо да даде на Кортни някакви познания в областта на финансите, е напълнил главата й с високопарен идеализъм. На всичкото отгоре, сякаш това не е било достатъчно, я е оставил изпълнена с толкова вина, че Кортни не може да мисли за нищо друго, освен за проклетата му ферма.

— Ако Гас не стане шампион, няма да може да продължи да не плаща дълговете, а това означава, че ще трябва да продаде част от земята си.

— Опитвал ли си да й го кажеш?

— Резултатът не се различаваше от този, който постигна ти. — Двама мъже се разсмяха и Сет стана да си тръгва.

— Погрижи се за дълговете.

— Добре, но се моли тя никога да не разбере за твоята намеса.

— Ако стане така, ще дойда за главата ти.

— Много съм ти благодарен. Първо отказваш да се вслушаш в съветите ми, а после обвиняваш мен. Май вие с Кортни си подходите повече, отколкото си мислех.

Клей улови възглавницата, която Сет запрати към главата му, и се засмя, докато приятелят му излизаше от офиса.

— Добре, кажи ми за какво се обаждаш — заповяда Марша, прекъсвайки грубо клюките, които си разменяха.

— Само да си поговорим.

— За десетте минути досега не си казала нищо. Знам, че не плащаш международен разговор, за да ми кажеш, че времето е прекрасно и Гас расте като ужасен плевел. Какво се е случило между теб и Сет?

— Нищо, имам предвид нищо лошо.

— В такъв случай се срамувам от теб.

— Моля?

— Жена, на чиято врата е почукал Сет Камерън, трябва да е луда, за да не го покани да влезе. Да не би да чакаш да ти каже, че те обича?

— Вече го направи.

Сега беше ред на Марша да изкрещи:

— Моля!

— Това е проблемът.

— Проблем? Един от най-красивите мъже в Кентъки, да не говорим, че е и от най-проспериращите, ти е казал, че те обича, и ти си достатъчно откачена, за да наричаш това проблем? По дяволите! По-добре си легни, скъпа. Сигурно страдаш от тежка мозъчна треска. Може и да си в ужасен делириум.

— Бъди сериозна — прекъсна я Кортни и се засмя, макар че ѝ се плачеше.

— Аз съм сериозна, ужасно много по-сериозна, повече отколкото когато Джералд ме помоли да се омъжа за него. Трябва да получиш този мъж и да не го изпускаш. Никога няма да можеш да си намериш друг и наполовина толкова добър, който освен това да търпи глупостите ти за фермата и конете.

— Това не са глупости — пак я прекъсна Кортни наполовина възмутена, наполовина оправдаваща се.

— Всичко е глупост, ако ти пречи да се омъжиш за такъв като Сет Камерън. Тичай, имам предвид да тичаш и да го намериш, където и да е отишъл да ближе раните си след схватката с теб, и го моли да ти прости. По дяволите! Не мога да повярвам, че си направила нещо такова. Ти си позор за американските жени. Ако не бях на три хиляди мили разстояние, щях да се втурна да го гоня вместо теб.

— Разбрах какво е мнението ти по въпроса, но не мисля, че трябва да бъдеш толкова крайна.

— Напротив, трябва! Нещо повече, ако бях сигурна, че Джералд ще ме пусне да замина, щях да долетя при теб още тази вечер. Засега се надявам, че и сама ще успееш да намериш начин да оправиш положението.

— Никога не съм разбирала нещата толкова добре, колкото теб, но мисля, че сега вече съм по-наясно със себе си.

— Ужасно добре знаеш, че не си и може би никога няма да бъдеш — каза Марша с възмущение. — Имаш си достатъчно неприятности и достатъчно задължения, за да се правиш на кръстоносец и да се бориш с тях съвсем сама. Аз те разбирам, Сет те разбира, половин Кентъки те разбира, но самата ти — не.

— Мисля, че вече си намерих ориентир — каза Кортни и се усмихна самодоволно. — Вероятно, ако се помъча както трябва, ще успея да измисля следващия ход.

— Вече ти го казах. Тичай да молиш Сет за прошка.

— Не мисля, че ще направя точно това, но ще го имам предвид.

— Ужас — възкликна Марша. — Имам силни болки в корема. Не знам дали това дете смята да се ражда по-рано, или получих проблем с храносмилането, докато те слушах да говориш като най-голямата глупачка в историята на света.

— Легни по гръб. Сигурна съм, че ще ти мине пет минути след като затвориш телефона.

— Не, няма — увери я Марша. — Поне още час няма да мога да преодолеем желанието да ти зашлевя плесница, задето си играеш и губиш най-добрия мъж, който би могла да намериш.

— Поздрави Джералд и ми се обади веднага щом се роди бебето.

Сет видя Кортни, когато изкарваше Гас за сутрешна тренировка. Тя отново го избягваше, но, както изглежда, нямаше нищо против срещата.

— Доста е заякнал — отбеляза Сет. — Кога смяташ да започва?

Кортни се зарадва, че Сет заговори за Гас. След това, което се случи между тях, тя не знаеше как да започнат отново. Знаеше, че ѝ се иска той да я харесва, но се страхуваше от нов разговор за любов. Темата за жребца беше безопасна и Кортни изпита облекчение.

— Първо трябва да намеря тренъор — каза тя. — Знаеш ли нещо за Бари Пресдън?

— Разбира се. Той е доста млад, но има добра репутация. Как го откри?

— Няколко сутрини подред ходих до Кийнланд и наблюдавах тренировките на конете. Неговите ми харесаха най-много.

— Не би могла да направиш по-добър избор. Питала ли си някого за съвет?

— Не, но ако бях го направила, щях да попитам теб.

Трябваше му малко време да осмисли казаното. Имаше нещо ново в отношението ѝ и той не би искал да направи погрешна стъпка.

— Ще приемеш ли един съвет от мен като приятел?

Кортни погледна към земята.

— Ще го схващам по този начин.

Е, не можеш да имаш всичко, каза си Сет.

— Радвам се, че ми се доверяваш достатъчно и че ми каза за баща ти. — Тя продължи да гледа към земята. — Знам, че още те боли, но ще ти олекне, ако споделиш чувствата си с някого. Ти ми спомена за болката, но не я сподели с мен, все още продължаваш да я понасяш сама.

— Знам.

Дългата тишина го убеди, че Кортни няма да приеме съвета му.

— Май смяташ да продължиш да я държиш в себе си.

— Да, още известно време.

— Защо?

— Боли ме прекалено много, когато говоря за това.

Кортни вдигна очи към Сет и той бе шокиран от сълзите в тях. Макар и да бе плакала веднъж на гърдите му, Сет възприемаше Кортни като жена със силен дух. Не знаеше как да тълкува насълзените ѝ очи, но бе щастлив да види дори тази миниатюрна пролука в бронята на Кортни.

— Ще продължиш да се мъчиш, докато не изкараш болката от себе си и не се изправиш лице в лице с нея.

— Знам, но не мога да го направя наведнъж, трябва да сторя това стъпка по стъпка.

Те стигнаха до частната тренировъчна писта и за изненада на Сет Бари Престън очакваше Кортни. Проклятие, тя тъкмо бе започнала да разкрива себе си.

Нямаше никаква надежда точно сега да я накара отново да говори с него. Тя и Бари Престън се впуснаха в дискусия за Гас, а Сет не се самозалъгваше, че мястото му е преди коня. Стигна до извода, че Кортни го обича, но на фона на фермата, Гас, силното чувство за вина и болка, което носеше по двадесет и четири часа в денонощието, той нямаше шанс да получи по-голямата част от вниманието ѝ. Сет пренебрегваше своята работа заради Кортни, а тя използваше нейната като щит срещу него.

По дяволите! Чувстваше се като състезател по бягане с препятствия, чиято писта никога не свършва. Независимо през колко препятствия успяваше да премине, винаги имаше още едно.

— Имам среща, която не мога да пропусна — каза той, прекъсвайки разговора им за това дали костите на Гас са достатъчно

твърди, за да издържат тренировките. — Ще те посетя отново при първа възможност.

Кортни кимна и Сет побърза да си тръгне, преди да ѝ е казал нещо грубо.

Тя го проследи и докато вървеше през ливадата, я обхвана силно чувство на самотност и тъга. За момент ѝ се прииска да тръгне след Сет, но настоящият глас на Бари отново изискваше внимание.

— Съжалявам, не можах да чуя какво казахте — рече тя и отдели погледа си от отдалечаващата се фигура на Сет.

9.

Кортни стоеше пред хладилника и се чудеше какво да си приготи за вечеря. Не ѝ се ядеше нищо от това, което имаше, но трябваше да хапне нещо. И така, тя стоеше там, чувстваше се като глупачка и се чудеше защо в последните дни ѝ е толкова трудно да се съсредоточи дори върху най-простите неща.

Разбира се, знаеше, че това е заслуга на Сет. Преди да се появи с лъскавия си ягуар, никога не бе имала подобни трудности. Сега се държеше като безхарактерно нищожество и се двоумеше за всяко свое действие. Цяло чудо бе, че успя да се облече сутринта. Последния път, когато ходи на парти, ѝ бе необходим почти цял час, за да избере какво червило да си сложи, и причината, разбира се, не беше мистър Ханкок. Кортни не му обърна никакво внимание цяла вечер.

Като се изключат няколко кратки посещения, бе виждала Сет само три пъти през последните два месеца. Веднъж я бе поканил на вечеря с един от клиентите си. Другите два пъти я беше водил на партита, свързани с търговете в Кийнланд. Излизанията бяха страхотни, но Кортни усещаше напрежението между нея и Сет. Знаеше, че грешката е нейна, но колкото по-дълго Сет се държеше на разстояние, толкова повече тя се чудеше дали не бе направила от мухата слон. Нима не беше възможно когато Сет каза, че я обича, да не е имал предвид истинския смисъл на думата, онзи смисъл, който предполага ангажменти, пълно себеотдаване, размяна на сърца, силно чувство, което оставя безкрайна болка, ако бъде разрушено?

Много хора не схващаха любовта като толкова сериозно обвързване и бе съвсем възможно Сет да е един от тях. Кортни се подразни, усетила как сърцето ѝ ускорява ритъма си при мисълта, че може да има начин да се наслаждават един на друг, без да се нараняват взаимно. Една умна жена би трябвало да знае кога да си тръгне.

Кортни не осъзнаваше колко е самотна, преди да се появи Сет. Марша се омъжи в период, когато тя беше прекалено заета да се измъква от дългове, и съответно не се почувства изолирана. Може би

нямаше да го съзнава и сега, ако Сет не я бе накарал да спре да забелязва само Гас и фермата. Кортни не бе съвсем сигурна дали се радва, че са ѝ отворили очите. Преди наистина бе самотна, но поне животът ѝ бе подреден и Кортни винаги знаеше какво иска.

Би могла да продължава и сама, но ѝ харесваше целият персонал отново да е на работа. А и Тед беше доста по-щастлив. От Коледа насам фермата печелеше достатъчно, за да покрият разходите си. Трябваше само да намери пари, за да плати за оплождането на кобилите. Никога не би се съгласила на съсобственост за жребчетата, но се трогна, че Сет си е създавал главоболия да уреди такъв вариант, нищо че не ѝ харесваше.

Най-сетне се спря на салата от риба тон. Беше ѝ омръзнала, но Кортни чувстваше прекалено силен глад, за да се бави с нещо друго.

Започна да харесва опитите му да се грижи за нея. Не се нуждаеше от помощта му, нито пък искаше Сет да мисли, че е зависима от него, но беше приятно да я погледят. Никой не го беше правил от дълго време. Да си жена се оказа приятно преимущество.

Тя се усмихна. Марша би дала мило и драго да чуе, че Кортни казва това. Би дала още повече, ако можеше да измъкне от приятелката си признанието, че обожава целувките на Сет. Всъщност Кортни се разочарова, когато той не прие поканата ѝ да влезе след последната им среща. Изпрати я до вратата с голямо желание, целува я докато краката ѝ омекнаха и тя трябваше да се облегне на стената, за да не падне, но отказа да се качи в къщата. Не бе влизал в дома ѝ от онази ужасна нощ, когато Кортни почти го изгони. Знаеше, че сама си е виновна.

Мислите ѝ, както и приготвянето на салата бяха прекъснати от настоящия звук на звънеца на външната врата.

Тя се изненада.

Никога не бе имала много приятели, особено такива, които правят ненадейни посещения. Докато вървеше към вратата, си повтаряше какво трябва да каже, но мисълта ѝ секна, когато през шпионката видя Сет, чието лице изразяваше безумно щастие. С учудваща пъргавина отключи двете ключалки, спря алармената инсталация и отвори вратата.

— Сет, какво...

— Целуни ме и ще ти покажа изненадата си. — Той стоеше на входа с ръце зад гърба, а устните му бяха извити в очакване на

целувката ѝ.

— Не целувам никого пред външната врата.

— Добре, ще вляза. — Той прекрачи прага. — А сега ме целуни.

— Сигурно се шегуваш.

— Целуни ме или ще се намесе във всичките ти дългове.

— Няма да посмееш.

— Клей е най-добрият ми приятел. Бих направил всичко за една твоя целувка.

— Добре, но... — Тя се приближи и колебливо го целуна по бузата.

— Красива скръндза — изсумтя той. — Но въпреки това ще ти дам изненадата. — Извади ръце иззад гърба си и Кортни изпищя.

Във всяка държеше по един огромен, жив, извиващ се омар.

— Вечерята — каза Сет, докато вървеше след нея към кухнята.

— Трябва ми най-голямата ти тенджерка и много вряща вода.

— Ами ако не си бях вкъщи? — попита Кортни, докато бързаше, за да не я изпревари.

— Винаги си си вкъщи.

— Добре де, ами ако не бях?

— Щях да оставя незабравимите им тела на стълбите за Хамлет — каза Сет и пусна рацете в мивката. Извади формата за лед от камерата и изсипа половината от съдържанието ѝ върху тях. — Само не ми казвай, че не обичаш омари.

— Обичам — засмя се Кортни. — Много повече от риба тон.

— Това ли щеше да вечеряш?

— Да.

И двамата се засмяха.

— О, почти бях забравил. — Той излезе от кухнята. След по-малко от минута се върна с огромна чанта с покупки. — Гарнитурата — обяви кратко и започна да вади франзели, продукти за салата, вино, десерт и накрая две огромни, червени, лъскави ябълки.

— Да не би да си чел Омар Хаям наскоро?

Сет изглеждаше озадачен за момент.

— Аха — измърмори той, получил просветление. — Филия хляб, чаша вино и ябълка за учителя.

— Нещо такова.

— Омар е умен мъж. Би трябвало по-рано да се вслушам в думите му.

— Никога не се отказваш.

— Хората казват, че постоянството помага.

— Ако случаят е такъв, не се съмнявам, че ще спечелиш Търговец на годината или каквато награда дават, за да оправдаят това, че се бъркате в живота на хората. Не съм виждала човек с по-силна непоколебимост от твоята.

— Аз съм.

— Кой е той?

— Ти.

Нямаше нужда да ѝ обяснява какво има предвид с това. Тя се зае със салатата, докато Сет подсолваше водата на вкус и чакаше да заври.

— Мислех, че си се отказал от мен — каза тя, без да го поглежда, но чувстваше неговите очи върху себе си.

— Казах ти, че ще работя по осемнадесет часа на ден до края на лятото.

— Въпреки това трябва да ядеш.

— Виж, Кортни, последния път, когато бях тук, ти почти ме изхвърли от къщата. Според мен всичко, което каза, беше абсолютна глупост, но ти си имаш право на мнение, дори ако се закълна дузина пъти, че ще успея да го променя. Исках да ти дам време да размислиш. Прекалено дълго ли чаках?

— Не исках да прозвуча така, сякаш съм броила дните.

— А така ли беше? — Той я взе в прегръдките си и повдигна брадичката ѝ, за да не може да избегне погледа му. — Брои ли ги наистина? — повтори Сет.

— Не точно — излезе от положението Кортни. — Но знам, че бяха ужасно много.

— Можеше да ми го кажеш — каза Сет и я целуна страстно.

— Не бях сигурна, че би ме приел отново, не и след начина, по който се отнесох с теб — отговори тя, когато успя да си поеме дъх.

— Това е твоят шанс да оправиш нещата — въздъхна Сет и отново я целуна.

Кортни би искала да остане в ръцете му, но водата завря, а единият от рацете заплашваше да изскочи от мивката. Тя потръпна при

мисълта за една от огромните шипки в близост до глезените ѝ. Всъщност почувства облекчение, когато Сет я пусна, за да хвърли раците в тенджерата.

— Ще довърша салатата, ако приготвиш масата — предложи Сет. — Имаш само петнадесет минути.

За своите петнадесет минути Кортни успя да направи повече, а не само да подреди масата. Сложи виното в съд с лед, извади чинии за салатата и десерта, запали свещи и се преоблече в копринена риза и фина вълнена пола, която подчертаваше елегантното ѝ атлетично тяло.

— Чесновият хляб е в микровълновата — подсказа Сет щом приключи с раците. Когато Кортни се обърна, той стоеше точно зад нейния стол. — Виждам, че не си забравила нищо — констатира той, забелязвайки салфетките.

— За всеки случай. Омарите трябва да се ядат навън, на маса за пикник.

Вечерята протече доста унило. Разговорът потръгна лесно и не прекъсваше, но мислите на Кортни не бяха съсредоточени нито върху него, нито върху храната. По-силно от всякога тя усещаше физическото присъствие на Сет. Беше признала атрактивността му още първия път, когато се наслади на неговите целувки и прегръдки, но никога досега тялото ѝ не бе треперило от подобна възбуда.

Изведнъж, съвсем неочаквано, тя осъзна причината. Желаете го. Едва можеше да повярва на собствените си чувства. Никога не бе искала от някой мъж да я докосне и затова се притесни, но определено желаете Сет.

Докато извличаше последните късчета сочно месо от щипките на рака, се опита да разбере какво точно в Сет я привличаше толкова много, при положение че никой друг мъж не бе успял да събуди интереса ѝ. Явно причината бе във всичко, свързано с него. Той просто не беше като другите. Трудно можеше да определи по какво точно се различаваше и защо то имаше такова значение и не след дълго спря да опитва. Сет беше уникален. Без значение по каква причина.

— Ако занесеш виното в библиотеката, бих могла да почистя масата — каза тя, когато приключиха с яденето. — Вероятно ще можеш да запалиш и камината.

— Нека ти помогна — предложи Сет.

— Няма да ми отнеме повече от минута — извика му Кортни през рамо.

— Много си бърза — ухили се Сет, когато тя почти веднага го последва в библиотеката. — Какво направи? През прозореца ли изхвърли всичко?

— Горе-долу — призна Кортни с виновна усмивка, докато сядаше срещу него.

— Няма да стане — каза Сет и посочи възглавничката до себе си. — Това е твоето място.

Кортни нямаше нужда от повторна покана. Пламъкът на огъня и чувството на удовлетворение от хубавата храна в стомаха ѝ в комбинация с виното я накараха да се отпусне и тя се сгуши в прегръдките на Сет.

— Не беше чак толкова трудно, нали? — подхвърли закачливо той.

— Не, но не си и помисляй да ме питаш защо ми трябваше толкова време. Не искам да мисля за нищо друго, освен за това колко добре се чувствам. Бих могла дори да заспя.

Огънят разпръскваше достатъчно светлина из стаята, но не и топлина. Кортни се протегна за дебелото одеяло, което използваше в дългите нощи, докато изучаваше родословията, и зави краката си.

— Мога да ти обещаю, че няма да заспиш — обади се Сет.

Кортни се засмя.

— Да не би това да е прекалено обидно за твоето его?

— Бих го нарекъл прекалено губене на време — избъбра Сет. — Не ми се случва много често да те заваря в толкова сговорчиво настроение.

— Храни ме по-често с омари и вино и ще видиш.

— Това е първото нещо, което ще включа в програмата си за деня от утре. А междувременно...

Кортни реши, че да я целува, докато лежи в прегръдките му пред огъня, е най-божественото нещо на земята. Макар да се чувстваше замаяна от виното и храната, тялото ѝ бе съвсем будно, усещаше енергията и топлината на мъжа до нея. Сгушена в прегръдките му, тя сякаш бе потънала в него. Беше прекрасно.

— Знаеш ли колко дълго съм мечтал за това?

— Много дълго ли? — промърмори тя.

— Прекалено дълго.

— Нали знаеш, че въздържанието прави виното по-сладко.

— Това са само приказки. Мога да мисля само за виното, което разляхме.

— Наистина ли мислеше за мен през всичките тези месеци?

— Разбира се. Защо иначе ще продължавам да си блъскам главата в каменната стена на твоята съпротива?

— Естествена реакция на търговеца, който не може да повярва, че е неспособен да продаде нещо.

— Безсърдечна жена! Още ли продължаваш да използваш това срещу мен?

— Няма да е за дълго — каза Кортни и го целуна. Беше ѝ за пръв път и тя се чувстваше несигурна, но незабавният отговор на Сет разсея нейните колебания.

— Защо не се съблечеш, за да ти е по-удобно? — предложи Кортни. — Никога не съм те виждала без сако и вратовръзка.

— Те са ми като втора кожа — каза Сет и метна дрехите на близкия стол.

— Сега за пръв чувствам, че мога да те докосна — промълви Кортни, обгърна го с ръце и ги прекара по гърба му. — Няма да се чувствам виновна, ако те измачкам.

— О, Господи... Мачкай ме! Моля те, мачкай ме — изстена Сет.

— Спри веднага — каза Кортни малко срамежливо, а после палаво подръпна космите на гърдите му, които се показваха от разкопчаната яка.

— Това е война — обяви Сет и се протегна към горното копче на блузата ѝ.

— Да не си посмял!

— Ела тук, диваче — изсумтя Сет, придърпа я към себе си и отново я обгърна с ръце. — Дължиш ми нещо заради онзи номер.

Кортни мислеше, че целувката е много хубава отплата, докато не почувства ръката му под блузата си и пръстите му, галещи гръдта ѝ. Понечи да се отскубне, но ръцете на Сет я държаха здраво. Преди да започне да протестира, тялото ѝ се наелектризира, желанието да се противопоставя отслабна и тя се отпусна върху неговото неочаквано твърдо тяло.

Ответната реакция на Сет се изрази със стон. Кортни почувства топлината на тялото му, което я искаше. Гърдите ѝ се опряха в неговите, станаха твърди и податливи. Само преди няколко седмици би се паникьосала от това, но тази нощ чувстваше в себе си само нарастващо желание. Вече не протестираше, когато дясната ръка на Сет хвана една от набъбналите ѝ от болка гърди.

Тялото и изпита усещания, които я накараха да се притисне още по-силно към Сет. Прекалено опиянени от страстта, за да останат седнали, те потънаха в дебелия килим. Невероятно чувство изпълни всяка част от тялото ѝ и превърна сетивата ѝ в топлина и удоволствие. Кортни откопча ризата на Сет, вмъкна ръцете си под нея и най-сетне докосна гладката му кожа и силните мускули, които я държаха толкова здраво.

Едва чуваше думите, които той шепнеше в ухото ѝ.

Когато Сет откопча блузата ѝ, свали сутиена и докосна голите ѝ гърди с голямата си ръка, тя престана да осъзнава каквото и да било освен сладостното усещане, тръгващо от стомаха ѝ и преминаващо през цялото ѝ тяло. Ласките на Сет я изпълниха с особена болка. Тялото ѝ пулсираше, гореше от страст. Дишането на Кортни стана дори по-учестено.

Тлеещият в очите на Сет пламък я сепна. Едва тогава тя осъзна, че той е в плен на същото вълнение, което изпълва нейното тяло. Ръката му започна да гали гърдите ѝ, масажираше ги леко, докато Кортни се превърна в смесица от преливащи усещания. Чувстваше как мускулите ѝ се напрягат, бедрата ѝ се втвърдяват, дишането ѝ се забавя, а после спира. Изведнъж напрежението я напусна, оставяйки Кортни безсилна и задъхана. Сет нежно очерта зърното на гърдата ѝ, първо с върха на пръста си, а после с език. Накрая го обхвана с устните си и Кортни се почувства така, сякаш ще експлодира.

Никога не я бе докосвал мъж. Тялото ѝ бе добре настроен девствен инструмент, на който никога не бяха свирили. Всяко усещане беше уникално, ново, възпламеняващо. С всяко ново чувство тя мислеше, че е достигнала предела на своята издръжливост. Беше абсолютно сигурна, че ако Сет спре сега, ще умре.

Той засмука зърното ѝ. Инстинктивно, Кортни се изви. Устните му се придвижиха към врата ѝ и той бавно съблече блузата ѝ. Кортни отново отпусна гърба си, езикът на Сет се спусна по рамото ѝ и отново

се върна към ключицата, после мина през долината между гърдите ѝ. Кортни взе лицето му в ръцете си и го притегли към себе си, докато успя да целуне устните, които изследваха тялото ѝ по начин, който се превръщаше в сладостно мъчение.

Пръстите ѝ неистово се бореха с копчетата на неговата риза. Сет се смили над Кортни и я свали сам. Прокара длани през всяка част на гърдите, раменете и ръцете му. Силата и размерите им я изпълниха с благоговение. Той беше толкова огромен, толкова съвършен, че ѝ се струваше невъзможно да обича само нея. Ръцете ѝ обгърнаха лицето му. Гладът, който видя в очите на Сет, я накара да се почувства като преследвана жертва, която всеки момент ще бъде изядена. В същото време тя се развълнува и потръпна при мисълта, че може да възбуди този мъж до такава степен.

Обгърна го с ръце и се притисна силно към Сет. Изстена, когато неговото голо тяло се опря в нейните голи гърди. Ръцете му бяха около нея и я прегръщаха силно. Но Кортни искаше да бъде още по-близо, да се слее със Сет, да стане част от него. Той я целуна в отговор, езикът му се плъзна в устата ѝ, започна да изучава всяко нейно кътче, да извлича капка по капка насладата от това, че е там.

Но огънят в тялото ѝ не позволи на Кортни да остане неподвижна. Сет бе воден от същия демон на страстта. Той я притисна към себе си, ръцете, които бяха на задника ѝ, я държаха здраво. Топлината на неговото тяло премина в нейното и предизвика пожар. Не беше усетила, нито пък се интересуваше кога е успял да свали и останалите ѝ дрехи. Знаеше само, че я очаква нещо, което ще я изпълни с неизмерима сила, нещо, за което е създадена, нещо, направено от боговете само за нея. Чувстваше ръцете на Сет върху тялото си, устните му се бяха слели с нейните, бедрата му я топлеха, а тя се движеше подканващо в прегръдките му.

Кортни стенеше от сладка агония, докато го приемаше в тялото си. Всяко чувство беше ново, много лично и в същото време толкова естествено. Самата Кортни нямаше никакъв опит в това, но тялото ѝ изглежда знаеше какво да прави. Нагаждаше се към него, докато започнаха да се движат като едно цяло. Заедно намериха темпото, което свърза двете тела и им позволи да се движат в абсолютна хармония. Екстазът я обливаше вълна след вълна. Флуиди на страст и любов прърхаха между тях. Кортни го желаше още повече, нуждеше

се от него повече, молеше се за повече. И колкото повече ѝ даваше, толкова повече искаше тя.

Известно време лежаха сгушени един в друг, покрити с одеялото, и се наслаждаваха на удовлетворението. Но за разочарование на Кортни натрапчивите съмнения от по-рано се върнаха, придобили дори по-голямо значение. С тях дойде и признанието пред самата нея, че обича Сет и че тази любов не е мимолетна, че не може да ѝ се наслаждава днес, а да я забрави утре, не, тя щеше да продължи до края на живота ѝ.

Въпреки цялата ѝ предпазливост Кортни бе заловена отново. И въпреки че се опитваше да ги задържи, сълзите бликнаха от очите ѝ. Прехапа треперещата си устна със зъби. Не ѝ беше за пръв път да плаче пред Сет. Рискуваше да го прогони със сълзите си, но просто не можеше да спре.

— Какво има? — попита Сет разтревожен. — Не съм те наранил, нали?

— Не.

— Беше ти за пръв път, нали?

— Да.

— Защо плачеш тогава?

— Обичам те...

— Какво каза? — попита Сет и рязко се изправи.

— Казах, че те обичам, по дяволите, а не искам да е така...

— Всичко е наред — каза Сет и се засмя доволно. — Аз също те обичам.

— Ти не разбираш — запротестира Кортни, все още през сълзи. — Не искам да обичам когото и да било, нито пък искам някой да обича мен. Толкова се пазих от това. По дяволите, не е честно! Уморих се да бъда наранявана. Не бих могла да го понеса отново.

Сет се стъписа от проклятията ѝ, почти колкото от признанието, че го обича.

— Обичам те, Кортни! Няма да позволя нищо да те нарани.

— Казваш го, но не го мислиш. Те също говореха така, но не го мислеха.

— Кого имаш предвид?

— Родителите ми и дядо. И те говореха така, но са лъгали. — Кортни се разтресе от хлипания, дръпна се от Сет и се омота с одеялото, когато той понечи да я прегърне.

— Държала си това в себе си прекалено дълго — промълви нежно Сет. — Защо не споделиш с мен? Така ще облекчиш болката.

— Нищо не може да заличи двадесет години, през които си знаел, че всички, които би трябвало да те обичат, не го правят — отрязва го Кортни, но когато Сет не каза нищо, тя успя да се успокои.

Няколко минути по-късно започна да говори, взряна в огъня, думите идваха от дълбините на сърцето ѝ, където ги бе държала толкова години.

— Майка ми мразеше да стои вкъщи. Спомням си разказите на бавачката за това колко нещастна е била през месеците на бременността. Когато съм навършила четири, ме е поверила на бавачката, за да може да пътува в чужбина с баща ми. Починала е от някаква странна болест, неизвестна на лекарите. Дори не ми позволиха да я видя, докато беше на легло.

— Сигурно са се страхували да не се заразиш — предположи Сет.

— Не се виждах и с баща си. Той нямаше време, както казваше бавачката. Но когато майка ми почина и вече е имал време, той ме продаде на дядо.

— Поне дядо ти те е обичал — вметна Сет, опитвайки да открие някаква любов в живота на Кортни.

— Не, не истински. Повтарях си, че ме обича, но всъщност бях само задължение за него. Никога не ми е казвал, че е пожертвал всичко, което обича истински, заради мен, но аз знаех, че го мисли. Никога не ме е обичал толкова, колкото конете си. Посвещаваше цялото си време, за да си възвърне някогашното величие. Когато разбра, че няма да успее, започна да ме подготвя, за да направя това вместо него. Може и да не си е давал сметка защо ме обучава, но когато ми каза какво съм му струвала, това бе равносилно на искане на гаранция, че ще направя всичко, за да му се отплатя, без значение какво ще ми коства. — Кортни отново избухна в плач, все още странеше от сигурните ръце на Сет. — Може би сега ще ти е по-лесно да разбереш защо не мога да обичам никого.

— Забрави родителите си, дядо ти, дори Гас и фермата и мисли за нас. Аз те обичам, Кортни!

— За колко време? — попита тя, вдигайки обляното си в сълзи лице към него.

— Завинаги.

— Нищо не трае вечно. Кажи ми, колко дълго ще ме обичаш? Може би ще ми бъде по-лесно да го приема, ако знам кога ще приключи.

— Няма да спра да те обичам — повтори Сет. — Не знам за дядо ти и твоите родители, но аз никога няма да те изоставя.

— Всеки иска нещо. Какво искаш ти? — попита Кортни ядосано. — Гас ли?

— Не. Само теб.

— Защо да вярвам, че си по-различен от собственото ми семейство?

— Кортни, спри да си причиняваш това! На тебе ти няма нищо и аз не преследвам никакви задни цели. Опитай да забравиш това, което ти е причинил баща ти. Сигурен съм, че не е било умишлено. Навярно самият той е ужасно нещастен.

— А дядо ми?

— Трябва доста да те е обичал, за да направи това, което е извършил. — *Не бе възможно да е пожертвал всичко само от злоба към сина си.* — Но независимо колко те е обичал, естествено е да го заболи, когато губи всичко, което е постигнал.

— Трябваше ли да ме кара да чувствам тежестта на това пожертвование всеки път щом погледнеш към някое от полетата?

— Сигурен съм, че не е било съзнателно. Така или иначе, всичко това е минало и не можеш да го промениш. Мисли за нас.

— Не мога да забравя Гас. Той е най-важното нещо в живота ми.

— Е, сложи ме на мястото ми — изсумтя Сет и започна да събира дрехите си. — Мислех, че можеш да забравиш този кон поне за няколко часа.

— Никога няма да забравя Гас. Той е мой. Аз съм го отгледала. Той и аз трябва да се отплатим на дядо ми.

— Нямам четири крака и родословие, дълго колкото ръката ти, но бих могъл да ти помогна.

— Трябва да направя това сама. Освен това рано или късно всеки ме изоставя. — Трябваше да го отблъсне, за да се справи с това сама. Тонът ѝ вече не беше убеждаващ, а фаталистичен.

— Аз — няма.

— Не мога да разчитам на шанса.

— Защо тогава се люби с мен преди малко? — попита Сет ядосано. — Това обикновен животински инстинкт ли беше, или просто бе любопитна да видиш какво е усещането?

Кортни гледаше в пространството.

— Мисля, че ми дължиш отговор.

— Защото не можах да се спра — промълви тя. — Обичам те...

— Тогава защо... — попита той и коленичи до нея с все още разкопчана риза.

— Мисля, че трябва да има някакъв начин да се обичаме, без да си причиняваме болка. Трябва да има — каза тя и го погледна с мъка в очите. — Защо всичко хубаво трябва да върви с такава ужасна цена?

— Винаги има риск — такъв е животът, — но не всичко причинява болка. Любовта не само наранява, може и да лекува.

— Кога започва да го прави?

— В мига, в който ѝ позволиш.

Гледаха се в мълчание.

— По-добре да си тръгваш. Ще започнат приказки, ако останеш по-дълго. Не мисля, че бих могла да го понеса.

— Добре — кимна той и нежно я целуна. — Но запомни: аз те обичам и нищо не би могло да промени това. Вярваш ли ми?

Тя само го целуна в отговор.

Кортни не помръдна нито когато Сет приключи с обличането, нито когато си тръгна. Не го направи дори когато влезе Хамлет — явно Сет го беше пуснал — и седна до нея, положил главата си върху копринената ѝ блуза. Беше се взряла в миналото си, в онези двадесет години, през които всички ѝ отказваха любовта си и се чудеше дали този път може да бъде различно.

Надяваше се да е така, но се страхуваше, че няма да бъде. Мисълта се бореше със сърцето ѝ, това бе битка между надеждата и страха.

Кортни беше в офиса на Тед и мъдруваше откъде да намери пари, за да се справи с плащането на дълговете и в същото време да намери жребец за кобилите, когато звукът на ягуара на Сет я накара да вдигне глава. Учуди се, когато той изскочи от колата и се затича към офиса. Сет никога не тичаше, това бе част от неговия имидж.

— Имам друга изненада — обяви той, като се появи на вратата, ухилен до уши. Не приличаше на себе си, беше толкова различен от хладния, уравновесен, способен да се контролира Сет.

— Виждам ръцете ти, значи не са раци — смръщи се Кортни.

— Раци? — попита Тед, вдигайки глава.

— Преди няколко дни Сет ми донесе омари за вечеря. — На лицето на Тед се появи изражение, което Кортни не можа да разбере, но бързо отмина и той си намери причина да излезе от офиса. — Ти го изплаши!

— Нищо подобно, просто Тед знае кога имат нужда от него в другия край на фермата.

Кортни не можа да потисне усмивката си.

— Познай каква е изненадата.

— Нямам никаква идея. Подскажи ми.

— Какво искаш повече от всичко на света в момента?

— Сет Камерън, ако си дошъл тук само за да ми пречиш... — започна тя и присви очи при мисълта, която премина през главата ѝ.

— Не, не искам това — промърмори Сет, дразнейки я безмилостно. — За какво се тревожиш от седмици?

— Гас? Фермата? Как да платя дълговете?

Сет клатеше глава при всеки от отговорите.

— За теб? — запита Кортни отчаяно. Сет отново поклати глава.

— Предавам се. Какво е?

— Трябва да познаеш.

— Виж, не мога да стоя и да си играя игрички с теб. Някак трябва да намеря парите за данъците, за жребца за кобилите...

— Това е.

— Какво?

— Това, което каза току-що, бе отговорът на моята загадка.

— Сет, ако не спреш да ме подлудяваш, ще... — Кортни млъкна и се втрени в Сет. — Кобилите ли имаш предвид?

— Да — отговори Сет с доволна въздишка. — Успях да уредя два сезона на Необуздания! — Кортни не каза нищо, очаквайки следващите условия от сделката, които навярно щеше да отхвърли. — Таксата е същата, няма да делиш жребчетата и няма да плащаш втората половина от сумата, докато кончетата не се родят. Кортни изкрещя и се метна на врата на Сет, сякаш той бе спасителен сал в средата на безбрежно море.

— Това е страхотно — изписка тя, след като го целуна спонтанно... — Дотогава ще съм спечелила дербито. Чакай да кажа на Тед.

— Спри за малко — възпря я Сет, когато тя се опита да се измъкне от ръцете му. — Тази оскъдна целувка ли е всичко, което получавам за благодарност?

— Какво повече искаш? Не, чакай, ще го кажа с други думи — бързо добави Кортни. — Каква е подобаващата награда според теб? По-добре да опитам отново — замисли се Кортни, когато Сет я изгледа многозначително. — Какво ще кажеш да те поканя на вечеря другата седмица, във вторник например?

— Готов съм да вечерям още сега — изстена той.

— Затова те поканих другата седмица. Дотогава може би ще успееш да охладиш страстите си достатъчно, за да можеш да се съсредоточиш върху храната.

— Ти си жестока жена, Кортни Клонингер!

— А вие, мистър Камерън, сте най-упоритото същество на земята.

— За какво мислиш? — попита Кортни Сет. Току-що бяха правили любов и лежаха един до друг в леглото.

— Мислех си за първия път, когато те видях. Стоеше до оградата, вятърът развяваше косата ти, а Гас тичаше из полето. Сякаш бе вчера.

— Беше преди месеци.

— Знам. Ти си труднодостъпна жена.

— Много жени ли си преследвал?

— Защо имам чувството, че земята под мен ще се разтвори?

— Добре де, въпросът не беше коректен. Ще го перифразирам. Според останалите мъже, които познаваш, и в сравнение със

собствените ти впечатления от многобройните интимни приятелства, които си имал по света, прекалено дълго ли трябваше да ме убеждаваш?

— Никога не съм изпитвал към друга жена чувствата, които храня към теб, съответно, никога преди не съм преследвал когото и да било по този начин — отговори Сет, като внимателно преценяваше всяка своя дума. — Но предполагам, че всеки друг мъж би казал, че си твърде предпазлива, преди да се отдадеш.

Смехът на Кортни събуди Хамлет, който спеше пред стаята. Той нададе вой в знак на протест, че вратата на спалнята е заключена.

— Би трябвало да станеш политик. Никога няма да те цитират неправилно, защото никой не би могъл да разбере какво всъщност казваш.

— Казвам, че за един мъж да сравнява жената до него с която и да било друга жена е равнозначно на най-голямата глупост на света. Това, че отдадох сърцето си, за да те спечеля, бе достатъчно глупаво от моя страна.

— А мислиш ли, че си ме спечелил?

— Не. Чудя се дали изобщо някога ще успея. Понякога се чувствам така, сякаш ми даваш назаем времето, което прекарваме заедно, и всеки момент ще ми кажеш, че минутите ми са изтекли.

— Хората май не трябва да бъдат заедно прекалено дълго. Обречени са в един момент животът им да се обърка.

— Да не би да искаш нещо, което продължава вечно?

— Дори не си помислям за нещо вечно.

— По дяволите, Кортни, не можеш да отидеш в пустиня.

— Няма. Просто отказвам да си създавам излишни тревоги. Може би когато всичко тук се нареди... Нещата никога не са такива, каквито изглеждат.

— Погледни ме, Кортни! — Сет я накара да се обърне към него. — Обичам те и то точно така, както ти изглежда. Обичам те и искам да прекарам остатъка от живота си с теб.

— Аз също те обичам, но не искам да коментирам остатъка от живота си — запротестира Кортни. — Не можем ли да се спрем на това, което имаме тук и сега?

— Аз не мога, а мисля, че и ти не би могла.

— Обаче мога. Не искам да мисля за брак, деца, вечно обвързване. Не съм сигурна, че това е за мен. — Прозвуча така, сякаш се оправдава. — Мисля, че ще ти хареса.

— Не можеш да ме обичаш вечно.

— Защо?

— Родителите ми не го направиха, дядо — също. Те са моето семейство. Ако те не могат, значи никой не би могъл. Нещо не ми е наред и когато го откриеш, ти също ще ме напуснеш.

— Кортни, знаеш, че нищо ти няма.

— Защо тогава не са могли да ме обичат? — попита тя.

Болката в очите ѝ му подсказа, че не се преструва. Независимо колко глупави му изглеждаха страховете ѝ, за Кортни те бяха неделима част от нея. Ако можеше да я убеди да се съгласи, би ѝ доказал колко безпочвени са, защото вече бе разбрал, че с помощта за фермата няма да спечели доверието ѝ.

— Не познавам нито родителите ти, нито дядо ти, така че не бих могъл да ти обясня защо са постъпили по този начин, но мога да ти обеща, че аз никога няма да спра да те обичам. Докато ме искаш, аз ще бъда до теб. Никога няма да си отида, освен ако ти не ме изгониш.

— Не говори за никога, нито за това, че аз бих могла да те изгоня — помоли Кортни. — Просто ме прегърни. Ръцете ти са сигурни, истински и дори когато любовта ти вече няма да е достатъчно силна, за да ме сгрыва, ще има какво да си спомням. — Когато Сет се опита да протестира, Кортни го накара да замълчи с целувка. — Не давай обещания. Просто ме прегърни.

И Сет я прегърна, но през цялото време продължи да се чуди дали ще успее да убеди Кортни, че тя заслужава да бъде обичана, че семейството ѝ не я е захвърлило поради нейна грешка. Чувстваше се безсилен да се пребори с дракона, който стоеше помежду им, дракон, който засега изглеждаше безсмъртен.

По-късно същата вечер телефонът звънна — дълго и настоятелно, въпреки това никой не го вдигна. Позвъня отново късно през нощта, но Кортни бе заспала и не го чу.

10.

Кортни се учуди, когато видя Клей Марчмънт да идва откъм паркинга, учуди се още повече, щом забеляза крачещия зад него Джери Фланъри. Не можеше да го понася, но той бе близък приятел на дядо й и затова Кортни бе вежлива с него.

Беше направил парите си в бизнеса с недвижими имоти, но на около две мили имаше и ферма, в която отглеждаше коне. През годините двамата с дядо й се състезаваха кой ще отгледа по-добър жребец и Клонингер винаги печелеше до последното десетилетие.

— Тук ли е Тед? — попита Клей, като пропусна да я поздрави, както правеше обикновено. Изглеждаше толкова сериозен, че Кортни разбра — нещо не беше наред.

— В офиса си е. Мога ли да ви помогна?

— Много се надявам — промърмори Клей и хвърли поглед на Фланъри, — но искам и Тед да присъства на разговора.

Насочиха се към офиса в мълчание, още едно необичайно обстоятелство. Кортни се опитваше да отгатне причината за неочакваното им посещение.

— Май открихме още от дълговете на дядо ти — започна Клей веднага щом се разположиха в офиса на Тед. — Ще оставя мистър Фланъри да ти съобщи това, което ми каза преди час.

— Съжалявам, че ви създавам притеснения — поде Фланъри и насочи твърдия си преценяващ поглед към Кортни. — Когато дядо ви ме помоли за пари, мислех, че ще мога да му дам заем за неопределено време...

— Но вие имате стабилни финансови резерви — прекъсна го Кортни, тонът й беше циничен.

Фланъри не изглеждаше доволен.

— Нищо подобно, мис Клонингер — каза с усмивка, която дори не се опита да направи да изглежда искрена. — В момента имам възможност да сключа сделка, която е прекалено изгодна, за да я

пропусна. Всичките ми пари понастоящем са вложени и затова си помислих за милиона, който ми дължите.

— Един милион долара! — Лицето на Тед стана бяло като чаршаф.

С неимоверни усилия Кортни успя да запази спокойствие, но стомахът ѝ се сви на топка. Нямаше ли най-сетне дълговете на дядо ѝ да свършат? Макар и напоследък фермата да носеше добра печалба, Кортни не бе сигурна, че ще могат да покрият това ново искане.

— Какви са сроковете ви? — попита Кортни студено.

— Не бих искал да ви натоварвам с детайлите, мисля, че ще мога да се разбера с адвоката ви.

— Аз одобрявам всяко решение, касаещо фермата — осведоми го Кортни. Челюстта ѝ се беше сковала и едва произнасяше думите. — Какви са сроковете ви?

— Дядо ви искаше парите веднага и мисля, че, за да му отдам дължимото, трябва да направя същото. — Кортни не вярваше на ушите се. Съдейки по израженията на лицата им, Клей и Тед — също. — Дядо ви не искаше да плаща лихва — смяташе, че проблемът е краткосрочен, затова се споразумяхме да му дам шестстотин хиляди и да ми надплати по двеста хиляди за всяка следваща година, докато ми върне дълга. В случай че не си получа парите до три години, лихвата ставаше двадесет и пет процента.

— Двадесет и пет процента! Излиза, че само лихвата е четвърт милион долара.

— А да не говорим за тридесет и трите процента от първите две години — отбеляза Клей.

— Ако дядо ви беше се издължил още в края на първата година, нямаше да има допълнителни разходи.

Беше невъзможно през следващата година фермата да донесе печалба от един милион двеста и петдесет хиляди, дори ако се смятат приходите от Гас.

— Добре, ще ви платя до края на годината — каза Кортни и се изправи. — Ако това е всичко...

Фланъри не помръдна.

— Всъщност не е — каза той с непоколебима усмивка. — Нуждая се от парите сега.

— Съжалявам, но ги нямам. Ще се наложи да почакате.

— Страхувам се, че е невъзможно. Според договора мога да си получа парите в брой в рамките на деветдесет дни след поискването. Дори и това е много.

Дъхът на Кортни секна.

— Не мога да повярвам, че дядо ми е подписал толкова глупаво споразумение, дори ако е бил сигурен, че ще успее да ви се изплати за три години.

Фланъри студено изглежда Клей.

— Той има доказателство — потвърди Клей. — В куфарчето ми е.

Кортни се отпусна на стола си, докато Тед вземаше документа от Клей. Щеше да прегледа всяка една клауза, но Кортни вече не се съмняваше, че обвързването ще бъде потвърдено.

— Аз бях за джентълменско споразумение — поде отново Фланъри, — но дядо ви настоя да се изготви официален документ.

Дядо ми се оказа моята примка, помисли си Кортни. Ти си го притиснал, стар крадец такъв, и сега ще одереш моята кожа.

— Значи имам време до втори септември. Ще намеря парите дотогава. — Не знаеше как ще го направи, но в момента искаше само да се отърве от тази стара невестулка, за да може да мисли.

— Клей ми каза, че в момента имате някои затруднения — смънка Фланъри, без да подава признаци, че смята да си тръгва. — Имам идея, която може би ще ви облекчи малко.

Кортни присви очи.

— Както знаете, от време на време се занимавам с недвижими имоти. Мислех си, че ако нямате възможност да намерите парите, вероятно ще се съгласите да продадете няколко акра от земята си.

Кортни почти виждаше пред себе си меч, насочен към сърцето й.

— И колко точно акра имате предвид?

— Да не забравяме, че говорим за земя на ферма. Смятам, че две хиляди и петстотин долара за акър са добра цена, дори съм щедър. С други думи, четиристотин акра горе-долу ще покрият дълга.

Тед почти стана от стола си, но погледът на Кортни дори не трепна.

— И кои точно четиристотин акра от земята искате?

— Мисля, че земята около езерото и тази покрай рекичката ще свърши работа. — Посочената земя се намиреше в средата на Айڈъл

ауър. Дори ако Фланъри я използваше за коне, движението щеше да нанесе сериозни щети на фермата.

— И какво смятате да правите със земята, след като я получите?

— Още не съм решил. Тъкмо мислех за това.

— Но сигурно имате някакви идеи.

— Всъщност бих могъл да я използвам за коне, това е добър бизнес, а и няма да се наложи да правя допълнителни инвестиции.

— Но това не би ви струвало скъпо.

— Виждам, че сте наследила мозъка на дядо си — каза Фланъри.

Кое то е също толкова добре, колкото това, че наследих дълговете му, помисли си Кортни.

— Бих могъл да я разработя. Може би ще направя игрище за голф.

— Или да построите жилищен комплекс, или търговски център, или офис сгради — изсъска Кортни и се изправи. — Ще си получите парите, мистър Фланъри, в брой, на втори септември. А сега, ако ни извините...

— Не взимайте прибързани решения, девойче.

— Вече приключихме с бизнеса. Приятен ден!

Фланъри стана от стола си.

— Ще чакам да ми се обадите до края на седмицата — излая по посока на Клей.

Фланъри си тръгна, без дори да погледне към Кортни.

— Какви възможности имам? — обърна се Кортни към Клей. Не искаше нито да мисли, нито да чувства страха и отчаянието, които изпълваха сърцето ѝ. Беше успяла да преодолее всички други препятствия, щеше да се справи и с това.

— Невъзможно е да събереш толкова пари в брой за три месеца, без да продадеш нещо.

— Не мога ли да направя заем?

— Не можеш да си позволиш повече заеми, Кортни. Банките няма да ти дадат нито цент.

— Но дълговете ми не са чак толкова големи. Земята винаги остава като гаранция.

— Земята ти вече е ипотекирана, затова дядо ти е правил дългове.

— Въпреки това тя струва повече от размера на дълговете му.

— Не можеш да бъдеш сигурна. Открих нови дългове. Единият е в Аржентина.

— Но ти не си ми споменавал нищо за плащането им...

Клей изглеждаше озадачен.

— Досега успявах да отлагам изплащанията, но те трябва да започнат от следващата година.

— За каква сума говорим?

Клей й каза.

— Значи няма възможност да взема пари назаем?

— Никаква, поне докато фермата не започне да носи по-големи печалби. Никой няма да ти даде пари назаем, докато не докажеш, че ще можеш да ги върнеш. Няма да ти дадат, дори и ако вземат предвид бъдещите приходи от Гас.

— В такъв случай той просто ще трябва да чака.

— Няма да го направи, ако не му платиш до втори септември. Ще те съди.

След няколко часа главоблъскане тя още не бе намерила изход. Беше сигурна, че ще може да изплати дълга, ако Фланъри й даде време, дори при безумната лихва от двадесет и пет процента. Плашеше я това, че крайният срок беше септември.

— Този път наистина съм в капан — каза тя на Сет, когато го видя същия следобед.

— Бих ти дал тези пари в брой, ако ги имах, но ги нямам, не и през сезона на продажбите.

— Нямаше да ги взема, ако ми беше предложил — сръза го Кортни малко високомерно. — Да ти позволя да ми намериш наематели е едно, а да приема един милион долара — съвсем друго.

— В такъв случай какво смяташ да правиш?

— Не знам — сви рамене Кортни. — Имаш ли някакви идеи?

— Няколко, но нито една от тях няма да ти хареса.

— Прав си — кимна тя и направи опит да се усмихне, — но това не е основание да не те изслушам.

— Добре, първо, продай най-лошата си земя. Позволи ми да довърша — стрелна я с поглед Сет, защото Кортни се опита да го прекъсне. — Можеш да получиш по-добра цена от тази, която предлага Фланъри. Можеш да избираш кои парчета да продадеш, на кого, а

освен това би могла да поставиш условия какво могат да правят със земята новите собственици.

Кортни поклати глава.

— В момента земята е единственото нещо, от което мога да изкарвам пари. Не бива да я разпокъсвам.

— В такъв случай опитай комбинация. Продай къщата, едната кобила и едно жребче и съвсем малка част от земята, колкото да допълниш сумата.

Кортни отново поклати глава.

— Трябва да живея някъде, въпреки че наистина не ми е необходима толкова голяма сграда — допълни тя, когато Сет хвърли поглед към огромната къща и многозначително повдигна вежди. — А кобилата и жребчето ще ми трябват за в бъдеще.

— Оставих най-доброто предложение за накрая — обяви Сет сухо. — То е и най-лесният начин да намериш парите преди края на срока.

Кортни не можеше да си позволи да се надява на нещо. Това бе последното му предложение, а Сет все още не бе споменал Гас.

— Би могла да си намериш съсобственик за Гас. Ще продадеш само някаква част, която да покрие сумата.

Кортни се наежи.

— Ще притежаваш достатъчно, за да упражняваш пълен контрол и в същото време ще получиш парите. Гас дори още не е започнал да се състезава, а Бари ми каза, че вече е привлякъл вниманието. Хората говорят много, но винаги завършват с Гас. Бих могъл да получа милион за една трета от него. Ако приемеш, мога дори да се опитам да смъкна на една четвърт.

— Никога няма да продам Гас — повтори Кортни, но за пръв път почувства, че решимостта ѝ се разклаща. Нуждаеше се от всеки акър земя заради печалбите от нея, които щяха да и бъдат необходими, за да изплати ипотеката на фермата. Продажбата на къщата не се различаваше кой знае колко от започването на производствена дейност в средата на фермата, а нямаше да получи достатъчно пари, ако наложи ограничения. Без тях обаче купувачът можеше да прави каквото си поиска, включително да събори къщата и да изгради например мотел.

Но не и Гас! Той беше в центъра на всичко, което бе правила след смъртта на дядо си. Неговите печалби щяха да ѝ осигурят средства, с които можеше да възстанови някогашното величие на фермата, а не само да изплати дълговете.

— Не мога да продам Гас — изрече тя с тежка въздишка, — дори и част от него.

— Кортни, не ми е приятно, че аз съм човекът, който ти го казва — наистина би трябвало да го направи Клей, но ако не решиш да продадеш нещо, ще трябва да загубиш всичко.

— Това няма да се случи, докато продължавам да плащам дълговете си.

— Ако Фланъри започне да те съди, другите ти заемодатели могат да се присъединят. При настоящото ти финансово положение единственият начин да се измъкнеш ще бъде, ако обявиш, че си фалирала. Ако това се случи, рискуваш да изгубиш и фермата, и конете. Ако Фланъри или някой друг успее да убеди съдията, че няма да можеш да изплатиш дълговете си, той може да вземе решение да продадеш земята и конете си, ако сметне, че това е най-добрият начин да бъдат удовлетворени кредиторите ти.

Кортни се почувства като в тъмен лабиринт. Независимо в коя посока тръгваше, нещата ставаха все по-лоши. Нито Тед, нито Клей, нито Сет можеха да измислят начин да излезе от положението без да продава. Как тогава смяташе да успее? Все още обаче не искаше да се съгласи да продаде Гас, нито дори част от него.

— Ще помисля върху това — промълви тя. По изражението на Сет разбра, че е изненадан. — Не съм глупава. Знам, че нямам избор, но засега не желая да се предавам. Ще ти кажа какво съм решила след няколко дни.

— Най-добре е да си готова с отговора до края на седмицата. — Сет направи пауза. — Бих искал да мога да ти предложа нещо друго, знам колко много значи за теб Гас.

— Никой не знае какво означава Гас за мен — процеди през зъби Кортни. — Това ще бъде като да разкъсат сърцето ми.

— Добре, нека бъде така. Ще ти се обадя вечерта.

— Няма да съм взела решение.

— Знам, но ще ти се обадя. — Целуна я бързо и си тръгна.

Кортни се насочи към къщата толкова унесено, че почти затисна Хамлет с вратата. Позвъни на треньора на Гас. Както и предполагаше, него го нямаше, но тя остави съобщение да ѝ се обади веднага щом се върне. Започна да обикаля къщата и както обикновено правеше в трудни моменти, се спря пред портрета на дядо си.

— Никога ли не си почиваш? — попита на глас. — Тъкмо ме бе оставил да мисля, че ще се справя, и ме изненада с друг дълг. — Обърна се ядосано към портрета на отсрещната стена. — Ти мразеше това място — изкрещя към баща си. — Каза на дядо, че ти се иска да го видиш превърнато в пепел. Е, както изглежда, желанието ти ще се сбъдне.

Макар да се опитваше да убеди себе си и другите в обратното, всичко, което някога бе искала от живота си, бе някой, който да я обича, някой, който да я подкрепя, когато нещата тръгнат зле, някой, който да стои зад нея, когато се налага да взема трудни решения. Но тя отблъскваше хората. Всеки път, когато изпадаше в критичен момент, Кортни застава в празната стая, посрещаше бъдещето сама, преследвана от миналото.

Баща ѝ сякаш я гледаше с меланхолична усмивка.

Откакто почина дядо ѝ, Кортни смяташе, че Гас и фермата са всичко, което ѝ е останало на света, но тази безкрайна борба за съществуване разкъсваше сърцето ѝ. Сега изглежда щеше да изгуби всичко точно преди Гас да започне да се състезава и да ѝ помага да изправи фермата на крака.

Натрапчивият звън на телефона прекъсна мислите ѝ.

— Бари? Кортни Клонингер... Радвам се, че Гас се справя толкова добре... Да, получавам отчетите ти всяка седмица. Виж, знам, че говорихме да работиш бавно с него, но нещо се случи и много бързо трябва да намеря пари в брой... Един милион долара... Няма нужда да ми казваш, че е голяма сума. Можеш ли да ускориш програмата му?... Не, не искам да го пускаш да се състезава преди да е готов, но трябва да има лесни надбягвания... Толкова много, колкото ти е възможно... Толкова малко? Но това няма да покрие и половината от сумата, която ми трябва... Сигурен ли си, че това е всичко? Никога не съм осъзнавала колко надбягвания са необходими, за да спечелиш един милион долара... Добре, планирай участие в двете големи и си дръж очите отворени, може да излезе още нещо... Знаем, но три надбягвания

за два месеца не са прекалено много... Ще те посетя следващата седмица. Тогава ще можем да поговорим по-подробно... Добре, ти също. Чао.

Кортни крачеше напред-назад, докато говореше по телефона, беше прекалено напрегната, за да седне, но сега, след като поредната възможност ѝ бе отнета, се почувства твърде слаба, за да стои на крака, и се отпусна на дивана. Толкова дълго седя без да помръдне, че Хамлет се предаде и заспа.

Беше ѝ останало само едно — трябваше да се обади на баща си.

Цялото ѝ тяло се разтрепери при мисълта, че ще говори с него. В продължение на няколко месеца след смъртта на дядо си Кортни живееше в страх, че баща ѝ може да се появи и тя ще се изправи лице в лице с тази страна от живота си.

Но така или иначе той все още беше жив, все още ѝ беше баща, а дядото беше казал на Кортни, че е и много богат. Обаче как би могла да му телефонира, за да иска пари?

Трябваше ѝ само един миг, за да осъзнае, че или трябва да пожертва гордостта си, или да изгуби всичко. Това беше единствената възможност, която ѝ бе останала. Трябваше да му се обади.

С несигурни пръсти Кортни набра номера. Направи грешка и започна да избира наново. Най-сетне се свърза. Може и да не е в Хонконг, помисли си тя. Сигналът е толкова силен, сякаш звъня на съседите. Изведнъж спря да ѝ дава свободно. Някой бе вдигнал телефона. Останала без дъх, Кортни чакаше да чуе гласа на баща си за пръв път от двадесет години.

— Здравейте — изрече изтънчен женски глас. — На телефона е мисис Стефан Клонингер. С какво мога да ви бъда полезна?

Жена му! Той се бе оженил. Кортни постави слушалката.

— Можеш да търсиш съсобственици за Гас — изкрещя на Сет два дни по-късно. — Но няма да продам повече от една четвърт от него.

Кортни беше в ужасно настроение и не я бе грижа дали е прозвучала грубо. Беше опитала да се свърже с баща си още два пъти. Първия път не вдигна никой. Втория се обади същата жена, сега говореше на японски — или поне звучеше така. Кортни отново

затвори. Не знаеше защо, но да говори с жената, заела мястото на майка ѝ, бе дори по-лошо, отколкото да чуе баща си. В крайна сметка реши, че изобщо не може да говори с него, а още по-малко — да го моли за пари.

— Не мога да гарантирам нищо, но би трябвало да успея да намеря клиент, който ще плати един милион за една четвърт от коня.

— Смятат те за страхотен търговец — вметна саркастично Кортни. — Докажи го. — Фактът, че Сет бе неимоверно внимателен, само я ядоса.

— От голямо значение са представянето на Гас в последните тренировки, клюките и това дали ще успея да намеря поне двама купувачи, желаещи да наддават.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да го подценят, нали? — кресна тя. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че Гас не си струва парите или че не можеш да го продадеш за сумата, която ми трябва? Може би трябва да си потърся друг търговец на коне...

— Опитвам се да ти кажа да не ме поставяш в положението на човек с вързани ръце — отговори тихо Сет. — Първо ще говоря с Бари. Ще изберем най-подходящия момент за продажба. Най-добре е да се продава след голямо надбягване, но понякога и продажбата непосредствено преди такова върши същата работа.

— Добре.

— Данъците ще погълнат голяма част от продажната цена. Ще трябва да го продадем с двеста хиляди по-скъпо, което означава да отстъпиш по-голям дял от жребца.

Кортни избухна. Сет я слушаше в мълчание, но когато тя премина на лични обиди, търпението му се изчерпа.

— Спри дотук.

Студенината в сивите му очи накара Кортни да спре на границата на поредното избухване.

— Вината за настоящата ситуация наистина не е твоя, но не е и моя. Ако изпадането в детински обвинения ще промени нещо, готов съм да те изслушам. Само че това няма да стане и ти го знаеш. Нуждаеш се от пари и трябва да продадеш нещо, за да ги получиш. Такива са фактите и трябва да живееш с тях. Не очаквам да им се зарадваш, но поне ги приеми като зрял човек.

— Прав си — въздъхна Кортни, но не можеше да забрави, че когато Сет се появи за пръв път в Айдъл ауър, то беше, за да продаде Гас. Сега имаше шанса да го направи. Въпросът, който Кортни не искаше да си задава, но той непрекъснато се въртеше в главата ѝ, бе дали Сет ще продължи да я посещава и след продажбата на жребца. Знаеше, че съмненията са продиктувани от миналото ѝ, когато никой не я даряваше с любовта си, но въпреки това не можеше да преодолее себе си. Това, че Сет ѝ бе казал, че я обича, не промени нещата. Любовта му все още не бе надживяла нито една криза. — Не те обвинявам, но не мога да приема всичко това спокойно. Искам да ме информираш за всичко, което става. Не желая да бъда страничен наблюдател.

Обаче когато два дни по-късно отиде да види жребчето си, Кортни вече не бе сигурна, че нямаше да е по-лесно да си стои настрана. Гас изглеждаше великолепно, а резултатите от тренировките бяха отлични.

— Добър кон е — каза Бари. — Но е станал дори по-добър в резултат на заниманията ти с него. — Усмихна се. — Разказвам на всички каква добра работа си свършила. Не се изненадвай, ако бъдеш затрупана с жребчета тази есен.

Докато наблюдаваше как Гас тича по пистата, сърцето ѝ се късаше от мисълта, че трябва да продаде част от него.

— Надбягването за млади жребчета е чак след три седмици, а той вече е готов.

— Мислиш ли, че ще спечели? — Кортни не можеше да повярва, че задава такъв въпрос, не и след като самата тя винаги бе твърдяла, че ще стане шампион.

— Със сигурност — кимна Бари. — Никой не може да му бъде конкуренция, с изключение на коня на Фланъри.

Кортни почувства как гърлото ѝ се стегна.

— Конят на Фланъри?

— Не знаеше ли? Този път има добър жребец. Никой не може да го победи вече в пето състезание.

— Той няма ли да участва в Младите жребчета?

— Не, но ще се сблъскаме с него в състезанието Млади надежди.

— И?

— Според моите пари Гас ще го разбие.

Кортни се опита да се успокои с увереността на Бари, но да загуби от коня на Фланъри щеше да е тежко, най-тежкото поражение.

— С Бари сме на едно мнение, че трябва да насрочим продажбата за деня след надбягването за млади жребци — каза Сет седмица по-късно. — Можем да го закараме в Саратога. Всички купувачи ще бъдат там за търга. Не би могло да има по-добро стечение на обстоятелствата.

— Сериозно ти казвам, че няма да продам повече от двадесет и пет процента.

— Както се очертават нещата, няма да се наложи да го правиш.

Две седмици по-късно Кортни стоеше на мястото, отредено за победителя, и приемаше поздравления за лесната победа на Гас в надбягването за млади жребци. Още преди тя да си тръгне, телевизионният журналист започна да говори за евентуалния сблъсък между Гас и Гордостта на Фланъри през следващия месец в състезанието Млади надежди.

— Винаги сме знаели, че е добър кон — каза Кортни на журналиста, — просто до днес не знаехме колко е добър.

— Треньорът ми каза, че ще се надбягва и в Млади надежди. Знаете, че и конят на Фланъри ще участва. Досега не е имало жребец, който на финала да е по-малко от пет стъпки след него.

— Очакваме срещата с коня на Фланъри — отговори Бари, защото думите заседнаха в гърлото на Кортни.

— Той и дядо ми се конкурираха на приятелски начала в продължение на години — успя да изрече Кортни. — Смятам да продължа традицията.

— Насрочен е за десети — съобщи ѝ Сет по телефона. Беше прелетял над цялата страна.

Кортни би дала половината от печалбата на Гас, за да бъде в прегръдките му.

— Ще дойда.

— Виждам, че предния ден ще се надбягва в Саратога спешъл.

— Решихме, че му трябва още състезателен опит, за да е готов за Млади надежди. Кой са купувачите?

— Не ги познаваш — рече Сет, — но не съм поканил никого, който не би се съгласил ти да имаш пълен контрол. Казал съм на всеки един от тях, че всичко, което купуват, е честта да плащат една четвърт от сметките му и да стоят до теб на мястото, отредено за победителя. Ще се изненадаш какъв стимул се оказва това. Липсваш ми.

И ти на мен — промълви Кортни. — Знаеш, че не мислех нито едно от нещата, които ти наговорих, нали?

— Никога не е било иначе. Просто мислех, че езикът е малко шокиращ.

— Мога да започна да употребявам ужасно като Марша.

— Повече ми харесва като ругаеш на английски. Иначе как си? Репортерите още ли те притесняват?

— Не ме последваха в Лексингтън — каза тя и направи пауза. — Ще пристигна преди състезанието. Ти ще бъдеш ли там?

— Не по-рано от десети сутринта. Запази обяда за мен.

— Привилегии за победителя?

— Нещо такова.

Но Кортни не се чувстваше като победител. Беше внесла печалбата на Гас в банката с надеждата да си купи кобила през есента. Но това, че правеше първите стъпки към връщането на фермата в редиците на най-добрите коневъдни стопанства, не ѝ донесе щастието и удовлетворението, които очакваше. А и не би могло да е така, при положение че над главата ѝ бе надвиснала заплахата от продажбата на Гас. Никога нямаше да привикне с факта, че някой друг ще притежава част от него. Беше същото като да притежава част от самата нея.

— Досаждат ли ти? — попита Кортни Бари, след като отпрати последния нахален репортер. Не бе ѝ останала и минута свободна след като Гас спечели Саратога спешъл предния ден.

— Непрекъснато. Той е единственият, за който се смята, че би могъл да конкурира Гордостта на Фланъри. Спорят за това цял месец. Но Гас става по-добър с всеки изминал ден. Само като си помисля какъв би могъл да стане, се плаша. Ако залагах, щях да го направя с огромна сума, и то във Вегас. Със сигурност след Млади надежди Гас ще се радва на продължителна слава. Засега обаче никой не вярва, че би могъл да победи Гордостта на Фланъри.

— Аз също не залагам — отговори Кортни разсеяно, — дори и когато имам пари.

— Идва Сет с неговите купувачи — промърмори Бари. — Време е да завъртим рулетката, но ми се иска да не се налагаше да продаваме нито част от Гас.

— Не би могъл да желаеш това повече от мен — продължи горчиво Кортни и се обърна към потенциалните купувачи.

— Трябва да му призная, че е намерил хора, които наистина са заинтересовани — прошепна Бари. — Али Хайам е най-проспериращият арабин. На дядо ти би му се завило свят, ако знаеше по колко харчи за коне всяка година. Англичанинът е Бари Хайт-Уилкинс. Той наследи половината английска провинция и както изглежда, е решил да я напълни с коне. Другият е Ито Сузо. Не знам с какво се занимава, но купува коне, докато във фургона не остане празно място.

За изненада на Кортни никой не очакваше от нея да участва в дискусията. Конярят изведе Гас от бокса и тримата започнаха да задават въпроси на Сет или Бари. В съответствие с английската резервираност и пренебрежителността на арабите никой не й обръщаше внимание. Кортни нямаше нищо против. Беше сигурна, че ако отвори уста, ще каже нещо неподходящо.

Сет също не говореше много, само от време на време задаваше въпроси, за да осигури участието на всички в разговора. Най-сетне, след почти двадесет минути, Сет обяви, че е време за наддаването.

— Цената е фиксирана на милион и двеста хиляди щатски долара — информира той. — Ще наддавате за частта от коня, която ще купите.

— Не съществува ли възможност да купя целия кон? — попита мистър Сузо.

— Никаква.

— Четиридесет процента — каза Хайт-Уилкинс.

— Тридесет и пет — отговори Хайям, но преди някой да успее да продължи наддаването, група хора изникна иззад ъгъла и врхлетя отгоре им.

— Този мъж ни каза, че смятате да продадете Червения феникс в чужбина — обърна се един от тълпата към Сет. — Защо не дадете на американците шанса да го запазят?

— Продаваме само процент от него — отговори Сет. — Мисля, че фиксираната цена е доста висока.

— Каква е цената?

— Милион и двеста. Въпросът е каква част ще бъде купена.

— Звучи като принудителна продажба поради необходимост от пари в брой.

— Контролът остава за основния собственик — каза Сет.

— Тридесет процента.

— Двадесет и девет.

— Американците са съгласни на двадесет и осем — каза ядосаният мъж.

— Нямате право да участвате в наддаването — процеди мистър Сузо. — Не сте поканени.

— Нашите пари са не по-лоши от нечийи други.

— Но чии са тези пари? — попита Хайт-Уилкинс. — Това частно предложение ли е, или представяте синдикат?

— Съжалявам, че не ви информирах за продажбата — намеси се Сет успокояващо, — но при положение че нямаме банкови гаранции, мистър Файърстоун, не мога да позволя...

— Аз имам банкови гаранции — включи се Андре Дюпонт. — Мога да ви напиша чек за цялата сума.

— Ще смъкна на двадесет и седем — изрече отчетливо Хайт-Уилкинс.

— Двадесет и шест — изстреля Хайам.

— Двадесет и пет — обявиха в един глас Файърстоун и Дюпонт.

— Мистър Камерън, протестирам срещу присъствието на тези хора. Вие ме уверихте...

— Че няма да имате други конкуренти освен английски фермер и източен шейх — прекъсна го Файърстоун. — Няма да откраднете този кон толкова лесно.

Озадачена, Кортни слушаше спора, който се разгаряше, независимо от усилията на Сет да успокои духовете. Не след дълго всички започнаха да си разменят обиди. Репортерите, подушили интересна история, приближаваха микрофоните си към устите на спорещите толкова, колкото се осмеляваха.

Кортни изтръпна при мисълта за заглавията, които щяха да излязат на следващия ден.

— Продажбата приключи — извика тя. Микрофоните моментално бяха насочени към нея. — Съжалявам, ако сме ви създали неприятности, но продажбата се отлага.

— Но вие ме уверихте, че конят със сигурност ще бъде продаден — изненада се Хайам на Сет.

— Мистър Камерън няма нищо общо с това — изрече сухо Кортни. — Червеният феникс е мой и аз няма да го продавам.

Американците и репортерите изглеждаха доволни. Сет бе ядосан, а тримата купувачи — бесни.

— Но вие ни уверихте в продажбата — повтори посинелият мистър Хайам. — Не можете да се отметнете от думата си.

— Съжалявам, но конят е собственост на мис Клонингер.

— Тя е жена — процеди Хайам, сякаш при тези думи Кортни щеше да изчезне.

— Нерационална жена, но въпреки това тя е собственикът — добави Хайт-Уилкинс. — Трябва да избирате клиентите си по-внимателно, мистър Камерън, иначе в скоро време купувачите ви силно ще намалеят.

— Не ми се обаждайте, когато промените решението си — каза Хайам на Сет, грубо игнорирайки Кортни. — Няма да проявя интерес.

— Аз съм смъртно разочарован — изрече тихо Сузо и си тръгна.

— Съжалявам — каза Кортни на Сет, когато всички си отидоха, — но не можех да им позволя да получат Гас, не и след цялата тази борба.

— Нищо ли не разбираш от продажба на коне? — избухна Сет. — Толкова дълго ли си се крила в тази ферма, че мозъкът ти е станал неспособен да асимилира нещо по-сложно от мускули и правила за отглеждане на коне. Тази борба, както я нарече, щеше да ти осигури парите за двадесет процента, ако не и по-малко. Мислиш ли, че случайно съм подбрал купувачи от три различни страни? Мислиш ли, че просто ей така се е случило петима от най-богатите американци да присъстват в Саратога и че просто ей така те са се появили в началото на наддаването? И кой мислиш, че подкокороса репортерите да направят така, че купувачите да се засегнат на национална чест?

Едва си пое дъх, втрещен яростно в лицето ѝ.

— По дяволите, Кортни, работих върху тази продажба почти цял месец, планирах всичко до последния детайл, а ти прати всичко по

дяволите със сляпата си решимост да притежаваш всеки косъм от този проклет кон. Е, добре, имаш го, поне докато Фланъри и съдът ти позволят да го задържиш, но следващия път недей да идваш при мен. Ще трябва да се измъкваш от това сама. Ти така или иначе обичаш да правиш всичко сама, нали?

— Сет, моля те, аз не разбрах...

— Трябва да ме извиниш. Току-що разкара трима от най-добрите ми купувачи и сега ще трябва да опитам да ги омилостивя, в противен случай няма да се учудя, ако се наложи да седна на съдебната скамейка редом с теб.

— Сет, толкова съжалявам! Нямах предвид...

Но Сет не я слушаше, беше си тръгнал.

Сет беше толкова ядосан, че не посмя веднага да последва разочарованите си клиенти. Не би могъл да ги успокои, при положение че самият той е бесен. Винаги бе знаел, че Кортни няма ясна представа за реалността и че не може да се оправя с финансовата страна на нещата, но мислеше, че е достатъчно разумна, за да го остави той да сключи сделката. Нима не вярваше в способността му да получи максимална сума, като продаде минимална част от Гас? Беше му казала, че го смята за най-добрия търговец на коне в Кентъки. Когато най-сетне получи шанса да ѝ докаже, че наистина е така, самата тя провали всичко.

Знаеше колко много означава Гас за нея. Точно затова положи толкова усилия да организира уникална продажба. Беше работил дори по-добре, отколкото се надяваше. Вероятно би могъл да получи парите за петнадесет процента. Всеки би се заклел, че Сет е гений.

Сега обаче бе по-вероятно да го мислят за глупак, който е рискувал професионалния си статут, за да се опита да спаси жена, твърдо решена да стигне до съдебната скамейка поради фалит.

Защо Кортни не можеше да му вярва? Той знаеше много повече от нея за света на бизнеса. За бизнеса с коне — също. Беше по-сведущ в правенето на обективни преценки и вземането на критични решения. Искаше само да използва познанията и опита си, за да ѝ помогне, да я закриля. Ако само му позволеше, щеше за по-малко от година да разработи фермата така, че бързо да започне да носи печалба. Нямаше

нищо против работата. Обичаше Кортни. Би направил всичко заради нея.

По-добре опитай да се измъкнеш от тази грешка, шепнеше гласчето вътре в него. Досаждаше му от няколко дни, предупреждаваше го да не се влюбва в Кортни, да не отдава сърцето си на жена като нея, защото ще бъде отхвърлен. Сет се оправдаваше с това, че вече е твърде късно за превантивни мерки, че вече е загубил сърцето си. В такъв случай бъди благодарен, че ти се дава втори шанс да се измъкнеш, подтикваше го гласчето. Бягай!

Сет нямаше намерение да бяга. Обичаше Кортни. Нищо не би могло да промени това. Той не искаше да го променя, но мислеше, че е по-добре да стои настрана, докато се успокои. Освен това така Кортни щеше да има време да разбере, че е постъпила глупаво, обръщайки гръб на помощта му.

11.

Не бяха се чували повече от седмица. Сет не ѝ бе звънял, а тя нямаше куража да му се обади. Беше си припомняла всяка дума, всяко действие от онази ужасна продажба, но не можа да открие нищо, което е трябвало да ѝ подсказже, че всичко е било нагласено. Освен това, ако тя би могла да се досети, че е така, купувачите също биха разкрили замисъла. Бари каза, че в Саратога още се говори за случая и че клиентите на Сет продължават да се държат на дистанция. Кортни се чувстваше ужасно виновна всеки път, когато си помислеше за Сет, а това бе почти непрекъснато.

Наложи си да спре да крачи нагоре-надолу из библиотеката. Взе последния брой на Дейли Рейсинг форм, но пак го остави. Половината първа страница бе заета от снимка на Гордостта на Фланъри. Беше спечелил надбягването Станфорд и беше фаворитът на залаганията за Млади надежди. Някои от хората, които събираха облозите, вече правеха оферти за дербито в Кентъки следващата година. Статии, предвиждащи, че той ще бъде новият двегодишен шампион, излизаха във вестниците почти всеки ден. Изглежда всички бяха забравили за Гас, който също бе победител.

Надявам се, че Бари ще заложи на Гас, помисли си Кортни.

Изведнъж я осени толкова шокираща мисъл, че тя почти се строполи на един стол. Веднага опита да я отхвърли, но идеята не се поддаде. Кортни я изучава от различни ъгли в продължение на петнадесет минути, отново я отхвърли и излезе да довърши задълженията си. Във вихъра на работата успя да забрави безумната мисъл, но в мига, в който се прибра в къщата, тя отново я обсеби.

Каквото и да правеше, не можеше да я изхвърли от главата си. През остатък от вечерта и безсънната нощ идеята непрекъснато я преследваше. Беше доста налудничава, но не неизпълнима. А ако успееше да я осъществи, щеше да се избави от заплахите на Фланъри и дълга към него. Ако ли не — положението ѝ нямаше да стане много

по-лошо от сегашното. Оставаше и възможността да се обади на баща си.

Всеки път обаче, когато решише, че не трябва да прави нещо, което самата тя не може да приеме, нещо, което е в разрыв с всичко, на което я бяха учили, Кортни си спомняше ядосаното изражение на Сет. Не би могла да застане лице в лице с него, докато не измисли начин да се разплати с Фланъри. Тя не само се бе отказала от помощта му. Нещо повече, бе му го заявила в лицето в присъствието на няколко репортери и на едни от най-богатите мъже в света. Беше го изложила на сплетни в бизнес средите и на клюки във вестниците.

След една сутрин на стомашно неразположение Кортни най-сетне се реши. Ако се обадеше на баща си, щеше да изгуби своята гордост, а и без това не ѝ бе останало много от нея. Още една грешка не би могла прекалено да влоши нещата.

Чудеше се дали да посети Фланъри, или да му звънне по телефона, но реши, че ще е по-добре да се обади. Трябваше тя да командва ситуацията. Съмняваше се, че ще може да контролира изражението на лицето си — изобщо не харесваше Фланъри, а успехът на плана беше прекалено важен за нея, но със сигурност щеше да се справи с гласа си.

Внимателно планира всяка дума, която щеше да изрече, вземаше предвид дори възможните отговори. Едва след като се увери, че е обмислила всичко, вдигна телефона. Ако Сет можеше да планира всеки детайл от продажбата, значи можеше и тя.

Фланъри беше излязъл, но все пак ѝ се обади преди тя съвсем да се нервира. Много внимателно Кортни постави микрофона на преносимия касетофон до слушалката

— Обажда се Кортни Клонингер. Поздравявам ви с победата на Гордостта на Фланъри в Станфорд. — Използваше напевния говор, който бяха усъвършенствали като деца с Марша, докато си играеха на дами от висшето общество. — Сигурно е било доста зрелищно... — Опитва се да прозвучи безгрижно, това бе всичко, което можеше да направи, за да не се разтрепери гласът ѝ. — Е, дядо ми винаги е казвал, че някой ден ще отгледате наистина добър кон... Да, знам какво е родословието му и трябва да ви призная, че макар и съвсем малко, то ме притеснява. Не мислите ли, че до известна степен му липсва издръжливост? О, опазил ме господ, не искам да кажа, че обикновен

кон би могъл да го победи, но какво ще стане, ако насреща му се изправи истински добър жребец като Червения феникс например. Гордостта на Фланъри може доста да се затрудни... Мистър Фланъри, не се опитвам да подценявам коня ви, но моят треньор казва, че Червения феникс може да го победи като нищо...

Бари не бе казвал нищо подобно, но в момента Кортни не би се спряла пред една лъжа.

— Знам колко се гордеете с коня си и затова ви се обаждам. Предположих, че вместо да го видите победен от Червения феникс, бихте предпочели да го пуснете в друго състезание... Мистър Фланъри! Не бива да говорите така по телефона. Просто се опитвах да ви помогна. Ако не се притеснявате, че Червения феникс може да победи вашия кон пред всички членове на жокейския клуб, аз няма... Естествено, че съм готова да гарантирам моите думи с парите си... Знаете, че не мога да направя това, но може би нещо друго. Ако Червения феникс спечели, няма да искате пари в брой за дълга ми, а ще ми позволите да ви се изплатя без лихва, и то за толкова време, за колкото мога да го направя... Разбира се, не бих си и помислила да ви притискам. Но ако не сте сигурен, че Гордостта на Фланъри ще победи Червения феникс... Не виждам причина да ви плащам нещо, ако изгубя. Вие ще си получите парите във всички случаи... Е, аз ще се съглася да не разказвам на всички, че сте се възползвали от един умиращ мъж и сте му заели шестдесет хиляди долара при тридесет и три процента лихва. Коневъдите са солидарни помежду си, мистър Фланъри, и ще се наложи да напуснете Лексингтън, ако това се разчуе... Би трябвало да ви е срам да отправяте такива думи към една дама... Не всички жени са глупави, дори ако са дами, но аз все още мисля, че не бихте искали това да се разчуе... Не е много вежливо от ваша страна да наричате една дама лъжкиня, а не е и особено умно, имайки предвид, че записвам целия ни разговор... Мистър Фланъри! Изчервих се от вашите думи. Боя се, че ще трябва да ви затворя телефона... Но запомнете малкия ни бас и моя запис.

Кортни затвори слушалката и се строполи на дивана. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че я заболяха гърдите. Наложил си да стане и да обиколи бавно стаята, като си поема дълбоко въздух. Засега не беше приключила. Най-рискованата част от плана все още предстоеше.

Пет минути по-късно тя отново беше до телефона, този път звънеше на съпруга на Марша Рибсдейл в Англия.

— Здравей, Джералд, ти ли си? Кортни се обажда. Не, недей да викаш Марша — каза бързо. Вече говорих с нея за бебето тази седмица. Искам да говоря с теб... Благодаря, винаги съм знаела, че е добър кон. Виж, не ми е приятно, че те притеснявам, но просто не знам към кого друг да се обърна. Налага се да направя нещо, което трябва да стане в абсолютна тайна.

Въпреки дузината експлозивни, Кортни все пак успя да обясни на Джералд какво иска и се съгласи да изчака вкъщи, докато той ѝ се обади.

Вече гризеше последния си останал нокът, когато телефонът звънна.

— Открих няколко различни залагания, но шансовете са шест към едно. Кортни, ужасно сигурна ли си, че искаш да направиш това?

— Аз съм абсолютно ужасно сигурна, че не искам да го правя, но нямам избор. Искам да заложиш общо двеста хиляди долара на всички възможни места. Трябва да събере един милион долара.

— А какво ще стане, ако този твой ужасен кон не спечели? Може да се забави на вратата, да стъпи накриво или да хване някаква болест. В Англия заложените пари никога на се връщат поради никакви причини.

— Знам. Но американските банки не дават заеми на ферми, които вече са затънали в дългове. Така че ще ти превода парите веднага.

— Защо не направиш това в Америка? Сигурно има залагания и на пистата.

— Ако заложа толкова пари за Гас на пистата или във Вегас, ще проваля залаганията. Ако пък го направя при един от хората, които събират облозите на конните надбягвания, вероятно ще бъда арестувана. Освен това е абсолютно задължително никой да не разбере какво правя. В минутата, в която изтегля парите си, те ще напуснат Лексингтън. Кредиторите ми няма да заподозрат нищо, ако разберат, че съм изпратила парите на теб. Ще предположат, че купувам кон.

Последното обаждане на Кортни беше до банката. След като отново остави слушалката, измърмори молитва нито Тед, нито Клей да не разберат какво е направила, поне докато нервите ѝ се възстановят, а в най-добрия случай — до приключването на Млади надежди. Не

мислеше, че би могла да говори с когото и да било от двамата точно сега.

Що се отнася до Сет, тя изобщо не се осмеляваше да помисли за това какво би казал по въпроса. А още по-малко за това какво би направил на нейно място!

Две седмици по-късно Кортни все още не бе виждала Сет, но бе говорила с него по телефона. Реши обаче да не му казва нищо за уговорката си с Фланъри. Когато въпросите му станаха прекалено настоятелни, тя отговори, че след Млади надежди ще има още около седмица време, за да реши окончателно.

— Не ми оставяш много време за подготовка на продажбата.

— Сама ще се оправя — смънка Кортни. — Последния път изложих на риск репутацията ти. Не смятам да го правя отново.

Сет настоя, че не се притеснява за репутацията си, но Кортни бе непоколебима.

— Какво си намислила? — попита Сет.

— Тайна.

— Нищо лекомислено, надявам се.

Тя не бе сигурна, че ѝ е повярвал, но не можеше да повери тайната си на никого. Дори и на Тед.

— Ще видиш...

През следващите дни Кортни се опитваше да се държи така, сякаш няма никакви притеснения, но всъщност не можеше да спре да мисли за залозите. Поне дузина пъти всеки ден тя се чудеше как е могла да направи нещо толкова неразумно. Точно тя, която през живота си не се бе хващала на бас дори за никел, сега бе заложила почти всичко до последния си цент за някакво надбягване. Нямахше нужда да си припомня думите на дядо си, за да разбере, че е извършила глупост, но всеки път, когато обмисляше причините да постъпи така, достигаше до същото решение. Просто нямаше никаква алтернатива.

С надеждата да избегне колкото се може по-дълго предсъстезателната треска, Кортни остана в Лексингтън до последната минута. Когато пристигна в Саратога, това, че ще види Сет, а също и очакването на изхода от надбягванията, я развълнуваха толкова, че едва можеше да мисли. Реши, че в подобно състояние е по-добре да не се

вижда със Сет. Не искаше също да говори с Бари за Гас. Изобщо не ѝ се срещаше с никой от хората, които познаваше. Всъщност смяташе да наблюдава състезанието от стаята си в хотела.

Но след като пристигна там, промени решението си. Беше ужасно уплашена и нервна като котка, но не беше страхливка. Хвана такси и късно сутринта отиде на пистата.

Облякла бе зашеметяваща зелена рокля, избрана специално в тон с очите и косата ѝ. Дрехата подчертаваше тялото ѝ и Кортни се надяваше това също да не остане незабелязано. Носеше сламена шапка с огромна периферия, която я предпазваше както от слънцето, така и от любопитни погледи. Едва влязла в помещението за гости, Кортни бе приветствана от Катерина Офийл — най-нехаресваната от нея жена на света. Тъй като нямаше как да я избегне, Кортни ѝ хвърли усмивка и продължи напред.

— Кортни, Кортни Клонингер — крещеше Катерина с пълна сила и успя да информира всички, че собственичката на Червения феникс е пристигнала. — Чудех се кога ще дойдеш. Без малко щеше да закъснееш. Или може би прекалено се притесняваш да видиш как Червения феникс мери сили с Гордостта на Фланъри...

— Съвсем спокойна съм — почти се усмихна Кортни. Лъжкия! Беше изплашена до смърт.

Катерина внимателно огледа дрехите на Кортни. В погледа ѝ се четеше завист.

— Явно фермата не върви зле, след като можеш да си позволиш подобно облекло.

Повръща ми се от теб, помисли си Кортни.

— Чудя се за кого ли?

— За да впечатля теб, разбира се — избъбра Кортни с несигурен глас.

— Сет вече бе тук, търсеше те.

— Благодаря ти! — Кортни бе повече от готова да се махне.

— Ако приемеш един съвет от мен — продължи Катерина с престорена поверителност в гласа, — ти би трябвало да търсиш мистър Камерън. Голямата баракуда лесно може да излапа една малка рибка. А съдейки по това, което чувам, Сет май те е глътнал цялата.

Кортни се закова на мястото си.

— Надявам се, че зад думите ти не се крие само злоба.

— Не съм лицемерна — увери я Катерина с престорена искреност. — Просто знам, че си се крила зад оградата на фермата толкова дълго, че едва ли имаш представа какво става наоколо. Сет Камерън е красив мъж, но е и много умен. Не че се занимава с нещо незаконно, но всеки ден прави неща, за които ти не би си и помислила. Смятам, че е престъпление никой да не те предупреди за това.

— Да ме предупреди?

— За това, че купува дълговете ти.

Кортни се чувстваше доста изморена от последните две седмици, но щитовидната ѝ жлеза на минутата започна да изпраща големи дози адреналин към вените ѝ. Тя веднага застана нащрек, тялото ѝ се напрегна, а пръстите ѝ започнаха да мачкат портмонето, докато кожата не заскърца в знак на протест.

— Сет не купува дълговете ми...

— Знаех си, че не са ти казали — подхилна се Катерина, а престорената загриженост се опитваше да се пребори с триумфа в очите ѝ. — Всичко е много тайно — прошепна тя поверително, — но баща ми е сключил някои от договорите. Каза ми, че Сет купува всеки от дълговете, ти, до който може да се докопа. Татко не знае какво смята да прави с тях, но човек лесно може да се досети, че Сет няма търпение да се добере до Червения феникс, особено след като преди няколко седмици ти му провали сделката под носа.

— Това е само слух — процеди Кортни.

— Ако излизаше от фермата си, щеше да знаеш, че всеки в Лексингтън е наясно, че Сет винаги е искал да продаде жребца ти. Видели са го отново с онези купувачи, които ти толкова ядоса, когато отмени продажбата. Е, мисля, че разбираш за какво става въпрос.

— Не знам какво прави Сет. Не следя с кого се среща, нито какво върши — изрече Кортни с ледено презрение, — но имам абсолютно доверие в неговата почтеност.

— Е, може и да греша, разбира се, но поне съм те предупредила. Татко! — провикна се Катерина и изчезна в тълпата също толкова бързо, колкото се беше появила.

Кортни стоеше като вкаменена, а мислите ѝ препускаха. Дори не забеляза приближаването на Джералд Рибсдейл.

— Как си с нервите? Май не много добре — осведоми се Джералд и тя почти подскочи от гласа му.

— Стресна ме — въздъхна Кортни с облекчение.

— Ако почти четвърт милион от парите ми трябваше да се състезава в тези надбягвания, аз също щях да бъда притеснен. Предполагам, че фалшивата загриженост на Катерина никак не ти е помогнала.

— Чу ли я?

— Да, наред с още поне двадесет души.

— Не ме харесва повече, отколкото аз нея, но не мога да разбера защо би измисляла лъжи за Сет.

— Не знам какви са отношенията ти със Сет — Марша изобщо не ме информира, но той има репутацията на изключително етичен към клиентите си човек. Освен това е мъж, който никога не би позволил на чувствата си да се намесят в бизнеса.

— Имам пълна вяра в думите на Сет, а така също и в намеренията му.

— Добре. — Джералд сякаш й бе повярвал. — Сега ела да видим дали няма да можем да ти намерим чаша вино. Сигурно нервите ти са изпънати до крайност.

Така беше и след като Джералд се опита да я разсее с приказки за Марша и бебето, а после се оттегли, за да поговори с някои други приятели, Кортни реши да се прибере в хотела до началото на състезанието. Мислите й бяха объркани. Имаше нужда от време, за да ги приведе в ред, а клубът на гостите в Саратога съвсем не беше най-подходящото място за това. Прекалено много хора искаха да говорят с нея, за Гас и фермата, а Кортни не искаше да коментира нищо и с никого.

Повтаряше си отново и отново, че вярва на Сет и че той никога не би направил нещо, с което да я нарани. След всичко, което бе сторил за нея, бе оскърбително и подло от нейна страна да повярва на лъжите на Катерина.

Но не можеше да спре да се пита какво ще прави, ако Катерина излезе права.

Няколко мига по-късно пътуваше с такси към хотела.

Знаеше, че Сет не се опитва да я саботира — наистина го знаеше, но това, че е изкупил дълговете й, я ядоса. Нямаше право да й се меси. Дълговете си бяха нейни и трябваше да се оправя с тях сама. Не

можеше да разбере защо продължава да се бърка, при положение че му бе дала ясно да разбере, че не желае помощта му.

Колкото повече мислеше за новините, които ѝ бе тръснала Катерина, толкова повече се ядосваше. Каза си, че това е поредното доказателство за любовта му. Повтаряше си, че никой мъж не би пожертвал толкова пари ако сърцето му не е намесено. Успокояваше се, че няма никакво значение, че всички в Лексингтън знаят за провалите на дядо ѝ. Внушаваше си, че реагира остро, защото е разтревожена и нервна и почти не може да мисли от притеснение заради залога. Повтаряше си всичко това отново и отново и ставаше все по-ядосана.

Сет нямаше правото да поема нейните задължения, още повече зад гърба ѝ. Беше му обяснила защо трябва да се справи с тях сама, но той явно не разбираше. Да не би да си мисли, че тя не може да свърши нищо сама? Дали пък не се опасяваше, че Кортни може да загуби всичко, ако той не се намеси?

Не бяха минали и двадесет минути, откакто се бе прибрала в стаята, когато някой започна силно да блъска по вратата и гласът на Сет премина през бариерата между двамата. Без да мисли, без да е планирала или да се е подготвяла предварително, Кортни скочи, отвори вратата и се хвърли в ръцете му.

— Господи, липсваше ми — въздъхна Сет, когато устните им се разделиха.

— На мен също — отрони Кортни, като му позволи да я пренесе обратно в стаята и да затвори вратата.

— Дойдох веднага щом научих какво ти е наговорила Катерина. Заплаших я, че ще ѝ отсека главата на линията на финала, ако отново си отвори устата.

— Няма значение — усмихна се нежно Кортни и осъзна, че наистина нямаше значение за нея. — Не и докато съм в ръцете ти.

— Това ли имаш предвид? — попита Сет.

— Да, от много дни искам да ти го кажа, но не смеех да се обадя.

— Опасявах се, че още ми се сърдиш — измърмори Сет и целуна врата и ушите ѝ.

— Вече не се сърдя.

Страстта и желанието надвиха необходимостта от още думи. Ръцете им трескаво се движеха, надбягваха се със секундите, докато сваляха дрехите на двамата. Миг по-късно вече бяха в леглото, телата им се сплетоха, копнежът им бе усилен от емоциите, които доскоро ги разделяха. Сливането им нямаше нищо общо с нежността и ласките. Беше рязко, грубо и бързо.

Съвсем скоро и двамата свършиха, телата им моментално изгубиха емоциите и енергията си.

Сет проговори първи.

— Не съм купувал дълговете ти, нито пък имам намерение да ти отнема Гас или фермата. — Обърна се с лице към Кортни. — Просто с помощта на Клей преподписах няколко, за да ти осигуря повече време за изплащането.

Кортни седна и придърпа чаршафа, за да закрие гърдите си.

— Да не би да искаш да кажеш, че Клей също е замесен в това?

— Не, аз се набърках по свое желание, не послушах съвета му.

— Да, обаче всичките ти комбинации се оказаха безполезни, когато Фланъри се появи с неговия заем — промърмори Кортни, без да може да скрие раздражението в гласа си.

— Какво смяташ да правиш с Фланъри?

Тя отклони поглед.

— Не се тревожи за това.

— Не можеш да продължаваш да отлагаш неизбежното.

— Казах ти, ще се погрижа за това. — При вида на скептичната физиономия на Сет, изразяваща мъжкото му превъзходство, тя не успя да се сдържи: — Може и да съм се погрижила вече.

— Какво си направила?

Кортни тутакси пожела да бе държала езика си зад зъбите. Почувства се ужасно уязвима да лъже, докато седи пред него гола.

— Не си направила нов дълг, нали?

Е, все пак можеше да му издаде някаква част.

— Реших, че бих могла да се възползвам от гордостта на Фланъри с неговия кон. Принудих го да се съгласи, ако Гас победи днес, да ми позволи да върна дълга при нормални условия, без безбожните двадесет и пет процента лихва и еднократно плащане в брой.

— Накара ли го да подпише документ за това? — стресна се Сет.

Кортни със задоволство видя, че Сет бе впечатлен.

— Нямаше начин.

По изражението на Сет си личеше, че смята съглашението за невалидно.

— И какво ще направиш, ако той победи?

— Обещах да не го изобличавам как е използвал дядо ми.

— Не можеш да го принудиш да изпълни това споразумение.

Нищо не му пречи да го отрече.

— Записах целия разговор на касета.

Сет подсвирна.

— А ако не спечелиш?

— Засега обмислям какво да правя.

— Нещо против да споделиш с мен?

— Всъщност да.

Сет изглеждаше така, сякаш ще започне да се инати.

— Наистина не е твоя работа — изрече уклончиво Кортни. —
Още от самото начало ти казах, че сама ще се оправя с дълговете си.
Полагам огромни усилия да не се ядосам за това, че си преподписал
някои от тях. Едва не умрях, когато Катерина ми каза, че си ги изкупил,
а не можех и категорично да го отрека.

— Могла си.

Придържайки чаршафа към гърдите си, тя се обърна към Сет и
опря пръст в неговите, за да подчертае думите си.

— Сет Камерън, знаеш много добре, по дяволите, че винаги
правиш неща, които аз не искам. Съвсем умишлено забравяш да ме
осведомиш за тях. Никога не мога да бъда сигурна какво си извършил.

— Правя го само защото те обичам.

— Знам, и това е единствената причина да не затръшна вратата
под носа ти.

— Наистина го мислиш, нали?

— Никога не съм търпяла някой да се бърка в живота ми толкова,
колкото ти.

— Съжаляваш ли?

— Не.

— Докажи го.

Тя се наведе да го целуне и бе хваната в прегръдките му. Сет
дръпна чаршафа и ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ.

— Не — измърмори тя и рязко прекъсна целувката му. — Трябва да се връщам на пистата.

— Има много време.

— Няма да сваря да се облека.

— Ще ти помогна — ухили се Сет, а докосването му сломи съпротивата ѝ.

За малко тя напълно забрави за Гас и състезанието, и Гордостта на Фланъри.

Кортни погледна часовника си за десети път. Сигурна бе, че ще закъснее. Не трябваше да позволява на Сет втори път да се люби с нея, но не можа да му устои. На всичкото отгоре, накрая, грамадният нахалник имаше наглостта да ѝ каже, че няма да гледа състезанието с нея.

— Мистър Сузо настоя, че за цялата седмица има само половин час свободен и то точно днес по време на надбягването. Той знае, че клиентът, с когото ще го срещна, има кон, участващ в състезанието, и навярно няма да може да се съсредоточи върху разговора.

— Доста умно от негова страна.

— Не чак толкова, колкото си мисли. Упълномощен съм да сключа сделката от името на собственика. Той ще си гледа състезанието, а ние с коняря ще покажем жребеца. Мистър Сузо няма да го купи и за пени по-малко от реалната му стойност.

Кортни беше разочарована, че Сет няма да може да гледа надбягването заедно с нея, но забеляза нетърпението в очите му и в крайна сметка разбра, че това беше неговата тръпка. Той харесваше сблъсъка на умове, маневрите, които водят до предимство пред останалите. Още по-ясно осъзна колко ужасно нещо бе направила, когато отмени продажбата. За него трябва да е било по-тежко да види как внимателно разработените му планове се провалят, отколкото да изгуби комисионата си.

Таксито спря и Кортни, която бе платила предварително, се затича към местата, предназначени за собствениците. Конете тъкмо излизаха на пистата. Олекна ѝ, когато видя Джералд Рибсдейл в ложата си.

— Помислих си, че навярно ще имаш нужда от морална подкрепа — кимна той. — И от нещо, което да успокои нервите ти. — И ѝ подаде чаша бяло вино.

Искаше ѝ се Сет да е на негово място.

Не бе осъзнавала колко нервна е всъщност, докато не видя Гас да излиза на пистата. Изведнъж разбра до каква степен зависи от изхода на това състезание и стомахът ѝ се сви. Остави настрана чашата с вино. Ръцете ѝ трепереха прекалено силно, за да я държи. Надбягването нямаше да започне по-рано от петнадесет минути. Чудеше се как ще изтърпи чакането.

— Миналата година бях в Хонконг за около две седмици — каза Джералд неочаквано. Кортни рязко се обърна към него, всяка мисъл за състезанието бе излетяла от главата ѝ. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере какво смята да ѝ каже. — Там срещнах мъж с името Стефан Клонингер. Кортни, защо всички мислят, че баща ти е мъртъв?

След цялото напрежение покрай надбягването и залога думите му бяха прекалено голям шок за Кортни. Не искаше никой да знае за баща ѝ. Почувства се унижена.

— Дядо ми искаше всички да вярват, че е починал. Не беше казал истината дори на мен преди деня на смъртта си.

— Значи никога не си се опитвала да го откриеш?

— Казах ти. Мислех, че е мъртъв. Освен това защо да го правя? За двадесет години той не е положил усилия да ме намери.

— Мисля, че трябва да му се обадиш.

— Защо да звъня на мъж, който е продал единственото си дете?

— Кой ти е казал това?

— Дядо ми.

— Обади се на баща ти.

— Опитах се, но не можах. — Болката в гласа ѝ бе толкова силна, че Джералд обгърна с ръка рамото ѝ. Водеше я към един от столовете, когато Сет се появи в ложата, задъхан от спринта, който бе направил от конюшните. Кортни копнееше за близостта му, както пленено животно за свободата си.

— Мислех, че трябва да продаваш някакъв кон.

— Дадох на Сузо твърда цена и му казах да я приеме или да се откаже. Разбра, че съм разкрил замисъла му. Съгласи се с цената и

приключихме за две минути. Конярят дори не бе успял да изведе жребца от конюшната.

Високият глас на коментатора изпълни съзнанието на Кортни. Конете се приближаваха към вратата, която щеше да предопредели цялото ѝ бъдеще. Опитвайки да изхвърли всички шокиращи новини от съзнанието си, Кортни пошушна нещо на Сет и насочи вниманието си към Гас.

— Изглежда величествен — избъбра Сет, изучавайки жребца през силен бинокъл. — Бари е свършил отлична работа.

— Гордостта на Фланъри също изглежда добре — обади се Джералд. — Състезанието явно ще бъде интересно.

Кортни продължи да наблюдава Гас. Дори един поглед към коня на Фланъри би се равнявал на предателство. Сред множеството кафяви коне червеникавата козина на Гас ярко се открояваше. Беше заел добра стартова позиция. Но Гордостта на Фланъри бързо излезе напред и остави другите на шест дължини зад себе си. Кортни почувства как стомахът ѝ се свива. Млади надежди бе относително кратко състезание. Гас не можеше да остави Гордостта на Фланъри да поведе с такава голяма преднина и въпреки това да стигне пръв до финала. Докато се спускаха надолу по пистата обаче, Гордостта на Фланъри все още водеше.

— Жокееят ти по-добре да се раздвижи в скоро време.

Кортни не можа да се сдържи и хвърли поглед към ложата на Фланъри, който така сияеше от гордост и самоувереност, че тя се изпълни със страх. Може би в момента избираше кое точно парче земя да ѝ отнеме.

Гордостта на Фланъри увеличи преднината си на осем дължини, когато конете започнаха последната обиколка. За по-голямата част от тълпата надбягването бе приключило. Повечето мълчаха, някои дори гледаха встрани от пистата, но Кортни знаеше, че Гас не е започнал да бяга.

— Хайде, Гас — изхриптя тя с дрезгав шепот, — сега или никога!

Сякаш я бяха чули, жокееят смъкна ръце, а Гас увеличи дължината на отскока си. Едва когато завършиха последната обиколка и конете навлязоха в коридора към финала, тълпата осъзна какво всъщност се бе случило за по-малко от дванадесет секунди.

Преднината на Гордостта на Фланъри бе сведена до три дължини и Гас продължаваше да скъсява разстоянието с огромни скокове. Първоначално тълпата не повярва на очите си. Гас не просто се приближаваше, с всеки скок заплашваше да изпревари ненадминатия фаворит. На средата на коридора той настигна Гордостта на Фланъри. Надмина го с такава демонстративна сила, че всички наблюдаваха в мълчание как преднината му става две, после пет, после девет дължини и накрая Гас пресече финалната линия.

Никой освен Секретариат не бе имал подобна победа в Млади надежди на двегодишна възраст. Тълпата избухна в див рев. Саратога обезумя.

Кортни искаше само да се отпусне на стола, но Сет я сграбчи в мечешките си прегръдки, като заплашваше да спре дъха ѝ, и я целуна. После взе ръката ѝ в своята и поведе Кортни към мястото, отредено за победителя.

— Това е празник, на който смятам, че ще се радваш максимално — не се стърпя да ѝ каже той, докато си проправяха път между обсипващите ги с приветствия хора. — От две години убеждаваш всички, че твоят жребец е нещо много специално. Доста хора ще бъдат принудени да сведат глава.

Кортни не можеше да мисли. След годините на тревога и планиране, самопожертване и посвещаване на фермата всичко дойде на мястото си за по-малко от петнадесет секунди. Гас бе точно толкова добър, колкото знаеше, че ще стане, а тя бе спечелила парите, които дължеше на Фланъри. Беше прескочила трапа, и то със собствени усилия.

Внезапно се затича към мястото на победителя, към жребчето, което бе отгледала от бебе, докато стане шампион. Обгърна врата му с ръце и Гас започна да се перчи, точно както бе правил хиляди пъти преди във фермата. За момент дори си представи, че е сама с него. Беше без значение, че Сет и Бари, и губернаторът, а също и телевизионните камери бяха наоколо. Гас още бе тук. Още бе неин.

Жребецът заподскача около нея, после изцвили и се изправи на задни крака. Докато тълпата стоеше без дъх, Кортни се отдръпна от коня. Той отново застана на четирите си крака и започна да търка главата си в тялото ѝ толкова яростно, че Кортни залитна и падна в ръцете на Сет. Тя го целуна по муцуната, а Гас подуши джоба ѝ, където

винаги имаше захарче за него. Кортни осъзна, че е забравила да донесе нещо сладичко, но Сет изсипа няколко кубчета в шепата ѝ. Жребецът ги излапа и нервният Бари, благодарен, че шоуто е приключило, пристъпи към изпълняването на задълженията си. Тълпата гръмко аплодира Кортни и Гас, а губернаторът акцентира върху силната взаимна привързаност на коня и собственичката.

— Тя е била с него всеки ден от момента на раждането му до деня, в който го изпрати при мен — каза Бари на телевизионния журналист. — Наистина Кортни е виновникът за това, което представлява Гас днес. Аз само се опитах да продължа работата, започната от нея.

Мина известно време, докато Кортни напусне мястото, отредено за победителя, но когато се върна в ложата, Фланъри още я чакаше. Тя се скова и сграбчи Сет за ръката.

— Спечели баса съвсем честно. — Изглежда беше искрен, въпреки разочарованието, че неговият кон е бил победен, и то от новак.

— Надявам се в бизнеса да сте също толкова великодушен, колкото в губенето — каза Кортни.

— Ако бях великодушен в бизнеса, не бих могъл да си позволя да бъда великодушен в губенето. Имате време, колкото ви е необходимо, за да изплатите дълга си.

— Ще си получите парите след няколко дни. Лично ще ви донеса чека.

Фланъри я изглежда озадачен.

— Как е възможно...

— Ще ти обясня, след като си вземем по едно много силно питие — прошепна Кортни на Сет, докато отиваха да приберат наградата на победителя. — Изобщо няма да ти хареса.

12.

Изминаха почти два часа, преди Кортни да успее да се отърве от последния репортер. Тя се върна радостна в помещението за гости. Повечето хора се бяха разотишли, но все пак имаше няколко души, останали за пиене. Трябваше да премине през техните поздравления, преди Сет да успее да я настани на някаква маса и да ѝ поръча чаша вино, а за себе си — бърбън с лед.

— А сега искам да ми обясниш всичко — постанови той и отпи голяма глътка. — Не знам защо не желаете да ти помагам. Ти знаеш много за конете, но аз пък разбирам от бизнес.

— Точно това е един от вечните ни проблеми — смръщи се Кортни, забравила за момент какво възнамеряваше да му каже. — Ти се чувстваш и караш и мен да смятам, че си единственият, който би могъл да се справи с всичко. Не мисля, че го правиш умишлено, но откакто те срещнах, се опитваш да ме ръководиш, да ме насочваш в правилната посока, за да бъдеш сигурен, че нищо лошо няма да ми се случи.

— Господи, Кортни, аз те обичам! Разбира се, че искам да съм сигурен, че няма да ти се случи нищо лошо. Нали за това са съпрузите?

— Понеже нямам такъв, не мога да ти отговоря на въпроса, не знам. Но в момента не обсъждаме женитба, така че това няма връзка с разговора. Веднъж завинаги искам да те накарам да разбереш, че умея и сама да намирам изход от проблемите си, а ти можеш да ме наблюдаваш от страни, сигурен, че ще се справя не по-зле от теб.

— Но ти си такъв идеалист... Аз имам много повече опит от теб...

— Това ми напомня нещо. — Кортни извади чека, който бе получила след победата на Гас. Обърна го, написа нещо и го връчи на Сет.

— Какво трябва да направя с това?

— Не съм съвсем сигурна. Предполагам, че трябваше да го дам на Клей, но при положение че идеята за преподписване на дълговете ми е била твоя, справедливо е ти да го вземеш.

— Слушай какво, просто се опитвах да ти осигуря време. Никой не те притиска за парите, най-малко пък аз. — Сет ѝ върна чека, но тя отблъсна ръката му.

— В продължение на почти цяла година се опитвам да ти обясня, че трябва да се справя с това сама. Смятам, че твоята намесата в моите дългове е поредната проява на недоверието ти в моите способности. Сега искам да махнеш подписа си от дълговете ми. Клей може би ще успее да ги върне в предишното им състояние и да използва тези пари за изплащането на някои от тях. Освен това, ако ти не можеш да отмениш преподписването, аз ще го направя и то веднага щом се върна в Лексингтън.

— Убеден съм — кимна Сет обидено и прибра чека.

Кортни знаеше, че не я е разбрал и е наранен, но нямаше представа по какъв друг начин да го накара да ѝ влезе в положението.

— Разкажи ми сега как успя да намериш парите за Фланъри — напомни Сет. — Басът ти с него доказва, че добре си опознала характера му.

— Не мисля, че ще одобриш останалото — призна Кортни и сведе очи. — Спечелих парите.

— Моля? — Репликата не изразяваше ужас, гняв или укор. Той просто не я бе разбрал.

— Казах, че съм спечелила парите.

— Как? — Започваше да подозира какво е направила, но явно не можеше да повярва.

— Накарах Джералд да направи няколко залога от мое име.

— Къде и за каква сума? — Знаеше сумата, но не можеше да повярва.

— Двеста двадесет и седем хиляди долара, почти навсякъде, където е възможно в Англия и Ирландия. Шансовете ми бяха малко по-добри от шест към едно и спечелих един милион и триста хиляди — изрече тя на скоропоговорка.

— Луда ли си? Можеше да изгубиш всичко!

— Говори по-тихо — изсъска тя. — Няма нужда целият свят да научава за това.

— Но да заложиш всичко до последния си цент!

— Заложих само парите, които Гас спечели в последните две надбягвания. Ако бях изгубила, положението ми нямаше да се влоши кой знае колко. Не съм комарджия, но през последната седмица дълговете ми ужасно нараснаха. След като отмених продажбата, това бе единственият ми шанс да се измъкна, без да загубя част от земята или Гас.

— Радвам се, че ще можеш да изплатиш дълга си, наистина се радвам, но не мога да повярвам, че си рискувала всичките си пари.

— Какво са двеста хиляди в сравнение с милионите, които ми предстоеше да изгубя? Залагането бе ужасно, признавам, бях уплашена до смърт, но трябваше да направя нещо. Не можеш да си представиш какво изживях през тези две седмици.

— Каквото и да е било, мисля, че печалба от хиляда долара на ден със сигурност трябва да убие болката.

Той все още не разбираше. Все още я възприемаше като лекомислена жена, предприела глупава авантюра и изкарала късмет.

— В крайна сметка — добави тя предизвикателно, — мога да се разплатя с Фланъри и да приключа с него. Освен това си получавам обратно моите двеста двадесет и седем хиляди долара и мога да си купя кобила през есента. Фермата печели достатъчно, така че мога да покрия още някои дългове с печалбата на Гас, а така също — да платя сезоните на жребеца за моите кобили. Най-после имам възможност да се съсредоточа върху създаването на собствено стопанство. Изучавах родословията в продължение на години, докато очаквах този ден.

Кортни не можеше да разбере защо Сет не споделя радостта ѝ. Макар и да не го бе молила, той работи за фермата не по-малко от самата нея.

— Веднага щом мога да си го позволя, ще съкратя броя на наемателите. Искам пасбищата да са пълни с мои собствени кобили и с децата на Гас.

— А какво ще стане с нас? — успя да вметне Сет.

— Надявах се, че ще можем да продължим, както досега, но ти май не искаш това, нали?

— Не. Аз те обичам, Кортни! Искам да се омъжиш за мен.

Кортни отново почувства, че стомахът ѝ се свива. Така ставаше всеки път, когато Сет споменаваше женитба.

— Казах ти, не искам сериозно обвързване — смънка тя и отклони погледа си от очите на Сет. — Аз ще се радвам, ако продължим, както досега. Трябва да управлявам фермата.

— Не е ли време да оставиш Гас и Айдъл ауър настрани и да помислиш за себе си? Всичко, което правиш, е свързано с фермата. Дори и сега, когато успя да се справиш с проблемите, отново мислиш за нея. А какво ще стане с теб? С бъдещето ти?

— Но фермата е моето бъдеще — настоя Кортни. — Посветих двадесет години на подготовката за този ден. Сега имам шанса да докажа, че знам какво правя.

— А аз?

— Обичам те! Това не се е променило.

— Явно не е. Любовта ти е толкова повърхностна, колкото и преди.

Кортни бе шокирана от думите му. Дори физическо насилие не би я наранило толкова.

— Явно очакваш от мен да се навъртам наоколо и да си кротувам, когато нямаш нужда от мен, обаче да бъда на разположение, когато спешно ти се прииска да вечеряме или да прекараме нощта заедно.

— Нямах предвид това. — Нещата изглеждаха грозни по начина, по който ги представи Сет. — Наистина те обичам, но просто не съм готова за брак. Защо да не можем да продължим както досега?

— Искам дом, деца и жена, която да виждам всеки ден, съпруга, която ще се тревожи за мен, вместо за това дали жребчетата имат достатъчно слама.

— Аз също искам да се омъжа някой ден, но не точно сега. Плаша се, когато мисля за това, но се плаша дори повече, когато си представя живота си без теб.

— Какво чакаш, Кортни?

— Много неща. Все още трябва да възстановя фермата. Ще имам доста работа, въпреки че ако Гас продължава да се надбягва както днес, ще са ми необходими не повече от три години, а дори по-малко, ако спечели Тройната корона.

— Откакто те познавам, все трябва да свиря втора цигулка след Гас. Всичко, което направих, бе, за да ме забележиш, а не за да спася фермата ти. Е, няма да го правя повече. Искам да забравиш фермата.

Помисли за нас. Нищо ли не искаш за себе си? Винаги ми казваш, че трябва да направиш нещо, иначе ще стане еди-какво си. Какво си ти, Кортни — компютърна програма, която трябва да бъде изпълнена докрай? Нямах ли чувства, мечти, които да не са свързани с Айдъл ауър?

— Никога не съм мислила за себе си отделно от фермата.

— Господи, това е причината! Търся я от месеци и не мога да я открия. Нямах своя самоличност, идентифицираш се чрез Гас или чрез Айдъл ауър.

— Не е вярно — отговори му ласкаво Кортни. — Нито пък е честно. Мисля за фермата, защото дядо ми я обичаше страшно много. — Гласът ѝ звучеше изморено и тя осъзна, че вече не изпитва онази всепоглъщаща отдаденост към Айдъл ауър. Всъщност в този момент я възприемаше повече като бремене.

— Такъв е бил неговият избор, Кортни. Ти не си му длъжна с нищо.

— Напротив! Може и да не ме е обичал, но е пожертвал всичко заради мен. Не можеш ли да проумееш, че това е единственият начин да му се отплатя! Не разбираш ли, че трябва да му се отплатя? Не можеш ли малко да почакаш?

— Аз не му дължа нищо.

— Но аз му дължа всичко — сопна се Кортни ядосано. — Опитвам се да ти го обясня за кой ли път, но ти не разбираш.

— Не, не разбирам. Ако дядо ти те е обичал достатъчно, за да пожертва фермата си за теб, не мисля, че би искал да съсипеш живота си.

— Не съсипвам живота си — прекъсна го раздражено Кортни. — Обичам Айдъл ауър, обичам и Гас. Всяка сутрин горя от нетърпение да започна работа. Мразя да напускам библиотеката нощем. Харесвам всичко, което правя, и не мога да си представя да се занимавам с нещо друго. Винаги съм съжалявала хората, които работят в офис или с машини. Тук всичко е толкова живо, толкова вълнуващо и пълно с обещания.

— Може би и двамата грешим. Може би в сърцето ти няма място и за мен, и за фермата.

— Знаеш, че не е така. Влюбена съм в теб от месеци.

— Чудя се дали наистина ме обичаш, Кортни... Всъщност започвам да се чудя дали изобщо си способна да обичаш някого. Позволила си на страха ти от отхвърляне и чувството за непълноценност да работят над сърцето ти, докато го превърнат в здрав възел. Направили са от теб емоционален инвалид. Никога няма да можеш да обичаш, докато не престанеш да се страхуваш от това да бъдеш обичана.

— Не се страхувам — почти изкрещя Кортни, — но сега нямам време да ти го доказвам. Всичко, за което те помолих, бе просто да почакаш още малко.

— Мисля, че е дошло време да решиш. Никога няма да те моля да изоставиш Гас, но не смятам да стоя на второ място след някакви си конюшни и пасбища.

Кортни се почувства шокирана и изпълнена със страх. Усети как нещо в нея се отдръпва.

— Още колко смяташ да ме държиш настрана, със скръстени ръце, в очакване да изпиташ нужда от мен? Една година, три години или неопределено време, защото ще се притесняваш дали поредният ти кон ще спечели някакво състезание? Не мога да прекарам остатъка от живота си със задълженията ти, надвиснали над главата ми. Не искаш да ти помагам, но не искаш и да си отида. Трябва да решиш, Кортни, и то сега.

Мозъкът ѝ отказа да работи. Джералд знаеше, че баща ѝ е жив, Гас спечели състезанието и залога ѝ, а Сет я притискаше да избере между него и Айдъл ауър. Прекалено много ѝ дойде, за да може да мисли рационално. Някъде сред чувствата за фермата, страха от собствената ѝ непълноценност и любовта към Сет, някъде в този водовъртеж от чувства бе самата Кортни Клонингер. Точно сега обаче тя не можеше да идентифицира себе си в смесицата.

Не знаеше отговора на въпроса какво иска самата Кортни Клонингер, не можеше да определи на момента, без да помисли. Това бе едва ли не най-важното решение в живота ѝ и тя не биваше да греши.

— Не мога да реша веднага — промълви Кортни накрая, в гласа ѝ звучеше молба за разбиране. — Трябва ми малко време да помисля.

— Имаш го — изръмжа Сет и хвърли на масата парите за питиетата. — Когато решиш, обади ми се.

Кортни гледаше как си тръгва със сълзи в очите. Знаеше, че не я е разбрал. Съмняваше се, че изобщо ще може да го накара да проумее, но нямаше да му позволи да я принуди да се предаде, точно когато успехът бе на две крачки, а освободението от вината се виждаше. Не беше честно от негова страна, а и тя не искаше това.

Не го искаше, нали...

— Не мисля, че пет състезания са прекалено много за него. Ще станат общо осем, заедно с тези, които вече спечели. Проверих датите, ще има достатъчно време за почивка между тях.

Кортни говореше с Бари за програмата на Гас до края на годината. След като Сет си тръгна, тя направи план, според който Червения феникс щеше да участва в петте най-големи надбягвания в страната за неговата възрастова група. Ако спечелеше всичките, Кортни щеше да може да изплати и петте дълга, които бе преподписал Сет. Все още не бе взела решение за бъдещето си, но знаеше, че няма да успее да се съсредоточи, докато не ликвидира този дълг. Имаше си предостатъчно проблеми и без него.

— Съгласен съм — кимна Бари. — Той е млад и силен. Но не си длъжна да правиш това. Сет никога няма да те притисне за парите.

Погледът ѝ се вдигна към лицето му.

— Има ли някой в Лексингтън, който да не знае, че Сет е бил решен да спаси фермата ми със собствени средства, ако се наложи? — сопна се тя ядосано.

— Слуховете обикновено се разпространяват — промърмори Бари уклончиво.

— Е, това не може да се разпространява — процеди Кортни. — Аз си плащам сметките, аз взимам решенията си и аз си нося отговорността. Успехът или провалянето ми нямат нищо общо със Сет Камерън и аз отказвам да правя бизнес с хора, които смятат, че зад всичко, което върша, стои одобрението на Сет Камерън.

— Никой не мисли така.

— Напротив. Чувствам се като малко момиченце, което всички се опитват да защитават.

— Би трябвало да се радваш, че Сет се интересува от теб, вместо да отхвърляш помощта му.

— Господи! — възкликна Кортни. — Нима всичко, което правя, е публична тайна?

— Не и преди да започнете да си крещите в клуба. Всички в Саратога знаят какво си казахте вечерта. Точно сега си голяма атракция.

— Но не дотолкова, че да не се нуждая от Сет, така ли?

— Той е хубав човек, а и един от най-добрите в бизнеса. Никой не ти нарежда какво да правиш, но е безсмислено сама да си отрежеш носа, за да загрозиш лицето си.

— Ти не разбираш — изпъшка Кортни. — Никой не разбира.

— Общото усещане е, че ти си тази, която не разбира.

Седмиците след Млади надежди бяха най-наситения със събития период от живота на Кортни. Гас спечели с петнадесет дължини преднина Бъдещето на Вашингтон-Арлингтън, а освен това предложения да бъде продаден, да бъдат купени части от него, да го вземат в конезавод и дори да бъде даден за разплод валяха непрекъснато и тя не можеше да се справи с всичките. Клей бе получил строги нареждания да отказва всички предложения за продажба, съсобственост или изпращане в конезавод. Инструктира Тед да казва на тези, които го искат за разплод, да се обаждат отново след две години.

Айдъл ауър имаше и двама нови клиенти, чиито животни прие. Освен това Кортни бе сключила договор да обядва всички техни жребчета, които си струва, а Тед получи предложение да уреди при нея още два жребца.

Всичко вървеше толкова добре, че един следобед Кортни се шокира като осъзна, че въпреки това не е щастлива. Дали пък не ѝ се струваше така, защото се бе облегнала на оградата и наблюдаваше играта на двете си кончета, точно както в деня, когато срещна Сет? Или пък защото не бе спирала да мисли за него? Каквото и да бе поводът, причината беше ясна. След като фермата започна да се възстановява, намаля чувството ѝ за вина, а с него — и чувството ѝ за малоценност. В същото време тя не бе направила нищо, за да запълни празнотата в живота си, оставена от Сет.

Понастоящем Кортни почти не можеше да мисли за нищо друго, освен за него. Продължаваше да си спомня някои дреболии, свързани със Сет, които дори не подозираше, че е забелязала: дрехите му, които бяха част от него дотолкова, че Сет не приличаше на себе си, когато бяха в леглото; начина, по който огромното му тяло се измъкваше от ягуара; очите му, които ставаха сребристи, когато правеха любов. Хващаше се да го цитира, да мисли като него, да прави планове подобно на Сет, сякаш си нямаше собствен начин на мислене.

Тогава осъзна, че няма.

Целият ѝ живот бе подчинен на две неща — пожертвуванието на дядо ѝ и това, че родителите ѝ се бяха отrekli от нея. Извън тях Кортни Клонингер не съществуваше.

Тази мисъл я накара да откъсне вниманието си от жребчетата и да се вгледа в самата себе си. Това, което видя обаче, не ѝ хареса. Тъй като не искаше нищо да я разконцентрира, се обърна с гръб към полето.

Никога не бе имала време за Сет или който и да било друг заради фермата, но какво всъщност ѝ бе дала Айдъл ауър! Дядо ѝ обичаше конете и земята си повече, отколкото обичаше Кортни. Вероятно омразата към баща ѝ също бе по-силна от любовта му към нея. Ако не бе така, защо щеше да я лъже, че е умрял? И тогава Кортни осъзна, че старецът ѝ бе казал, че баща ѝ е жив, не защото е съжалил, че я е излъгал или защото е искал да ѝ остане някой, на когото да разчита.

Беше ѝ го казал, за да има от кого да намери пари, за да спаси Айдъл ауър. Мислил е, че тя няма да може да се справи сама. Очаквал е да се провали.

Вълна от гняв, какъвто не бе изпитвала никога, обля Кортни. Беше оставила Сет да си тръгне заради фермата на дядо ѝ. Нямаше вест от него, откакто я остави в онзи клуб в Саратога. Беше сигурна, че ще ѝ позвъни преди края на първата седмица, но когато започна втората и той все още не се бе обадил, Кортни го потърси в офиса му. Секретарката каза, че Сет го няма и обеща да му предаде, че го е търсила. Но той пак не се обади. Тед не бе говорил с него, а Клей не знаеше нищо за програмата му.

Кортни си спомни всичко, което Сет бе направил за нея, и колко пъти тя се бе отнасяла неблагоприятно или направо бе отхвърляла помощта му. Най-сетне осъзна, че ѝ е помогнал да запази гордостта си,

че е допринесъл тя сама да си извоюва място в обществото, а не е градил кариерата ѝ вместо нея. Може и да не бе правил това, което тя искаше, но поне вършеше това, което според него е било най-добро за Кортни.

Тормозеше я и споменът за малката му ферма. Само като си помислеше какво означава Айдъл ауър за нея, можеше да си представи какво бе за него да направи първите стъпки към възстановяването на мястото, където се бе родил и израснал. А тя непрекъснато го обвиняваше, че не иска да се занимава с коне, освен по линия на продажбата им. Това беше все едно да каже, че тя не обича да отглежда коне, защото предпочита те да се надбягват, или обратното, с други думи — абсолютна глупост. Нима не можеше да прозре, че същото се отнася и за Сет?

Отчаяно искаше да го види, да бъде в ръцете му.

Когато отмина и втората седмица и от Сет още нямаше вест, Кортни отново се обади на секретарката, но тя пак не успя да ѝ помогне. След третото обаждане ѝ каза, че според нея Сет е в Европа. Когато Кортни чу, че е бил в Кентъки за търговете през септември, разбра, че секретарката умишлено не ѝ дава информация.

Сет нямаше да ѝ се обади.

Шокът беше опустошителен.

Отново стоеше до оградата и наблюдаваше жребчетата — май през последните дни прекарваше цялото си време по този начин, когато пристигна Джералд Рибсдейл. Не го бе виждала след Саратога. Понеже не бе послушала съвета му, не изгаряше от нетърпение да го види.

— Мислех, че ще бъде добре да мина да се сбoguваме преди да отлеля. — Изглежда я внимателно. — Не бих казал, че видът ти е ужасно по-щастлив от този на Сет последния път, когато го видях.

Джералд имаше навика да минава направо към същността на нещата. Затова почти винаги, когато отвореше уста, предизвикваше шок.

— Имахме малки разногласия — смотолеви Кортни сконфузено.

— Съдейки по вида ти, трябва да са били ужасно големи.

Явно английският финес беше дотук. Джералд стана почти толкова деликатен, колкото удар в челюстта.

— Просто бяхме на различни мнения.

— Сигурно отново си го обсипвала с приятни епитети, защото се е опитал да ти помогне да възстановиш ужасната си ферма.

Кортни преглътна с негодувание, но нямаше какво да каже.

— Би трябвало да се радваш, че е проявил интерес към това обременяващо нещо. Ако имах такова в Англия, не бих знаел какво да правя с него.

— Може би да зарежеш ужасната ферма заради ужасните данъци — процеди Кортни.

Джералд се засмя.

— Марша ми каза, че си доста твърдоглава. Чия е идеята за тази огромна ферма? Сигурно твоя...

— Не. На дядо ми.

— Все тая. Наследените ужасни баронски имения са толкова потискащи. Повярвай ми, след като се мъчих с едно цели пет години, знам за какво става въпрос. Трябваше да продам ужасното нещо още в деня, когато навърших пълнолетие. С Марша щяхме да се чувстваме значително по-добре в някоя елегантна къщичка, отколкото в това огромно място, изпълнено с унии и портрети на прародителите. О, ти сигурно не искаш да слушаш за моите проблеми. Само запомни, че никой от нас не може да извърви сам пътя на ужасния живот, и колкото по-скоро го разберем, толкова по-добре за нас самите, а да не говорим за тези, които обичаме.

Беше пряк като прокурор, но щом се опомни от шока на тази брутална искреност, Кортни забеляза загрижеността в очите му. Явно цялото му несвързано бърборене изобщо не беше безсмислено. Нищо чудно, че Марша се бе влюбила в него.

— Обади ли се на баща си?

Погледът на Кортни не трепна.

— Въпреки всичко, не си. Още една грешка, също като това, че разкара Сет. Звънни му.

— На кого от двамата?

— И на двамата.

Кортни отново се обади в офиса на Сет и секретарката му най-сетне знаеше къде е. Беше заминал за Европа за големите търгове и щял да се върне след два месеца.

Международният разговор три дни по-късно бе не по-успешен. В търговските представителства не знаеха къде е Сет — би могъл да е

във Франция, Англия или Ирландия — нямаха точна информация.

А според притеснената Кортни можеше дори да е изчезнал.

Кортни седеше втречена в огромния златен трофей върху камината в библиотеката. Гас току-що бе спечелил поредното голямо състезание и бе очакваният фаворит на дербито в Кентъки. Всичко, което виждаше Кортни обаче, бе лицето на Сет. То я гледаше от блестящата повърхност, а в ушите ѝ отекваха обвиняващите му думи.

Започвам да се чудя дали изобщо си способна да обичаш някого. Позволила си на страха ти от отхвърляне и чувството за непълноценност да работят над сърцето ти, докато го превърнат в здрав възел. Направили са от теб емоционален инвалид. Никога няма да можеш да обичаш, докато не престанеш да се страхуваш от това да бъдеш обичана.

През целия си живот бе бягала от всичко, което има нещо общо със семейството ѝ. През последните седмици, когато най-сетне прие факта, че Сет няма да отговори на обажданията ѝ, тя осъзна, че все още бяга. Правеше го откакто дядо ѝ ѝ каза, че нейният баща не е мъртъв.

Време бе да се пребори с миналото си.

Беше склонна да прости на баща си, докато не разбра, че той е още жив. Едва тогава гневът ѝ се превърна почти в омраза. Ядосваше се не само защото я бе изоставил като малка, а защото продължаваше да я отхвърля и сега.

Защо не бе го разбрала по-рано? Защо бе позволила на гнева да я разяжда толкова дълго време? *Защото бягаши от страховете си, прошепна нещо вътре в нея. Никога не си искала да ги анализираш. Боеше се от това. Все още продължаваш да бягаши, но когато Сет те напусна, най-сетне бе принудена да погледнеш истината в очите.*

Да осъзнае, че любовта към Сет бе по-силна от страховете ѝ, бе шок за Кортни. Никога не се бе съмнявала, че го обича, но досега предпочиташе да рискува да го загуби, отколкото да се изправи срещу страховете си. Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че боязънта и горчилката от това, че баща ѝ я бе отхвърлил, можеха да ѝ струват единственото нещо, което наистина желаше. Остана ѝ само да реши какво да направи, за да си го върне.

Беше преодоляла вината си, свързана с фермата. Сега бе време да се изправи срещу баща си.

Без да се колебае, Кортни стана, отиде до телефона и започна да набира. Звъняла бе в Хонконг само няколко пъти, но номерът на баща ѝ се бе запечатал в паметта ѝ. Когато чу сигнала, осъзна, че макар да я побиват тръпки от страх, не трепери.

— Здравейте! — Отново бе жената.

— Кортни Клонингер се обаждат. Мога ли да говоря с баща си? — От отсрещната страна се чу ахване, последвано от моментна тишина.

— Извинете ме, но това бе нещо като шок за мен. Аз съм Кацуо Клонингер. Омъжена съм за баща ви от седемнадесет години.

— Не знаех. Дядо никога не ми е казвал. Къде е баща ми? Мога ли да говоря с него?

— Той е мъртъв, Кортни. Почина преди три месеца.

Кортни отчаяно искаше да каже нещо, да обясни защо се е обадила, но гърлото ѝ се стегна и думите нямаше как да излязат. Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Получи инфаркт. Всички знаехме, че работи прекалено много, но той не искаше да променя това. Опитвах се да се свържа с теб, когато се разболя, но никога никой не вдигаше телефона. Предполагам, че след това съм забравила.

— Искат ми се да бях знаела.

— А на мен ми се иска ние да знаехме. Знаеш, че никога не сме получавали вест от теб. Боях се, че няма да се заинтересува.

— Дядо ми ми бе казал, че той е мъртъв.

— Знам за враждата между съпруга ми и дядо ти. Нищо не можех да направя, за да променя това, но отчуждаването му от теб ме притесняваше най-много.

— Защо? Да не би да е мислел, че парите му няма да стигнат и за мен? — попита Кортни, мъката я правеше безчувствена към болката, която би могла да причини на другите.

— Не мога да намеря извинение за това, което ти е направил. Баща ти бе избухлив човек. Никога не е съжалявал, че е отнел парите на дядо ти. Винаги е казвал, че баща му няма какво друго да му даде, но съм убедена, че съжаляваше за това, че се е отчуждил от теб.

— Защо тогава никога не ми е писал?

— Молах го, но той винаги отказваше. Беше прекалено горд, за да признае, че е направил грешка.

— Но той е прекарал остатъка от живота си, плащайки за нея.

— Много често това е цената, която хората плащат за ината си.

За Кортни думите имаха ефект на експлодираща граната. Нима тя правеше същата грешка със Сет? Нима щеше да прекара остатъка от живота си, плащайки за своята безсмислена гордост?

В миг на просветление осъзна, че копнее да се омъжи за Сет, че иска той да ѝ бъде съпруг и баща на децата ѝ. Не знаеше кога и как е станало, но всичките ѝ мисли бяха по местата си. Сигурно през последните шест месеца постепенно бе започнала да разсъждава по този начин, може би от момента, когато за пръв път се любиха.

Сега знаеше, че го обича толкова силно, колкото изобщо би могла да обича някого. Само се зальгваше с мисълта, че биха могли да продължат връзката си без обещания за бъдещето. Любовта, която имаха, онази любов, която караше него да се връща при Кортни, а нея — да продължава да го очаква, независимо колко са спорили преди това, беше любов, за която няма пречки, няма време и разстояния. И сега тя го обичаше толкова, колкото когато беше в ръцете му, предполагаше, че и в мига на смъртта си ще го обича не по-малко отсега.

Но най-важното бе, че той също я обичаше. Ако не бе така, нямаше да има причина да не отговаря на обажданията ѝ. Бягаше от нея точно както тя се опитваше да отрече, че е безнадеждно влюбена в него.

— Защо се обаждаш?

Кортни преглътна.

— Трудно е да се обясни. В продължение на години мразех баща ми и се чувствах виновна за жертвите, към които е тласнал дядо ми. Бях толкова объркана от всички тези чувства, че не знаех нито коя съм, нито какво искам. Когато разбрах, че така застрашавам собственото си щастие, трябваше да направя нещо.

— Трябва да разбереш, че съпругът ми беше нещастен човек. Чувствал е, че баща му обича конете повече, отколкото детето си, и го е мразел заради това. Винаги е искал да се занимава с бизнес, но дядо ти не му е позволявал. Малко след като се оженихме, помолих възрастния Клонингер да ни разреши да те видим — като разбра какво

съм направила, Стефан и аз се скарахме ужасно, — но той отказа. Закле се, че ще повика полицаите да арестуват мъжа ми, ако се осмели да стъпи в Кентъки.

— Кога е станало това?

— Трябва да си била на осем или девет години.

Кортни си помисли за годините, които можеха да бъдат спасени, и отново ѝ се доплака.

— Не съм знаела...

— Предполагам...

— Радвам се, че най-сетне говорих с вас. Обаждала съм се и преди, но не можех да събера куража да кажа каквото и да било. Благодаря ви! Сигурно е време да ви оставям.

— Чакай малко. Искан да изчакам, докато всичко се уталожи, но трябва да говоря с теб за наследството от баща ти.

— Какво наследство?

— Парите, които ти остави.

— Но той би трябвало да завещае всичко на вас.

— Имам достатъчно собствени пари. По-голямата част от наследството е за теб.

— Наследство! Защо... но... Боже Господи! — възкликна накрая Кортни.

Кацуо Клониингер се засмя.

— Баща ти бе преуспяващ бизнесмен. Не знам каква сума ще отиде за данъците, но така или иначе ти ще наследиш много повече, отколкото той е взел от дядо ти.

Кортни изпусна слушалката.

— Там ли си още? — попита Кацуо Клониингер, когато Кортни отново вдигна телефона.

— Да. — Дори тази единствена дума ѝ костваше неимоверни усилия.

— Има много подробности, които ще трябва да обсъдим заедно. Ще бъда в Щатите през ноември. Ще мога ли тогава да се видя с теб и адвоката ти?

— Много бих искала — промълви Кортни.

— Ще очаквам нашата среща. Има много неща, които бих искала да ти разкажа за баща ти. Може би ако знаеше малко повече за него, нямаше да го мразиш толкова.

Доста време след като затвори, Кортни стоя като в шок. В живота ѝ настъпи рязък и неочакван обрат. Не знаеше какво ще последва от него, но бе убедена, че трябва да се види със Сет. Не бе измислила какво да му каже, но щеше да го направи по-късно. Това, което искаше най-много, бе отново да почувства ръцете му около себе си.

13.

— Съжалявам, че не си могла да намериш Сет, но се радвам, че си в Англия — каза Марша на Кортни.

Кортни бе отпътувала за Европа, за да му каже, че ще се омъжи за него при всички положения, но седмицата, през която звънеше до всички места в Англия и Ирландия, където според Джералд можеше да бъде, приключи без да го открие. Кортни планираше да отседне в хотел — смяташе, че така ще има по-голяма свобода, докато търси Сет, но Марша и Джералд настояха да остане у тях. Сега тя им беше благодарна за емоционалната подкрепа.

— Не знаех кога ще мога да ти покажа бебето — погледна я с гордост Марша.

— Красива е — промълви Кортни, като само половината от съзнанието ѝ мислеше за дъщерята на Марша, — но не си длъжна да ме правиш кръстница.

— С тази твоя червена коса ще ми бъде трудничко — ухили се Марша и подаде бебето на бавачката, — но ти май не искаш да говорим за детето ми или за това, че отново съм бременна.

— Искаше ли да забременееш?

— Недей да говориш като ужасна глупачка. Бях достатъчно лекомислена да повярвам на свекърва ми, че докато кърми, жената не може да забременее. Добре де, ако този път е момче, поне ще имам ужасния късмет някой да се грижи за мен. — Тя погледна Кортни изпитателно.

— Нима моето жизнерадостно бърборене не може да разсее тъгата ти?

Кортни поклати глава с тъжна усмивка.

— Страхувам се, че е така. Не искам да си мислиш, че не се радвам да те видя, просто отчаяно желая да намеря Сет.

— А този ужасен простак е изчезнал някъде между Англия и Русия и няма намерения да се появява, докато не претърсиш всичко.

— Така изглежда. Каза ми да му се обадя, когато реша, но как бих могла да направя това, при положение че не мога да го намеря?

— Взе ми думите от устата. Но със сигурност той скоро ще осъзнае, че не си пропътувала целия път до Англия само за да го отхвърлиш още веднъж.

— След като го отхвърлях почти цяла година, може да е решил, че ми е станало навик.

— Големите търгове скоро ще приключат, така че трябва да се появи. Обещавам да го издира и директно да ти го изпратя. А сега, преди да успееш да закъснееш за самолета, набързо ми разкажи за баща си. Джералд казва, че определено се къпе в пари.

— Трябваше да видиш Тед, когато му съобщих, че можем да изхарчим всичките тези милиони за фермата. Започна да танцува на бюрото си. Говоря буквално. Още не се бе опомнил напълно, когато заминавах.

— Значи вече нямаш дългове и си тъпкана с пари.

— Така излиза.

— Бедното богато момиче, а?

— Знам, че звучи банално, но бях по-щастлива, докато дълговете бяха на главата ми, а Сет всеки ден идваше във фермата. Изплатих всичко до последния цент, обнових Айдъл ауър, а сега подготвям конюшните за кобилите, които смятам да купя следващата година. Гас печели всички състезания и от ден на ден става по-добър. Сякаш мечтите ми са се сбъднали. Това е повече от всичко, на което бих могла да се надявам, а в същото време аз мога да мисля само за Сет.

Кортни направи безуспешен опит да спре сълзите си.

— Защо не отговаря на обажданията ми? Мислех, че го прави, защото още ме обича, но вече не съм сигурна.

— Не знам, макар че бих искала. Ще му дам да се разбере на това ужасно чудовище, когато го видя, но съм уверена, че скоро ще ти звънне. Убедена съм.

Но докато се движеше към летището няколко часа по-късно, Кортни не можа да намери причина, която да накара Сет да премисли. По погледите, които си разменяха Джералд и Марша, тя разбра, че двамата също не вярваха, че ще го направи.

Не му бе демонстрирала нито остър ум, нито пък особена интелигентност. Всъщност беше готова да признае, че се е държала като абсолютна глупачка, но Сет поне ѝ дължеше шанса да му каже, че наистина е сгрешила. Беше ѝ казал да се обади. Е, тя похарчи хиляди долари, за да звъни из целия свят, да се прави на глупачка и да става обект на съжаление, а той изобщо не си правеше труда да вдигне телефона. Най-малкото, което можеше да направи, бе да каже, че още е ядосан и не иска да го безпокои точно сега.

Или когато и да било.

Кортни не бе сигурна, че да не знае дали някога ще се върне, не е също толкова лошо, колкото да е убедена, че никога няма да го направи. Така или иначе, не би могла да бъде по-нешастна, отколкото в момента.

Изведнъж погледът на Кортни се спря върху гърба на мъж, който бе на около петдесет ярда пред нея, и тя изгуби способността си да мисли. Знаеше, че това е Сет. Не спираше да си повтаря, че шансовете да го срещне на аерогарата са минимални и че е почти невъзможно да разпознаеш някого в гръб. Въпреки всичко знаеше, че е Сет. Забравила за шокираните погледи и студеното негодувание на хората, Кортни ги разблъска и започна да тича през тълпата, като го викаше по име. Единствената мисъл в главата ѝ бе, че Сет се отдалечава от нея и ако не го настигне скоро, той може да изчезне завинаги.

Приближаваше се, но тълпата между двамата ставаше все по-гъста. Не след дълго достигна място, където пътниците от два различни самолета чакаха да се качат, и Кортни бе сигурна, че никога няма да успее да се промъкне между купчините багаж и натрупаните хора. Отчаяна, тя почти изкрещя името му.

Половината глави се обърнаха към нея, но на Кортни не ѝ пукаше. Един от всички бе Сет. В целия свят нямаше втори толкова огромен, толкова безупречно облечен и втрещен в очите ѝ с такъв студен гняв. Стъпките ѝ станаха по-бавни, когато го наближи. Погледът му не бе заменен от топла усмивка, след като я бе познал, нито пък ръцете му се разтвориха, за да я прегърнат. Кортни се почувства така, сякаш се е изправила срещу айсберг.

— Какво искаш?

— Да те видя. Каза ми да се обадя. Звънях дузина пъти, но ти не ме потърси.

— Не ти ли стигна, че ме направи на глупак пред половината коневъди в Америка? Защо изкрещя името ми — за майтап или за да бъдеш сигурна, че повече няма да мога да покажа лицето си и в Англия?

— Трябваше да те видя. Защо не отговори на обажданията ми? Защо се криеш от мен? — Изобщо не забелязваше ядосаните хора, които крещяха около тях, защото двамата стояха в средата на най-натоварения коридор на летище Хийтроу и блокираха движението. Всичко, което виждаше, бе Сет и гнева в очите му.

— Защо да го правя? Ти ясно ми даде да разбере какво е мястото ми в твоя живот.

— Сгрехих. И вече осъзнах това. Обичам те, Сет!

— Ти нямаш нужда от мен.

— Напротив, имам. Мислех, че нямам, но и за това съм бъркала. Смятах, че всичко на този свят, включително и самата аз, е по-маловажно от фермата, но сега разбрах, че не е така. Ти си най-значимото нещо в живота ми, Сет. Искам да бъда с теб. Искам да стана твоя жена.

— Само преди седмица аз искрено вярвах — силно се надявах, — че ще вземеш такова решение.

— Взех го много отдавна — погледна го Кортни с разкаяние, — в мига, в който си тръгна. Разбрах, че не мога да изпитвам истинска радост, когато теб те няма наоколо. Не ме впечатляваха дори победите на Гас, не и както тази в Млади надежди. Фермата е важна за мен, Сет. Тя е в кръвта ми и сигурно винаги ще бъде. Айдъл ауър е моето наследство, но вече не е център на живота ми и никога повече няма да бъде... — Внезапно Кортни млъкна. — Преди седмица? Какво се е случило преди седмица?

— Отидох в Кентъки — каза Сет, блясъкът в очите му стана по-силен. — Мислех, че всички тези обаждания означават, че най-сетне си променила отношението си. Всъщност надявах се да е така. Но тъкмо преди да замина, получих официално писмо от Клей, в което ми съобщаваше, че ангажиментите ми по отношение на твоите дългове отпадат, защото си изплатила всичко. Бях объркан и се отбих в офиса на Клей, преди да дойда в Айдъл ауър. Добре, че го направих. Така си спестих труда да се превърна в най-големия глупак, освен това новата картина ми подсказа, че нещо се е променило.

— За какво говориш? — попита Кортни озадачена.

— За баща ти и проклетите му милиони, Кортни. Защо не ми каза?

— Не знаех, искам да кажа, знаех, но не знаех.

— Тази загадъчна реплика може да изразява точно това, което имаш предвид, но аз нямам никаква идея за какво, по дяволите, говориш.

— Не знаех нищо за него. Като всички останали и аз си мислех, че е мъртъв. Едва преди смъртта си дядо ми ми каза, че е жив и че мога да му се обадя, ако имам нужда от пари.

— Каза ли ти колко?

— Поне петнадесет милиона.

Погледът на Сет би могъл да смрази и изригващ вулкан.

— Значи ти ме остави да обиколя половин Кентъки, за да намеря клиенти за проклетата ти ферма, да си напругам мозъка в търсене на начин да ти помогна да се справиш с дълговете, да докажа на всеки Том, Дик и Хари, че съм лудо влюбен в теб, като през цялото това време си седеше в огромната си къща и ми демонстрираше бедност и непоклатим дух, казваше, че животът ти е посветен на фермата и нейното възстановяване, а всичко друго остава на заден план, обясняваше колко се страхуваш от любовта и се чувстваш недостойна...

— Сет, моля те...

— Остави ме да дрънкам глупости за силния ти дух, който не се пречупва дори пред непреодолими препятствия, за куража ти за твоето сърце; и през цялото време си знаела, че стига да позвъниш на татенцето си, всичките пари, от които имаш нужда, ще потекат през телефонната слушалка. Сигурно доста си се забавлявала да ме гледаш как се правя на танцуваща мечка. Нали така ме нарече — голямо мече играчка?

— Сет, моля те, изобщо не е така!

— А как е тогава? Говориш ми така, сякаш не виждам фактите.

— Вярно е, знаех, че мога да се обадя на баща ми, ако съвсем закъсам, но е вярно и другото. Искях да се справя с всичко сама, без ничия помощ.

— Но защо не ми каза? Защо ме остави да се правя на глупак?

— Не можех, не исках никой да знае. Но ти казах да не ми помагаш, защото мога да се справя сама.

— Да ми кажеш, че можеш да се справиш и сама, при положение че в цял Лексингтън няма човек, който да вярва, че би могла да изкараш дори само до края на годината, не е същото, като да обясниш, че имаш тъпкан с пари баща, който е готов да ти изпрати петнадесет милиона, когато решиш да вдигнеш телефона.

— Ако толкова държиш да цитираш цифри, поне бъди точен. След като бъдат платени данъците, ще получа деветдесет и един милиона.

Сет пребледня.

— Господи, а аз се осмелявах да мисля, че се нуждаеш от помощта ми, за да избягаш от коварния капан на Фланъри. Сега разбирам защо си рискувала нищожната сума от двеста хиляди. А като си помисля и колко работих върху сделката... Никога не съм подготвял нещо толкова сложно, а щеше да бъде и сполучливо, но ти, разбира се, нямаше намерения да допуснеш осъществяването ѝ, не и с всичките тези милиони в ръцете си.

— Сет, не беше така!

— Чудя се дори защо се занимаваш с Гас. Освен ако не е добър колкото Секретариат, той никога няма да струва и на половината на твоето състояние.

— Спри — изкрещя тя, без да забелязва, че спира движението за втори път в рамките на един час. — Опитах се да се свържа с баща ми, но не можах. Не бях планирала да отменям продажбата, просто така се получи.

— Ти си като ветропоказател, който се мести с всеки полъх на бриза.

— Грешката си беше твоя — продължи да крещи Кортни. Натрупаният в нея гняв изригна. — Никога не съм искала да идваш във фермата. Никога не съм те молила да продадеш Гас, да ми търсиш наематели или да ми изразждаш жребчетата, да ми показваш проклетата си ферма или да преподписваш дълговете ми, да се влюбваш в мен или да ме караш аз да се влюбя в теб, да правиш любов с мен или каквото и да било друго от това, което непрекъснато вършиш. Но ти не ме слушаше! Винаги знаеше повече от мен. Пренебрегваше причините,

които ти посочвах, без да си задаваш въпроса дали случайно нямам и други лични основания за действията си.

— Никога не си се вслушвала истински в това, което те съветвах. Дори когато организирах за теб най-добрата сделка в цял Кийнланд, ти я провали, защото не можеше да допуснеш, че съм прав. Толкова чудно ли ти се вижда, че се съпротивлявах срещу това да ме водиш за носа накъдето си поискаш?

— Не ме разбра, а и не се опитвах, Сет. Ти не знаеш какво е да не бъдеш обичан от никого, защото си известен и преуспяващ. Баща ти може и да е изгубил фермата си, но остатъкът от живота ти е поредица от успехи. Аз бях изоставена от родителите си на четиригодишна възраст, купена от дядо ми, който е бил ръководен от омразата към сина си, и обременена с огромна ферма, солидни дългове и още по-голямо чувство за вина. Понякога бях безсилна да направя нещо повече от това да посрещна следващия ден. Но ти никога няма да ме разбереш, не и с твоето мъжко превъзходство... Какво, по дяволите, беше това, в което се влюби, Сет? Идеята да изпълняваш ролята на сър Галахад за своята тъгуваща лейди Гуинивер или моето преизпълнено с желание тяло? Сигурно не си обичал нещастната треперееща глупачка вътре в мен. Изобщо не я харесваше.

— Влюбих се в нещо, което мислих, че съществува в теб, но разбрах, че е било илюзия.

— Сет, погледни ме, наистина ме погледни! Наистина ли ме виждаш?

— Не знам коя си. Може и да си се преборила със страховете и да си оставила ангажиментите ти да си почиват, но си убила и момичето, което познавах. Трябва да вървя, Кортни. Ще изтърва самолета си.

— Ще се върнеш ли? Не искаш ли поне да си дадеш шанса да ме опознаеш?

— Не знам, вече не знам нищо...

Кортни бе свела глава, неспособна да срещне непоколебимия му поглед.

— Никога нямаше да се обадя на баща ми, ако не беше ти. Събрах куража да направя това едва когато разбрах, че мога да те загубя. Никога не съм предполагала, че по такъв начин ще те отблъсна. Моля те, Сет...

Но когато вдигна поглед, той беше изчезнал, сякаш земята под краката му се бе разтворила и го беше погълнала.

Кортни се опита да се съсредоточи върху настоящето, вместо да мисли за миналото или за бъдещето. Беше се скрила в библиотеката, за пръв път бягаше от изключителния успех на Гас. Преди четири дни бе спечелил състезанието за купата на коневъдите в неговата възрастова група и Тед вече бе получил две обаждания за съсобственост за суми, надвишаващи петнадесет милиона. Жената на баща му — красива японка — бе прекарала една седмица в Айдъл ауър и много от неяснотите на отминалите двадесет години се изясниха. Беше невъзможно да наваксат цялото изгубено време, но Кацуо Клонингер покани Кортни да я посети в Хонконг следващата година, след Тройната корона.

— След напрежението през последните седмици имаш нужда от дълга почивка, далеч от всички, които искат да споделят успеха ти, а нямат никакъв принос за него.

Но в мислите си Кортни непрекъснато се връщаше към Сет — след онази ужасна нощ на летището в Лондон рядко обръщаше внимание на нещо друго, чудеше се дали той ще поиска някога да сподели успеха ѝ. Беше направил много за постигането му, но, както изглежда, те намираха повече щастие в провалите, отколкото в успеха.

Кортни безсрамно използва присъствието на втората си майка като извинение да не излиза. Общността на коневъдите с нетърпение очакваше тя да се върне в редиците им, бяха я засипали с покани за обеда, партита, събирания с благотворителна цел. Хората, с които бе израснал баща ѝ, и тези, с които бе работил, искаха да научат всичко за него и неговия успех. Абсолютно непознати я преследваха с молби за благотворителност и по всевъзможни други причини. Накрая Кортни спря да вдига телефона лично.

Въздъхна. Правеше го доста често напоследък, но това, че се укоряваше за отношението си към Сет, изобщо не помагаше. Всъщност не променяше нищо. Разбира се, Кортни можеше да продължи да работи всеки ден, както и по-рано, да взема решения, свързани с фермата, и да се прави на не по-малко ентузиасирана отпреди, за да не

задават въпроси хората. Но тя вече не изпитваше онази страст към работата, която я ръководеше, когато срещна Сет.

Колко странно! Всяка фибра от нея трепереше при мисълта за Гас и фермата в началото, а сега, след като бе достигнала успеха, за който копнееше, Кортни не бе щастлива, а отчаяна. В началото, когато нямаше отърване от него, не желаше Сет, а сега, когато бе готова да продаде Айдъл ауър заради него, не можеше да го има.

Винаги бе знаела, че малко не е в крачка с връстниците си, но това не я притесняваше, поне не много. Накрая обаче излезе, че Кортни не е наясно със собствения си живот. Липсата на разбиране, страховете, гневът и отречените истини от последните двадесет години до такава степен бяха объркали нейните схващания, че не можеше да възприема нещата нормално, поне така ѝ се струваше. Не знаеше как да си върне Сет, но бе сигурна, че трябва да го направи.

Беше посветила четири години от живота си на фермата само за да се освободи от оковите на вината и да разбере, че това не ѝ носи удовлетворение, не и в смисъла на истинско щастие. Единственото нещо, което обичаше, бе Гас, но едва ли щеше да го вижда често през следващите две години, а когато отново се върне в Айдъл ауър, ако изобщо се върне, вече нямаше да бъде нейното конче.

Тя отново повтори клетвата да си върне Сет. Всичко, което някога бе искала, наистина бе искала, можеше да намери в прегръдките му. Знаеше, че това е мястото, където копнее да бъде, и ако силното желание и постоянната работа можеха да ѝ го върнат, Сет Камерън щеше да бъде неин някой ден.

Кортни се измъкна от библиотеката, стигна до колата си незабелязана от никого и потегли. Трябваше ѝ време да помисли. През последните няколко месеца, откакто успехът на Гас превърна Айдъл ауър в място на кипяща дейност, непрекъснато изискваща вниманието ѝ, Кортни си бе изградила навика да си почива като посещава фермата на Сет. Щеше да ѝ се подиграва, ако знаеше, но на Кортни не ѝ пукаше. Мястото беше тихо, никой не я безпокоеше, а и се чувстваше по-близо до Сет. Тук бе оставил част от себе си, която не можеше да сложи в куфар и да отнесе в Англия, Франция, Япония, Австралия,

Южна Америка или някое друго от местата, посещавани от него, за да продава коне.

Докато спираше колата си под един вековен дъб, Кортни забеляза ягуара на Сет, паркиран в гаража. Не можеше да гледа тази кола, без да очаква всеки момент оттам да изскочи Сет и да тръгне към нея, огромното му тяло да закрие видимостта към всичко останало, а щастливата му усмивка да я накара да забрави, че има и други наоколо. Сега обаче при вида на колата в гърлото ѝ заседна буца и Кортни прекалено ясно си спомни събитията от последните дни.

Тя мина зад къщата и тръгна към пасбището, където Сет държеше трите си кобили — онези, които му бе избрала. Животните бяха сами, жребчетата им престанаха да бозаят преди няколко седмици. Кортни се почувства по-близо до Сет. Покупката на кобилите беше нещо, за което му бе помогнала, и може би щеше да си остане единственото. По някакъв начин жребчетата и кобилите ѝ даваха малка част от Сет. Макар и не много, засега това бе всичко, което имаше от него.

Сет захвърли вестника Дейли Рейсинг форм настрана. През трите месеца, откакто остави Кортни в Саратога, се бе затрупал с работа. Посети повече търгове, привлече повече клиенти и направи повече пари от когато и да било, но не можеше да изхвърли Кортни от мислите си за време по-дълго от няколко часа. Дори когато говореше с клиент, дори ако участваше в наддаване, Кортни бе едно от нещата, които носеше в подсъзнанието си и винаги излизаше на преден план.

След огромния ѝ успех Сет се опита да убеди себе си, че тя повече не го иска, нито пък има нужда от него. Събрал бе стотици статии, буквално стотици хиляди думи за нея, Гас и за наследството, но от това болката само ставаше по-силна. Нищо не би могло да запълни празнотата или да излекува раната му.

Времето, когато настояваше да бъде на първо място, а дори и единственото нещо в живота ѝ, му се струваше толкова далечно. Сега би се съгласил да го допусне поне последен. Три месеца бе убеждавал себе си, че да имаш половин хляб, все пак е по-добре, отколкото изобщо да нямаш.

Тази жена те накара да забравиш голяма част от гордостта си, шепнеше му гласчето. Но Сет го успокояваше с фалшиви клетви. Точно това гласче го вкара в беля — първо му диктуваше, че Кортни ще оцени нещата, които прави за нея, а после я наричаше неблагодарница, когато тя отказа да приеме предложенията му да ѝ помогне. Дълбоко в себе си Сет бе ръководен от ирационален злостен импулс. Толкова го заболя след Саратога, че позволи на гнева си да надделее. Нека да види какво ще ѝ бъде без мен, мислеше той, и ще промени отношението си.

Очакваше да го посрещне със сърдечно добре дошъл, когато се върна в Кентъки. Писмото на Клей го смути, но само за миг, беше нищо в сравнение с шока да разбере, че Кортни се къпе в пари, а Айдъл ауър процъфтява. Натрапчивият гласец му крещеше, че го е правила на глупак, че го е карала да преодолява препятствие след препятствие, знаейки, че би могла да има парите само ако вдигне телефона. Сигурно ти се е подигравала през цялото време, казваше гласчето, и е била доволна да види на какво може да подтикне един зрял мъж.

Беше отпътувал отново за Англия, изпълнен с гняв, който не се бе уталожил, когато се срещнаха на летището Хийтроу. Стотици хора стояха втренчени в тях, докато двамата си крещяха с всичка сила в средата на най-пълната зала по време на най-натоварената част на деня. *Можехте да водите дебатите си и пред микрофоните на Би Би Си, шепнеше гласчето. Тогава съвсем щеше да те довърши.*

Сет послуша гласчето и тръгна към самолета си. Продължи да му вярва още две седмици, но после го обхванаха първите съмнения. Гласчето още крещеше, дори по-силно, но Сет не можеше да забрави завинаги думите на Кортни и веднъж си позволи да се замисли над тях и да преоцени действията си. Оттогава гласчето така се разбесня, че Сет би го унищожил със собствените си ръце, ако само можеше да се докопа до него. Фактът, че гласчето беше част от самия Сет, по никакъв начин не облекчаваше положението.

Той знаеше, че наистина е виновен за всяко от нещата, в които го обвиняваше Кортни. Беше дори по-лошо. Сет оправдаваше постъпките си с егоистичното убеждение, че помага на жената, която обича. Не разбираше какво прави, дори когато тя му го изтъкваше, а това бе доста често. Себично чудовище... Чудеше се дали и Синтия го напусна

по същата причина. Може би щеше да е по-добре, ако му го бе казала, макар да се съмняваше, че щеше да разбере думите ѝ. Нуждаеше се от здрава броня от самоувереност, агресивност и непоклатимо добродушие, за да бъде добър търговец, и през последните няколко месеца бе свършил страхотна работа. Но същите характеристики го разделяха от най-скъпото му същество — Кортни.

Ядосан, той се изправи и отиде до прозореца. Не знаеше защо бе дошъл във фермата. Тя олицетворяваше толкова много неща, които му изглеждаха маловажни в момента, но му даваше усещането за спокойствие, което не бе изпитвал през последните месеци. Някак си го караше да се чувства по-близо до Кортни. Единствено тук можеше да вярва, че някой ден отново ще я спечели.

Не знаеше защо си мисли, че ще успее да я върне. След начина, по който се държа на аерогарата, тя сигурно не искаше да го вижда повече, независимо от това, което каза Марша. О, да, Марша му обеща да гние в ада повече от веднъж. Това бе причината да се върне в Кентъки първия път. Тя убеждаваше Сет, че Кортни го издирва, но когато се прибра, не намери нови съобщения от любимата. Марша настояваше, че Кортни още го обича, но той се съмняваше. Никой не бе изоставял Марша в средата на летището унижена и захвърлена.

С крайчеца на окото си Сет забеляза, че някой се движи надолу към пасбището. По дяволите, невъзможно бе се държат туристите надалеч от фермите, но Сет не можеше да си обясни защо някой ще идва е неговата. Тук нямаше известни коне, нито пък земята му се ползваше с популярност в бранша.

Това е Кортни, изкрещя съзнанието му. Но какво прави тук? Мислите му не можеха да подсказват на Сет какво да предприеме, но тялото му нямаше съмнения. В миг той се измъкна от къщата и хукна към пасбището. Забави крачка едва когато наближи Кортни.

Тя явно бе потънала в мисли и не усети, че някой се е приближил, беше изцяло погълната от конете. Странно защо му се стори, че е съвсем естествено да я намери тук. Не осъзнаваше колко е копнял за нея досега. Бе взел решение никога повече да не ѝ позволи да си тръгне.

Не знаеше какво да ѝ каже. Страхуваше се, че звукът на гласа му ще я прогони. Дали да се извини? Може би е по-добре да не споменава

нищо и да се надява, че е забравила? Както обикновено, той послуша инстинкта си и направи нещо съвсем различно.

— Явно си нямаш достатъчно коне в Айдъл ауър и си хвърлила око на моето скромно трио?

Със странен стон Кортни се обърна при звука на гласа му. Един поглед към лицето му — твърде кратък за съзнателна мисъл — издаде глада, болката в сърцето му и я тласна към него. Сет се втурна към Кортни и гостоприемните му ръце отново я обгърнаха.

Кортни не познаваше по-приятно чувство от това да се намира в прегръдките на Сет, от облекчението да я държи здраво и да усеща целувките му на устните си. След месеците, през които ѝ липсваше и се чудеше къде е, след опасенията, че никога повече няма да я вземе в ръцете си, облекчението беше като непоносима болка.

— Сигурен ли си, че искаш да се върна? — промълви тихо тя.

— Абсолютно — прошепна дрезгаво Сет в ухото ѝ, докато го изследваше с уста. — Още ли се страхуваш?

— Вцепенена съм.

Дълго време стояха безмълвно, загледани в конете. Нямаше нужда да говорят за миналото, защото наистина беше минало, а не част от живота им. Може би това, че тя носеше рокля, а Сет излезе без сако и вратовръзка, бе някаква поличба.

— Защо дойде тук? — попита той най-сетне.

— Тук се чувствам по-малко нещастна — отговори Кортни и го прегърна по-силно. — Айдъл ауър олицетворява всичко, което ни разделяше. Това е твое и тук винаги се чувствам по-близо до теб.

— Достатъчно близо, че да се омъжиш за мен?

Тя вдигна глава към него.

— Ако още ме искаш...

— Никога не съм спирал.

— След като си тръгна от мен на летището, не бях сигурна, че е така.

— А аз не бях сигурен, че ти ме искаш, не и след всичко, което ми наговори.

— Какво промени решението ти?

— Нищо. Просто винаги съм искал да се ожения за теб. А твоето?

— Осъзнах, че съм била по-щастлива, когато си имах проблеми, но ти идваше да ме видиш. Защо не се обади?

— Подвеждащото чувство за лична обида. Можеш да го наречеш и наранено его. Отначало се ядосвах, че отхвърляш помощта ми. Предполагам, че никога няма да разбере желанието ти сама да изплатиш дълговете. Не можех да проумея и защо след всичко, което направих за теб, не ми даваш приоритет. — Кортни се опита да протестира, но Сет я накара да млъкне с целувка. — После отидох в Кентъки, научих за наследството ти и реших, че си ме правила на глупак. След всичко, което ми каза на летището, не можех да допусна, че наистина си влюбена в мен. Трябваше ми малко време, преди да разбере какво съм направил самият аз.

— Не чак толкова, колкото на мен. Но вече всичко приключи. — Тя го погледна изпитателно. — Приключи, нали?

— Да — увери я Сет.

— Добре. Искам да ми помогнеш да намеря съсобственик за Гас. — Кортни усети, че Сет се стъписа, но продължи: — Всички ме побъркват заради него.

— Сигурна ли си, че искаш съсобственик?

— Разбира се.

Но Сет не пропусна да забележи моментното ѝ колебание.

— Мисля, че все пак е по-добре да останеш единствен собственик — каза Сет, — въпреки че продължавам да настоявам, че трябва да го застраховаш.

— Вече го направих. Винаги съм знаела, че имаш право за това, но защо да не ми препоръчваш съсобственост?

— Защото е твой и не трябва да го делиш с никой друг. Бъди егоист! Остави за себе си цялото уважение, всичките пари и славата.

Кортни се засмя щастливо.

— Все пак си помисли за солидната комисионна, която губиш.

Току-що почувствал облекчение, Сет се стъписа отново и дори повече при тези думи.

— Съжалявам. Нямах предвид това...

— Кортни, искам да бъдеш сигурна, че женитбата ни няма нищо общо с Айдъл ауър или продажбата на коне. Няма да излезе нищо, ако си на мнение, че аз просто преследвам поредната комисионна.

— Сигурна съм. Беше само глупава шега. След като през цялото време непрекъснато те обвинявах, че се въртиш около мен само заради

комисионните, мислех, че ще можем да се посмеем над това, че сега имаш шанса да ги получиш.

— Просто съм прекалено чувствителен на тази тема. Ще трябва да си намериш някой друг, който да се занимава с продажбата на конете ти.

— Имам по-добро предложение. Просто няма да ги продавам. — И двамата се засмяха.

Изведнъж изражението на Сет стана сериозно.

— Ще можем ли да започнем тук?

Кортни го наблюдаваше внимателно.

— Нали вече не се опасяваш, че за мен фермата е на първо място.

— Не, но се съмнявам, че Айдъл ауър ще се отнесе към проблема със същото разбиране. Знам, че след няколко години вероятно ще трябва да се пренесем в твоята ферма. Това място е прекалено малко за много коне и деца, но бих искал да си само моя колкото се може по-дълго. Не желая Тед или някой друг да идва в къщата на всеки час от деня или нощта, за да задава въпроси.

— Добре, ще живеем тук, докато не изместиш офиса си от Лексингтън.

— Съгласен съм. — Известно време стояха смълчани. — Знаеш ли, че Ниджински роди кобила? — сети се Сет.

— Не. Как изглежда?

— Малка красавица. Мисля, че бих могъл да я отгледам сам и после, когато Гас спре да се състезава, да го взема за разплод.

Кортни я напуши на смях. Когато погледна към Сет и забележа танцуващите дяволчета в очите му, тя прихна. Опита се да каже нещо, но вместо това продължи да се залива от смях. Облегна се на гърдите му и като осъзна, че може да прекара остатъка от живота си с този мъж, продължи да се смее.

Но смехът ѝ вече не бе следствие на шегата.

Той изразяваше истинско щастие.

Издание:

Лий Грийнууд. Омагъосан кръг

Редактор: Любен Любенов

Коректор: Диана Черногорова

Оформление на корицата: Светлана Карагеоргиева

ИК „Компас“, 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.